

လုံးချင်းတတ္ကူသစ်

လင်းနိုးသားသား

ပန်းအကြွေမမြောက်ဘဲ ဝမ်းရေမနောက်ဘဲ
အလွမ်းတွေပျောက်ပါစေ

BURMESE
CLASSIC
.COM

လင်းသဘာ

ပန်းအကြွေပခြောက်ခင်
ခမ်းရပ်နှောက်ခင်
အမွမ်းထွေပျောက်ပါစေ

“ဒိန်း . . . ဒလိန်း”

တပေါပေါရွာနေတဲ့ မိုးစက်တွေကြားမှာ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခု လုံး မည်းမှောင်နေသည်။ လေပြင်းတွေက မိုးရေတွေကြား ဝှီးခနဲ တိုက်ခတ်လိုက်တော့ တရံ့ရဲ့မြည်သံက ချောက်ချားစရာ ကောင်းအောင် ထွက်ပေါ်လာသည်။

သူမ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ။

အနောက်ဘက်ကောင်းကင်က ဝင်းခနဲ လက်သွားခြင်းနှင့် အတူ လွန်ကဲသော အလင်းက ဝန်းကျင်ကို ရိုက်ခတ်လိုက်သည်။

၉ လဝန်းကုဋေစာပေ ၂၅

တရားရုံးတစ်ခုထဲ သူမ ရောက်နေတာပါလား။

ဟင်... မောင် သူမရှေ့တည့်တည့်တွင် သူမကို စူးစူးရဲရဲ

စိုက်ကြည့်နေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်က လုံးဝမှောင်အတိကျ သွားပြန်သည်။

ရှေ့မှာ မောင်ရှိနေတာလား။ သူမ မြေတစ်လှမ်းတိုးဖို့ ပြင်

လိုက်သည်။ ခြေတွေက ခဲခွဲထားသလို လေးနေသည်။ လှုပ်ရွံ့

မရ။

အားနည်းသော အလင်းရောင်တစ်ခု ငါ့ရောက်လာ

သည်။ မိုန်ဖျော့ဖျော့ အလင်းရောင်မှအောက်တွင် ပတ်ဝန်းကျင်က

သဲကွဲသွားသည်။

စူးရဲသော မောင့်မျက်လုံးများ။ နာကြည်းခြင်းတွေ၊ ဒေါသ

မီးတွေ... ၊ လက်ထိပ်တန်းလန်းနှင့် မောင့်ဘေးမှာ ရဲသားနှစ်

ယောက် ရပ်နေသည်။

“မောင်”

သူမ ခေါ်လိုက်သော်လည်း အသံက ထွက်မလာ။ သူမ

ရှေ့တိုးဖို့ ပြင်လိုက်သည်။ အန်တီလေး။ ဦးနှောက်ထဲတိုးဝင်လာ

သော နာမတစ်ခုက သူမခြေလှမ်းများကို တုံ့ခနဲ ဆွဲလိုက်သည်။

သူမပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျိုးကန်းတောင်းမှောက် ကြည့်လိုက်သည်။

တရားသူကြီးတိုင်ခုံတွင် တရားသူကြီး မရှိ။ ခုံတန်းတွင်

ထိုင်နေကြသော လူတွေ တစ်ယောက်မှမရှိ။ အန်တီလေးလည်း

မရှိ။

၆

သူမ ဝမ်းသာသွားသည်။ ထိုစဉ် ရဲနှစ်ယောက်က မောင့်ကို

ဆွဲခေါ်သွားသည်။

မောင်...

သူမ အားကုန်အော်ကာ အတင်းပြေးလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး... မှားနေတာ။ ကျွန်မတို့နှစ်ဦး သဘောတူ

မိုးပြေးခဲ့တာပါ”

သူမ ဘယ်လိုအော်အော် အသံက ထွက်မလာ။ အတင်း ပြေးလိုက်နေသော်လည်း မောင်တို့ကို မမိ။ သူမ မောပန်းလာသည်။ ဟင့်အင်း . . . ရပ်လို့မဖြစ်။

“ဒိန်း”

မိုးခြိမ်းသံနှင့်အတူ သူမ ငေါက်ခနဲ ထထိုင်ပြီးသား ဖြစ်သည်။ အပြင်မှာ မိုးထံလေသံနှင့် အေးစိမ့်နေတာတောင် သူမ ကင်္ကျယ်လုံး ဇောချွေးတွေ ပြန်နေသည်။

အိပ်မက်ထဲမှာ အားသွန်ပြေးခဲ့ရလို့လား မသိ။ လူက မောဟိုက်နေသည်။ မိုးသည်းညတော့တိုင်း ခြောက်လှန့်သည့် ဒီ အိပ်မက်လောင်းရိပ်အောက်က သူမ ဘယ်တော့ လွတ်မြောက်နိုင်မှာလဲ။

ဘေးနားက ရွှေလျားသံကြောင့် သူမ လှည့်ကြည့်လိုက်

တော့ စောင်လွတ်လျက် ကွေးကွေးလေးအိပ်နေသော သားကို တွေ့ရသည်။

စောင်ကို ဆွဲယူကာ မေးဖျားထိရောက်အောင် [ခြုံပေး လိုက်ပြီး သား၏ ဆံနွယ်များကို ပွတ်သပ်ပေးလိုက်သည်။

ဒူးကို လက်ဖြင့် ပိုက်ပြီး မေးဖျားကို လက်ဖော်တင်ကာ သား၏ နုငယ်သောမျက်နှာလေးကို တစ်မှိစိမ့်ကြည့်နေမိသည်။

သူမ၏ဘဝမှာ အရာအားလုံး ပျောက်ကွယ်ဆုံးရှုံးသွားပြီး နောက်ဆုံးပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့တာက ဒီသားလေးတစ်ယောက်သာ။

သား၏မျက်နှာကို ငေးကြည့်ရင်း သူမရင်ထဲ အားတွေ ရောက်လာသလိုပင်။ သားလေးကြောင့်သာ မဟုတ်လျှင် ခံစားချက်တွေ သေ၊ ယုံကြည်ချက်တွေ သေလျက် အခွံချည်းသက်သက် ကျန်သော ခါးဘဝကို ဒီလောက်ထိ ရုန်းကန်ရပ်တည်နိုင်ပါ့မလား။ အိပ်မပျော်သော မိုးညတစ်ည ကို သူမ ကျော်လွှားရဦးမည်။

အိမ်ရှေ့တပြင်သို့ သူမ တွက်လိုက်သည်။ မြေနင်းတိုင်း အနည်းငယ် ညွတ်ခါချင်သော ကြမ်းခင်းမှ အသံမထွက်စေရန် သူမ မြေကို ဖော့နှင်းသည်။ တစ်ဖက်ခန်းရှိ အဘွားအုန်း အိပ်ရေးပျက်ဘွားမှာ စိုးသည်။

မိုးရေစီးကြောင်းတွေက အိမ်တံစက်မြိတ်သွပ်စွန်းမှနေ၍ ဖြာကျနေသည်။ ပြက်ခနဲ လက်လိုက်သော လျှပ်ရောင်အောက်တွင် ချိုင့်ခွက်တွေ ပြည့်နှက်နေသည့် မြေလမ်းကလေးသည် ရေပြင် ဖွေးဖွေးဖြစ်နေသည်။

“ဒုန်း . . . ဒုန်း”

ခေါင်းရင်းခြံစပ်မှ အုန်းသီးကြွကျသံဆိုတာ သူမ သိလိုက်သည်။ စိတ်က ဖျတ်ခနဲ အတိတ်အဝေးဆီ။

ဒီလို အုန်းသီးကြွသည့် မိုးညတစ်ညတွင် သူမ ဖောင့်ရင်ခွင်ထဲ ခိုဝင်ခဲ့ဖူးလေသည်။

☾ လဝန်းကုဋေစာပေ ၂၅

အခန်း (၁)

“အဲဒီကောင်လေးကို သေချာကြည့်စမ်း ခါးပန်းတမာ”

အန်တီလေး၏ တင်းမာနေသောမျက်နှာ၊ စူးလက်နေသော မျက်လုံးများ။ ပြီးတော့ သူမနာမည်ကို ဒီလိုအပြည့်အစုံခေါ်ပြီဆိုလျှင် အန်တီလေးကို ခါး ကြောက်သည်။

ဝံ့ကောင်လေးကို ခါး သတိကြီးစွာ ကြည့်လိုက်သည်။

“သူက ဘယ်သူလဲ အန်တီလေး”

☾ လဝန်းကုဋေစာပေ ၂၅

“နေ့သစ်”

သူမရင်ထဲ ငလျင်တစ်ချက် လှုပ်သွားသည်။ အေးစိမ့်နေ
သော ကား aircon ကြောင့်လား မသိ။ သူမခြေဖျားတွေ အေးစက်
လာသည်။ ထိုကောင်လေးကို ခပ်ပြုံးပြုံးလေး စိုက်ကြည့်မိသည်။

ရှုတ်တရက် မုန်းလို့မရသေး။ ဟင့်အင်း . . . မုန်းကို
မုန်းရမယ်။

“သူတို့မိသားစုက ခါးတို့မိသားစုရဲ့ စီးပွားပြိုင်ဖက်တွေ။ ခါး
အဖေကို ထောင်ကျအောင် သူတို့ ထောင်ချောက်ဆင်ခဲ့တယ်။ ခါး
အဖေက ထောင်ထဲမှာ ဆုံးတယ်။ ခါးအမေလည်း အဖေစိတ်နဲ့ ဆုံး
တယ်။ သူတို့က မင်းရဲရှန်သူတွေပဲ။ သူတို့မိသားစုရဲ့ တစ်ဦးတည်း
သော မျိုးဆက်က ဒီကောင်လေးပဲ။ ဒီတော့ မင်းရဲ့ ပစ်မှတ်က
လည်း ဒီကောင်လေးပဲ ခါးပန်းတမာ”

အန်တီလေး၏ အေးစက်စက်အသံသည် အနိမ့်အမြင့်

လဝန်းကုဋေစာပေ ၁၂

မရှိ။ ခါး နားထဲသို့ တိုးဝင်နေသည်။ ၆ တန်းအရွယ် ခါး၏သေးငေးကွေး
သော ခန္ဓာကိုယ်လေးသည် တဖြည်းဖြည်း တောင့်တင်းလာသည်။
ဘုတ်အုပ်ကြီးလှန်ဖတ်ရသလို အမြဲတမ်းကြားရသော ဒီအကြောင်း
အရာသည် ကြားလိုက်တိုင်း ခါးရင်ထဲက အမုန်းမီးစကို ဆွဲယူ
ထွန်းညှိလိုက်နိုင်မြဲ။

ကျောင်းဝတ်စုံအဖြူအစိမ်းနှင့် ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံး
လွယ်ကာ လာကြိုမည့်ကားကို စောင့်နေပုံရသော နေ့သစ်ဆိုသည့်
ကောင်လေးသည် ခါးအမြင်တွင် တဖြည်းဖြည်းနှင့် မုန်းစရာ
ကောင်းလာသည်။

Surf ကားတစ်စီးက နေ့သစ်ရှေ့တွင် လျှောခနဲ ထိုးရပ်
သည်။ နောက်ခန်းတွင် ထိုင်နေသည့် မာန်အပြည့်နှင့် အန်တီကြီး
သည် နေ့သစ်၏အဘွားဆိုတာပဲ ဖြစ်ရမည်။

မြင်ကွင်းထဲ၌ နေ့သစ်၏ကား ပျောက်ကွယ်သွားမှ ခါး

လဝန်းကုဋေစာပေ ၁၂

အန်တီလေးကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူမ ထိတ်ခနဲဖြစ်သည်။
သူမကို စိုက်ကြည့်နေသည့် အန်တီလေးမျက်လုံးများနှင့် ဆုံ၍ ဖြစ်
သည်။

☞ လစန်းကုဋေစာပေ ဖြူ

အခန်း (၂)

မှတ်သန်သည် မီးခိုးရောင်တိမ်တိုက်များကို တွန်းရွေကာ
အပူတပြင်းခရီးနှင့်နေသည်။

အံ့မှိုင်းစွတ်စိုနေသော ရာသီဥတုသည် လူကို အတော်
လေးနေသာထိုင်သာ ရှိစေသည်။ ရေအိုင်တွန်းနေသော ချိုင့်ခွက်
များကို မနင်းမိအောင် ခါး သတိထားလျှောက်နေမိသည်။

“ဟယ် . . . ရပ်”

☞ လစန်းကုဋေစာပေ ဖြူ

ခါးနှင့် မေသော်၏ရှေ့မှ ဝဗိုင့်သောခန္ဓာကိုယ်နှင့် မလိုက်
တက်ကြွစွာ လှမ်းနေသော ချိုလက်ဖြူက ရုတ်တရက် ရပ်ကာ
ပြောသည်။

“ဖလော်ကင်တီးကို နောက်နေမှ သွားရင် ကောင်းမယ်
ထင်တယ်။ ဒီနေ့ သူတို့ကဗျာစာအုပ် ရောင်းမယ်လို့ ကြားတယ်”

“ရောင်းရင်ဝယ်လိုက်မယ်လေဟာ”

“နင်က ကဗျာတွေကို စိတ်ဝင်စားလို့လား ခါးရဲ့”

“ဒီလိုပါပဲ ဖတ်ပါတယ်”

မေသော်က ပန်းတစ်ချက်တွန့်လိုက်ကာ . . .

“ငါကတော့ ဝယ်ဘူး။ ဘိုင်ပြတ်နေလို့ အိမ်ကို ပိုက်ဆံ
လှမ်းမှာထားရတယ်”

“ကင်တီးရှေ့ရောက်ရင် နင့်ကို လမ်းပိတ်ပြီးကို ရောင်းမှာ။

နင် ဘယ်လိုမှ ဘူးခါငြင်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ချိုလက်ပြောတာ ဟုတ်တယ်။ ငါတို့ နောက်နေကျမှ
သွားရအောင်ဟာနော် ခါး”

“ကဲပါ . . . ဒီနေ့ ငါ့မှာမုန့်ဖိုးတွေ အများကြီးရထားတယ်။

နင်တို့ နှစ်ယောက်အတွက်ပါ ငါ ဝယ်ပေးမယ်”

“အဲဒါဆိုလည်း ပြီးရောဟာ။ သွားကြမယ်”

မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းအများစုက ပိုက်ဆံကိစ္စ အတင်
အကျ သိပ်မခံချင်တတ်ကြသော်လည်း ခါးတို့သူငယ်ချင်း သုံး
ယောက်ကတော့ ဤသို့ မဟုတ်ပါ။ မေသော်နှင့် ချိုလက်ဖြူက
နယ်က ကျောင်းလာတက်တာကြောင့် သုံးတာများ၍ အကုန်စေ
သွားလျှင် ကိုင်ပြတ်သွားတတ်သည်။ ဒီအခါ ရန်ကုန်ကပဲ ကျောင်း
တက်သော ခါးဆီက ဆွဲသုံးရသလို တစ်ခါတစ်ရံ အသုံးလွန်သွား၍
မုန့်ဖိုးပြတ်သွားလျှင်လည်း သူတို့ဆီက ပြန်ဆွဲရတာပင်။

“ဖလော်ကင်တီးကို ဘာလို့ဒီလောက်တောင် သွားချင်နေ

၂၂

လဝန်းသားသား

တာလဲ ဟင် . . . ခါး။ ငါတော့ နင့်ကို သိပ်မယုံချင်တော့ဘူးနော်”

“အင်း . . . ဘာမယုံစရာရှိလဲ။ မထိုင်ဖူးသေးတဲ့ ကင်တီးတွေ လိုက်ထိုင်မယ်လို့ တိုင်ပင်ထားကြတာပဲ . . . မဟုတ်လား”

မေသော်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ရှေ့ဘက်မျက်နှာ ပြန်မူသွားသည်။ ခါး သက်ပြင်းခိုးတစ်ခုချလိုက်မိသည်။ လျှို့ဝှက်အပ်သော ကိစ္စတစ်ခုကို လူများ မရိပ်မိအောင် လုပ်ရတာ မလွယ်ကူလှပေ။ ဥပမာ - ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ရည်းစားဖြစ်ခွင့်ရအောင် မိန်းမတစ်ယောက်က ကြိုးပမ်းရသည့်အခါမျိုးမှာပေါ့။

ခါးမျက်နှာက တစ်ချက်ဟင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ လုပ်ကို လုပ်ရမည့်ကိစ္စတစ်ခုအတွက် သူမမှာ နောက်တစ်လမ်း ဆုတ်စရာ အကြောင်းပြချက် မရှိပါ။ ရုတ်ခြည်းပင် ခါး မျက်နှာမှ တင်းမာရိပ်များ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ သူမ၏ပင်ကို နူးညံ့လှပသော မျက်နှာလေးက ပန်းသွေးကြွလျက် ပြန်ပေါ်လာတော့သည်။

❧ လဝန်းကုဋေစားပေ ၂၂

ဖလော်ကင်တီးရှေ့ရောက်တာနှင့် စုရုံး စုရုံးနှင့် ကဗျာစာအုပ်ရောင်းနေသော ကျောင်းသားများကို တွေ့ရသည်။

ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို ကဗျာစာအုပ် ရောင်းနေသော နေ့သစ်ကို ခါး ကြည့်လိုက်သည်။ သူနှင့်နီးနိုင်သမျှ နီးအောင် ခါး သွားလိုက်သည်။

“ချို့လက်”

ခေါ်သံနှင့်အတူ ပိတ်ရပ်လိုက်သော ကျောင်းသားကြောင့် ခါးတို့ သုံးယောက် ခြေလှမ်းတန်သွားသည်။

“ဪ . . . အောင်မြင်”

“သယ်ရင်း . . . အတော်ပဲ။ ကဗျာစာအုပ်လေး အားပေးသွားပါဦး”

“အားပေးမှာ စိတ်ချ။ ဒီထဲမှာ နင်က ဘာနာမည်နဲ့ရေးထားတာလဲ”

❧ လဝန်းကုဋေစားပေ ၂၂

“ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ . . . နင်ကလည်း ငါ့ကို ဇွတ် အထင်ကြီးနေတာပဲ။ ငါကဗျာမရေးတတ်ဘူးဟာ။ ရေးထားတာက ဟိုကောင် . . . နေ့သစ်”

အောင်မြင်က နေ့သစ်ကို မေးထိုးပြရင်းပြောသည်။ ခါး တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ကာ . . .

“ဒါဆိုလည်း ကဗျာဆရာကို ခေါ်လိုက်လေ။ သူ့ကို လက်မှတ်ထိုးခိုင်းရမယ်”

“ဟာ . . . ရတာပေါ့”

“နေ့သစ် . . . ခဏလားဦး”

နေ့သစ်က တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး ကောင်မလေးနှစ် ယောက်ဆီမှ ပိုက်ဆံယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခါးတို့နား လျှောက် လာသည်။

“မင်းကို လက်မှတ်ထိုးခိုင်းမလို့ဘဲကွ”

❧ လဝန်းကုဋေစာပေ ၁၅

“ဟာ . . . မလုပ်ပါနဲ့။ ဒီထဲမှာ ကျွန်တော်ကဗျာက တစ်ပုဒ် တည်းပါတာ။ အပျော်သဘောရေးထားတာဗျ”

“တစ်ပုဒ်ရေးလည်း ကဗျာဆရာပဲလေ။ လက်မှတ်မထိုး ပေးရင်တော့ စာအုပ်မဝယ်ဘူးနော်”

အပြုံးလေးဆွတ်ကာ ပြောသော ခါး၏ ခြိမ်းခြောက်ဟန် က ချစ်စဖွယ်ဖြစ်နေခဲ့သည်။

“လက်မှတ်ထိုးပေးလို့ စာအုပ်ဝယ်မယ်ဆိုရင်တော့ အုပ် တစ်ရာလောက် လက်မှတ်ထိုးပေးလည်း ရတာပဲဗျ”

ခါး နေ့သစ်အား စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဖြူ သော အသားအရေကြောင့်ပဲလား မသိ။ မျက်နှာက ရှောက်ထက် သန့်သည်ဟု ပြောလျှင် ပိုမှန်လိမ့်မည်။ သူ၏မျက်သားတွေက ကြည်စင်လွန်းသည်။ အဲဒါကပဲ သူ၏ ထူးခြားမှုတစ်ခုအနေဖြင့် သူ့အား သတိပြုမိစေသည်။ အရပ်က ခန့်ရှည်ရှည်။ body ကတော့

❧ လဝန်းကုဋေစာပေ ၁၅

ပုံနှိပ်ထား။

နေ့သစ်က သူ့ရေးထားသော ကဗျာ၏အောက်တွင်
လက်မှတ်ထိုးလိုက်ပြီး စာအုပ်ကို ခါးအား ပေးသည်။

“ဘယ်လောက်လဲဟင်”

“ထောင့်ငါးရာပါ”

ခါးပိုက်ဆံထုတ်ဖို့ ပြင်လိုက်စဉ် အောင်မြင်က . . .

“ချိုလက် . . . နှင်လည်း တစ်အုပ်ဝယ်လေ။ ဒီဘက်က

တစ်ယောက်ရော အားမပေးတော့ဘူးလား”

“တစ်အုပ်ဆိုရပြီလေ။ ငါတို့ သုံးယောက်ပေါင်းဖတ်မယ်”

“ဖတ်စရာလား . . . ချိုဝက်ရဲ့”

ချိုလက်၏ စဉ်းစားသောခန္ဓာကိုယ်က ထရုန်မတတ်ဖြစ်သွား

ကာ ဘာဟူသော အသံကလည်း ကြောက်ခမန်းလိလိ ထွက်ပေါ်
လာသည်။

“အား . . . ဆောရီး . . . ဆောရီး . . . ပါးစပ်က အကျင့်
ပါနေလို့ဟ”

“သေလိုက်ပါလား . . . ကြက်ရိုးရဲ့”

ချိုလက်ဆီမှလည်း အောင်မြင်၏ ငယ်မည်ဖြစ်ပုံရသော
နာမက ဆောင့်ခနဲထွက်လာသည်။ တကယ်လည်း အောင်မြင်က
ကြက်ရိုးဆိုသည့် နာမည်နှင့် လိုက်အောင် ပိန်သည်။ ခါးတို့ ကျန်တဲ့
လူတွေအားလုံးလည်း ငယ်ကျိုးငယ်နားတွေ ဖော်ကြတော့မလို ဖြစ်
နေကြသော သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ကာ ပြုံးစိစိဖြစ်ကြရသည်။

“ငါ ကဗျာစာအုပ်မဝယ်ဘဲ နေလိုက်မှာနော်”

ဒီစကားက တကယ်ကို တာသွားတာ။ ရယ်ဖြဖြ ပြောင်
ချော်ချော် အောင်မြင်မျက်နှာက ထိတ်ပျာသွားလျက် -

“အမယ်လေး . . . မလုပ်ပါနဲ့ ချိုလက်ရား ငါက နင့်ကို
ခင်လို့စတာ”

“ဟွန်း”

အဲဒါက ချိုလက်၏ အပေါ်စီးရသဖြင့် မာန်တက်နေသော နာမူတ်သံဖြစ်သည်။

“ကဲပါ... သုံးယောက် နှစ်အုပ်တော့ အားပေးလိုက်ပါဗျ။

ကျောင်း သားအချင်းချင်း ရိုင်းပင်းတဲ့အနေနဲ့”

နေ့သစ်က ဝင်ပြောသည်။ ခါးခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ ...

“အင်း... နှစ်အုပ်ပေးလေ”

“ကျေးဇူးပဲ”

ခါးတို့သုံးယောက် ကင်တီးထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ အစား အသောက်တွေမှာပြီး နေ့အက် ခါး နေ့သစ်၏ ကဗျာကို စိတ်ဝင် တစား ဖတ်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ကဗျာခေါင်းစဉ်က အစိမ်းချုပ်တဲ့။

- အပြုံးနဲ့ပြုစား

စကားတွေ ရင်ကို မှန်စေပြီးမှ

လဝန်းကုဋေစာပေ ၁၅

စားထက်ထက်ကို သုံးရက်သူ။

- ရိုးသားတဲ့ မီးနပ်စ်ကို တိုင်တည်

ချိုမြိန်တဲ့ ပန်းသီးကို ခွံ့ကျွေးပြီးမှ

သစ္စာကို အရည်ဖျော် မြောင်းထဲပစ်ရက်သူ။

- ပိတောက်ကို ပမာပြု

ကိန္နရာကို နှိုင်းတူပြီးမှ

ဘုရင်လိုလူကို အားကျရက်သူ . . .

- အခန့်မသင့် မဖျော်လင့်ဘဲ

အတိတ်ပြန်ရောက် နောက်ပြန်ပျောက်မိရင်

နှစ်ချိုဝိုင်တစ်ခွက်ရဲ့ တန်ဖိုး

သီကျူးမို့ ရည်စူးထားတဲ့ စာသားတွေနဲ့

သံစဉ်ဟောင်းနဲ့ မြောင်းဆန်ခဲတဲ့ ဂစ်တာအိုတစ်လက်

မိုးညရဲ့ ဝုန်းဒိုင်းကြံမှုအောက်မှာ ရှိနေလေရဲ့ . . .

လဝန်းကုဋေစာပေ ၁၆

- တကယ်တမ်းကျတော့ . . . မင်းဟာ
 အမှောင်ထဲ နစ်မြုပ်နေတဲ့ ပိုးစုန်းကြူးလို
 ကြယ်စင်တွေ ဖေလွင့်ကြွေကျ
 လမင်းကြီးတစ်ခြမ်းပဲ့ရတာကို လက်ပိုက်ကြည့်ပြီး
 ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထင် နေမင်းရဲ့မြင်နေသူပါပဲ
 နှလုံးကိုထုတ် အစိမ်းချုပ်ရက်သူရယ် . . .

နေ့သစ်

အစိမ်းချုပ် ခံရရင်တော့ တော်တော်လေးနာမှာပဲ ဟူသော
 အတွေးတစ်စက လွဲလျှင် ကဗျာထဲက စကားလုံးတွေကို ခါး
 နားမလည်ပါ။ ကဗျာစာအုပ်ကို ပိတ်ကာ နေ့သစ်အား ခါး မထိ
 မသာ ကြည့်လိုက်သည်။

ကဗျာရောင်း၍ကောင်းဆဲဖြစ်သော သူ့ပုံက တက်ကြွနေ
 သည်။ ကျောင်းသားတစ်ယောက်၏ ရိုးသားကြည်စင်မှုတွေ၊ အား

☞ လဝန်းကုဋေစာပေ ၂။

ပန်းအကြွေမြောက်ခင် စမ်းရေမနောက်ခင် အလွမ်းတွေပျောက်ပါစေ ၃၁
 ဟန်အပြည့်ဖြင့် လန်းဆန်းတောက်ပနေမှုတွေက သူ့မျက်နှာထက်
 ခပ်ထင်းထင်း ပေါ်နေသည်။

ကြည်လင်နေသော ရေအိုင်ထဲ ခဲပစ်ချရန်ကြံရွယ်နေသူ
 တစ်ယောက်လို ခါး စိတ်ထဲ တွန့်ဆုတ်မှုအရှိ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။
 ဒါပေမဲ့ သူမ၌ ရွေးစရာလမ်းမရှိ။ မိဘနှစ်ပါးအတွက်၊ ပြီးတော့
 အတိတ်အကြောင်းကို ပြောပြတိုင်း နာကြည်းမှုတစ်မျိုးဖြင့် ခက်
 ထန်နေသော အန်တီလေးအတွက်။ သူမသာ ဒီကိစ္စအောင်မြင်ခဲ့
 လျှင် အန်တီလေးရင်ဘတ်ထဲက အမှန်းစတွေကို အပြစ်က ဆွဲနုတ်
 ပေးနိုင်လိမ့်မည်။ အမြဲတမ်း မီးအဟုပ်ခံနေရသော သူမနှလုံးသား
 လည်း အေးချမ်းသွားလိမ့်မည်။

“သွားပြီ . . . ခါးတစ်ယောက် ပစ်ကျသွားပြီ”

မေသော်၏ အသံကြားမှ ခါးစိတ်တွေ ကိုယ်ထဲ ပြန်
 ရောက်လာသည်။

☞ လဝန်းကုဋေစာပေ ၂။

“မှန်မှန်ပြောစမ်း ခါး။ နှင် ကချာဖတ်ပြီး ကဗျာဆရာကို စိုက်ကြည့်နေတဲ့ ပုံစံက တစ်လောကလုံးကို မေ့သွားတဲ့အတိုင်းပဲ။ နှင့်စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား”

မျက်လုံးများမှေးစင်းကာ တရားခံစစ်သလို ပြောသော ချိုလက်ကို ခါး မျက်လုံးလေးပင့်ကာ မလိမ်မိုး မလိမ်မာဟန်အပြည့် ဖြင့် ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

“အဲလိုဖြစ်သွားလား။ ဒါပေမဲ့ ငါ တွေးနေတာက တစ်မျိုး ဟာ။ သူကဗျာကို ဖတ်ပြီး ငါ ဘာလို့ နားမလည်ပါလိမ့်။ သူကပဲ လူပါးဝလောက်အောင် တော်လှန်းတာလား။ ငါကပဲ အသုံးမကျတဲ့ အထိ ညှိလွန်းတာလားလို့ တွေးနေမိတာ”

ချိုလက်နှင့် မေသော်က တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ် ယောက် ကြည့်၍ နှာခေါင်းလေး ရှုံ့ကာ ခါးစကားကို သိပ်မယုံပုံ ပြ သည်။ ခါးက မမြင်ဟန်ဆောင်ကာ ငါးချပြီးလေးကိုသာ မျက်နှာ

ထက် ချိတ်ဆွဲထားလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် မှာထားသော အစားအသောက်တွေ လာချတာမို့ သူမတို့အာရုံက အစားအသောက်ဆီ ကူးသွားသည်။ မေသော်က ရေခဲနွေးကြမ်း ကြိုက်သူပီပီ ထုံးစံအတိုင်း ခွက်ကို ယူ၍ ရေခဲနွေး ကြမ်း ဝှဲထည့်သည်။

အစားကို စားနေရသော်လည်း ခါး ခေါင်းထဲမှာ အတွေး တွေ များနေသည်။ နေ့သစ်နှင့် ဒီထက် ပို၍ရင်းနှီးမှုရအောင် သူမ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ နေ့သစ်အား သူမ မသိမသာ ကြည့်လိုက် သည်။

သူမကိုယ်က သတိအနေအထားဖြစ်သွားသည်။ နေ့သစ်၊ အောင်မြင်နှင့် အခြားသူတို့သူငယ်ချင်း ဖြစ်ပုံရသော ကျောင်းသား တစ်ယောက် ကင်တီးမျက်နှာစာအတိုင်း လျှောက်လာနေသည်။ ကင်တီးအပြင်ဘက်ဆုံးဝိုင်းတွင် ထိုင်နေသော သူမတို့နားက ဖြတ်

သန်းသွားလိမ့်မည်။

သူမ တစ်ခုခုလုပ်သင့်သည်။

အတွေ့တထောင်းထောင်းထနေသော ရေခွေးကြမ်းခွက်က

မျက်စိထဲဝင်လာသည်။

“မေသော် . . . နင် ရေခွေးထည့်တုန်းက ခွက်ကို မကျင်း

ဘူး မဟုတ်လား”

နေ့သစ်ခြေလှမ်းများက တစ်လှမ်း၊ နှစ်လှမ်း . . .

ကွက်တီး။

“ကျင်းပါ . . .”

“ဖြန်း . . . အား”

မေသော်၏ စကား မဆုံးလိုက်ရ။ ပက်လိုက်သောရေခွေး

သည် နေ့သစ်၏ ခြေဖမ်းဆီ အလုံးအရင်းဝင်သွားသည်။ နေ့သစ်

၏ အလန်တကြားအော်သံကလည်း တစ်ဆက်တည်း . . .

❧ လဝန်းကုဋေစာပေ ❧

“ဟယ်”

“အို . . . ဒုက္ခပါပဲ”

ခါး ဖျတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်ကာ မျက်နှာရှုံ့မဲ့လျက် ခုန်ဆွဲဆွဲ

ဖြစ်နေသော နေ့သစ်ကို အားနာသောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လိုက်
သည်။

“ဟို . . . ဟိုလေ . . . လာနေတာ သတိမထားလိုက်မိ

လို့ပါ။ တောင်းပန်ပါတယ်”

နေ့သစ်က ခါးကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်သည်။ ဘာမှတော့

မပြောပေ။ ဖြူသောအသားအရေကြောင့် ရေခွေးထိသည့်နေရာ၏

နီမြန်းမှုက သိသာလွန်းနေသည်။ ခါး ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီ ဖြစ်

နေမိသည်။ အောင်မြင်က . . .

“လာ . . . လာ . . . ရုံမှာထိုင်လိုက် နေ့သစ်”

ကင်တီးတစ်ခုလုံး၏အာရုံက ခါးတို့ဆီ ရောက်နေကြ

❧ လဝန်းကုဋေစာပေ ❧

သည်။ ကင်တီးပိုင်ရှင် ဦးလေးကြီးက သွားတိုက်ဆေးဘူးကိုက
အပြေးအလွှား ရောက်လာပြီး . . .

“အပူလောင်တဲ့နေရာကို သွားတိုက်ဆေးလူးလိုက်။
သက်သာသွားလိမ့်မယ်”

“ခါးကိုပေး ဦးလေး”

သွားတိုက်ဆေးဘူးယူပြီး နေ့သစ်၏ ခြေထောက်ဘေး ခါး
ထိုင်လိုက်သည်။

“ဟာ . . . ဘာလုပ်ကာလဲ။ မလုပ်နဲ့။ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်
လူးမယ်”

နေ့သစ်၏အသံက ပျာပျာသလဲ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ခါးကြောင့်ဖြစ်ရတာပဲဟာ။ ခါး လူးပေးပါရစေ”

“ဟာ . . . မလိုဘူး။ မင်း လူးပေးရင် မလူးတော့ဘူး”

မျက်နှာရဲလျက်ပြောသော နေ့သစ်ကို ကြည့်ပြီး ခါး စိတ်

ထဲ အနည်းငယ် ရယ်ချင်သွားသည်။ ကင်တီးမို့ တစေ့တစောင်း
ကြည့်သူတွေ၊ လက်တို့မေးသူတွေနှင့် အံ့သယောင်ဖြစ်နေသော
လူတွေရှေ့မှာ မိန်းကလေးဖြစ်သည့် ခါးက အရင်မရှက်ရသေးခင်
သူက ရှက်နေသည့်ပုံပင်။

“ဒါဆိုလည်း . . . ရော . . . မြန်မြန်လူးလိုက်။ အရည်

ကြည်ဖု တက်လာလိမ့်မယ်”

နေ့သစ်က သွားတိုက်ဆေးကိုယူကာ ကိုယ်တိုင်လူးသည်။

“သက်သာလား . . . ဟေ့ကောင်”

“အင်း . . . နည်းနည်းတော့ အေးသွားသလိုပဲ”

“ဆေးခန်းသွားချင်လားဟင်။ ခါး လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်”

အားနာရိပ်တွေ စွန်းထင်းနေသည့် ခါးဆိုသည့် ကောင်မ
လေးအား နေ့သစ် ကြည့်လိုက်သည်။

“ရပါတယ်။ ရေးခန်းတော့ မသွားတော့ပါဘူး။ ဒီအတိုင်း

ပဲ ကောင်းသွားလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“ခါး တောင်းပန်ပါတယ်နော်”

“မတော်တဆဖြစ်ရတာပဲဗျာ၊ ပြဿနာ မရှိပါဘူး”

နေ့သစ်၏ ကြည်စင်သောမျက်လုံးများထဲ၌ သဘော
ကောင်းမှု၊ ရိုးရှင်းမှုတွေက အထင်းသားပင်၊ ကြွက်၏ကိုယ်ခံအား
ကို သိစွင့်ရသော ကြောင်တစ်ကောင်၏ ပိုင်နိုင်မှုက ခါး၏မျက်လုံး
များထဲ ရိပ်စနဲ ဖြတ်ပြေးသွားသည်။

“တကယ်စိတ်မဆိုးဘူးဆိုရင် ခါးကျွေးတဲ့ မုန့်ကို စားရ
မယ်”

“ဗျာ”

နေ့သစ်မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ခါး ခပ်လဲ့လဲ့လေး ပြုံးလိုက်
သည်။

“ခါးက အပြစ်လုပ်ထားတဲ့လူဆိုတော့ အပြစ်တွေလည်း

၉ လဝန်းကုဋေစာပေ ၁၂

ခန်းအကြွေမခြောက်စင် စမ်းခရုမနှောက်စင် အလွမ်းတွေပွားကပ်ပါစေ ၃၉

ကြေအောင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သူငယ်ချင်းတွေလည်း
ဖြစ်သွားရအောင် ခါး ဒကာခံပါရစေလို့ ပြောတာ ကဗျာဆရာရဲ့”

ခါး၏အကြည့်က တစ်ဆက်တည်း နေ့သစ် ဘေးက
သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဆီသို့ ရောက်သွားလျက် ...

“ဒီကနှစ်ယောက်လည်းပါတယ်နော်”

“အားနာစရာကြီးဗျာ ... ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဟဲ့ ...

မှာလိုက်တော့မယ်နော်”

ပျော်တတ်ပုံရသော အောင်မြင်က ပြောင်တိပြောင်စပ်
မျက်နှာဖြင့် ပြောသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဒဂုံတက္ကသိုလ်၏ ထောင့်တစ်
နေရာတွင် Physics Major က ကျောင်းသူများနှင့် ဒဿနိက
ဗေဒ အထူးပြုကျောင်းသားတို့သည် ခင်မင်ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်း
များအဖြစ်သို့ ဘဝပြောင်းသွားကြသည်။

စကားအရွန်းဖောက်၍ ရယ်စရာပြောတတ်သော အောင်

၉ လဝန်းကုဋေစာပေ ၁၂

မြင့်နှင့် ချိုလက်ဖြူတို့က တစ်မြို့တည်းသား သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်နေတာကြောင့်လည်း ခင်မင်မှုက တစ်ထိုင်တည်းနှင့် တာသွားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

အဲဒီတုန်းက ခါး မျက်နှာထက် ဖြတ်ပြေးသွားသော အပြုံးများသည် ကောင်းကင်အား ဆွဲခါလွှင့်ပစ်ရန်အကြံကို ရင်ဝှက်ထားသူတစ်ယောက်လို လှိုလှိုက်သိပ်သည်းနေခဲ့သည်။

အစွန်းအထင်းမဲ့သော နေ့သစ်မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တိုင်း သူမရင်ထဲ ကျေနပ်သည်။ နေ့သစ်နှင့် နဖူးတွေ၊ ဒူးတွေ၊ ပထမဆုံး ပတ်သက်ခဲ့သည့်နေ့မှာတင် သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်အောင် သူမ စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့သည် မဟုတ်လား။

ဒါသည် ခါး၏ ပထမဆုံးအောင်မြင်မှု။ အမှန်း၏ ပွဲဦးထွက်။

ကျောင်းအပြန် ဆင်ဝင်ရှေ့ကားရပ်တာနှင့် ခါး အိမ်အပေါ်ထပ် ဝရံတာသို့ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းလိုက်သည်။ ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်၍ စီးကရက်သောက်နေသော အန်တီလေးကို တွေ့ရသည်။ မီးခိုးတွေကြား၌ ဝေသီနေသော အန်တီလေး၏ မျက်လုံးများက ဘယ်ကိုမှန်းမသိ ဝေးနေသည်။

“အန်တီလေး”

အန်တီလေးက လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောသည်။

“ကျောင်းက ပြန်လာပြီလား။ လာ . . . ထိုင်လေ ခါး”

ရုံပုလေးကို ခါး ရွဲယူထိုင်လိုက်သည်။

“ဒီနေ့ ခါး နေ့သစ်နဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ခဲ့တယ်”

နှုတ်ခမ်းဆီတွေ့၍ ရှိုက်ဖွာရန်ပြင်လိုက်သော စီးကရက် ညှပ်ထားသည့် လက်ချောင်းတွေတန်းသွားသည်။ အန်တီလေး မျက်လုံးတွေ သက်ဝင်လာပြီးနောက် ခါးကို လှည့်ကြည့်လာသည်။

နေ့သစ်နဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်ခွင့်ရအောင် ခါး သယ်လိုလုပ်ခဲ့ တဲ့အကြောင်း စိကာဟက်ကိုးပြောပြနေမိသည်။

နားထောင်နေသည့် အန်တီလေးမျက်လုံးတွေက စိတ်ဝင် တူးစားနှင့် ရှင်သန်နေလိုက်တာ။ ဒီလိုပြောပြခွင့်ရအောင် စွမ်းနိုင်ခဲ့တဲ့ အတွက် အန်တီလေးရှေ့မှာ ခါးကိုယ်ခါး ကျေနပ်အားရလိုက်တာ လွန်ပါရော။

အန်တီလေး မျက်နှာထက်က ခပ်ပါးပါးထင်နေသည့် အပြုံး၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ခါး သရုပ်မခွဲတတ်ပါ။ အန်တီလေးက

စီးကရက်ကို ရှိုက်ဖွာနေပြန်သည်။

“အန်တီလေး”

“ဟင်”

“စီးကရက်တွေ သိပ်မသောက်ပါနဲ့လားဟင်”

အန်တီလေးဆီမှာ တုံ့ပြန်သံမလာ။

“အန်တီလေးရောဂါဖြစ်မှာ ခါး ကြောက်တယ်။ အန်တီ လေးက တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ခါး စိတ်ပူလို့သေမှာ။ ခေးလိပ်လျှော့ သောက်ပါ အန်တီလေးရယ်နော်”

ခါးအား ရီဝေစွာကြည့်လာသော အန်တီလေးအား ခါးက လည်း ချစ်ခင်အားကိုးစွာ ပြန်ကြည့်မိသည်။

အန်တီလေးက ခါးခေါင်းမှ ဆံနွယ်များကို သပ်ပေးသည်။ လက်ချောင်းနှင့် ထိတွေ့သွားသည့် ခေါင်းနေရာလေးတွေက ဓနူး တွေးသလိုပင် ကြည်နူးမှုက ခါးရင်ထဲ တဖြန့်ဖြန့် ဖြတ်စီးသွားသည်။

အန်တီလေးကို ချစ်လိုက်တာ။

ဆုံးသွားတဲ့အမေသာရှိရင် ခါးကို ဘယ်လိုကရုစိုက်ပြီး ချစ်
လိမ့်မလဲလို့ တွေးမိတိုင်း အန်တီလေးကိုပဲ မြင်ယောင်မိသည်။

အန်တီလေးလိုပဲ ခါးကို နွေးထွေးမှုတွေ ပေးမှာပေါ့ ဟူသော
အတွေးမှာ အဆုံးသတ်သည်။

အန်တီလေးက ခါးချစ်ခင်ရတဲ့အမေဆိုလည်း ဟုတ်
သည်။ အားကိုးရသည့်အမေဆိုလည်း ဟုတ်သည်။ ခါးဆိုသော
မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ လောကကြီးလည်း ဟုတ်သည်။

“ရေရိုးအဝတ်အစားလဲလိုက်ဦး . . . ခါး”

ခါး နာခံစွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိပါသည်။

စနေနေ့။ တိတိကျကျ ပြောရလျှင် အဲဒီနေ့သည် မိုးတွင်း
ကြီးထဲ မိုးမရွာသော စနေနေ့ဖြစ်သည်။

ဘေးချင်းကပ်လျက်အိမ်မှ ကလေးလေး၏ မွေးနေ့
အတွက် လက်ဆောင်တစ်ခုခုဝယ်ရန် Junction Square
ကုန်တိုက်သို့ ခါးထွက်လာခဲ့သည်။

ရန်ကုန်မြို့၏ အကြာဆုံး မီးပွိုင့်အဖြစ် ဒီနေ့အထိ စံချိန်
သစ်တင်ဆဲဖြစ်သော လှည်းတန်းမီးပွိုင့်၌ ခါး ပွိုင့်မိနေလေသည်။

မီးပွိုင့်တစ်ချက်အလွတ်တွင် တရွေ့ရွေ့နှင့် ကားတွေ ရှေ့

၄၆

လဝန်းသာသာ

တိုးသွားသည်။ နောက်ဆုံးတော့ မီးပွိုင့်ပြန်မိသွားသည်။ ဒီတစ်ခါ ပွိုင့်မိမီးရင်တော့ လွတ်ပြီ အတွေးနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်လျက်ကားသို့ အကြည့်ရောက်သွားမိစဉ် ခါးမျက်နှာများ ပင့်တက်သွားသည်။

နေ့သစ်။ ကားတွေ တရွေ့ရွေ့တိုးစဉ် သူ့ကားက ဘေးရောက်လာပုံပင်။ သူမဦးနှောက်ထဲ ရေဒါလှိုင်းတွေ လှုပ်ရှားသွားသည်။ အခွင့်အရေးကို လက်လွတ်မခံသင့်ဘူး မဟုတ်လား။

“နေ့သစ်”

နေ့သစ်က ချက်ချင်းလှည့်ကြည့်သည်။

“ဪ... ခါး ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“Junction Square ကို သွားမလို့။ နေ့သစ်ရော”

“အိမ်ပြန်မှာ”

“ဒါဆို အတော်ပဲ။ နေ့သစ် အားရင် ခါးနဲ့အဖော်လိုက်ပေးပါလား။ ဈေးပတ်တဲ့အခါ ခါးတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေလို့”

လဝန်းကုဋေစာပေ

ပန်းအကြွေမဖြောက်ခင် စမ်းရေမခနာက်ခင် အလွမ်းတွေပျောက်ပါစေ ၄၇

နေ့သစ်က စဉ်းစားသလို တစ်ချက်တွေခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“အလုပ်ရှိနေရင်လည်း ခါးကို အားမနာနဲ့နော်”

“အလုပ်မရှိပါဘူး။ အဖော်လိုက်ပေးမယ်လေ”

ခါး၏အပြုံးက တလက်လက်တောက်ပသွားသည်။

Junction Square ရောက်တော့ အင်္ကျီဆိုင်တစ်ခုထဲ

ခါး ဝင်လိုက်သည်။ နောက်ကိုကြည့်လိုက်တော့ နေ့သစ် ပါမလား။

အပေါက်တွင် ရပ်ကျန်ခဲ့သည်။

“လာလေ . . . နေ့သစ်”

“အပြင်ကပဲစောင့်လိုက်တော့မယ်”

“ခါးကို အင်္ကျီမရွေးကူတော့ဘူးလား”

“မိန်းကလေးအင်္ကျီ မရွေးတတ်ဘူး ခါးရဲ့ ပြီးတော့ ဒီလို

မိန်းကလေးသီးသန့်ဆိုင်ထဲလည်း မဝင်ချင်ဘူး”

“ဟောတော့ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

လဝန်းကုဋေစာပေ

“မသိဘူး... ဝင်ရမှာ တစ်မျိုးပဲ”

နေ့သစ်ကိုကြည့်ပြီး ခါး အသာရယ်မောလိုက်မိသည်။
လိုအပ်သည်ထက် ပို၍ ရှက်တတ်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ
ဟူ၍လည်း မှတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။

“ကဲ... ဒါဆိုလည်း အရှုပ်ဆိုင်ပဲသွားလိုက်တော့မယ်”

“ခါး အကျီဝယ်မယ်ဆို... ဝယ်လေ”

“နောက်တစ်ခါမှပဲ ဝယ်တော့မယ်။ ဒီကိုလာတာ အဓိက
ရည်ရွယ်ချက်က မွေးနေ့လက်ဆောင်အရှုပ် ဝယ်ချင်လို့”

အရှုပ်ဆိုင်၌ အခုတလော ခေတ်စားနေသည့် angry
bird အရှုပ်ကိုပဲ ခါး ဝယ်ဖြစ်သည်။ လျှောက်လာရင်း စာအုပ်ဆိုင်
တွေ့တော့ နေ့သစ်က ဦးဆောင် ဝင်သွားသည်။ Original စာအုပ်
ချည်း ရောင်းသည့်ဆိုင်ဖြစ်သည်။ လိုက်ကြည့်ဖြစ်ပေမယ့် စာအုပ်
တော့ မဝယ်ဖြစ်ပေ။

သူမ၏ဘေးတွင် တိတ်ဆိတ်စွာလိုက်ပါနေသော နေ့သစ်
ကို ခါး ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်မိသည်။ သူမဆီက စကားတစ်ခွန်းစမှ
နေ့သစ်ဆီက တုံ့ပြန်စကားတစ်ခွန်း ထွက်လာသည်။ သူ့ကြည့်ရတာ
မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ဆုံစဉ် ရောက်တတ်ရာရာ စကား
ဖောင်ဖွဲ့၍ ရင်းရင်းနှီးနှီး နေတတ်ပုံမရဟု ခါး တွေးမိပြန်သည်။

“နေ့သစ် ဈေးပတ်ရတာ ပျင်းနေပြီလား”

“ရပါတယ် ခါးရဲ့။ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“တကယ်လား... နေ့သစ်ကြည့်ရတာ သိပ်စိတ်မပါ
သလိုပဲ”

“အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင်တော့ ဝါသနာမပါဘူး။ ဈေးပတ်
တဲ့ အလေ့အကျင့်ကို မရှိတာ”

“ဒါဆို နေ့သစ်ဝတ်ဖို့ အကျီကျတော့ ဘယ်လိုဝယ်လဲ”
နေ့သစ်က တစ်ချက်ရယ်လိုက်ကာ ...

“မီးကလည်း စစ်စစ်ပေါက်ပေါက်ကို မေးတော့တာပဲ”

“အာ . . . ဆောရီးနော် . . . မဖြေနဲ့တော့”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ဖြေမှာပါ။ ယောက်ျားလေးဆိုတာက မိန်းကလေးလောက် အဆာမကျယ်ဘူးလေ။ ကိုယ်ဝတ်ချင်တဲ့ Brand ချည်း သီးသန့်တင်တဲ့ဆိုင်ကို သွားပြီး လိုချင်တာကို ကောက်ဆွဲလာရုံနဲ့ ကိစ္စပြီးတယ် မီးရဲ့”

မီး ခေါင်းညိတ်၍သာ နားထောင်နေလိုက်သည်။ သူ၏ အဝတ်အစားသိအိုရီ နားထောင်ရင်းနှင့် သူ၏ဝတ်စားတတ်ပုံကိုပါ အာရုံက သတိထားမိသွားသည်။ တီရပ်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီကိုသာ အမြဲတမ်း ရိုးရှင်းစွာ ဝတ်ထားစာတ်လျက် ဂျင်းဘောင်းဘီကိုလည်း အရုစေတင်ကောင်လေးတွေလို အလွန်ကျပ်သော သို့မဟုတ် အလွန်ပွသော ဘောင်းဘီမျိုး ဝတ်လေ့မရှိ။ မြဲကြည့်လိုက်လျှင် သူ့ပုံက ပဲမများတတ်မှန်း သိသာလွန်းလေသည်။

မီးသည် မုဆိုးဆိုလျှင် နေ့သစ်သည် မုဆိုး၏ စောင့်ကြည့်မှုကို ခံနေရသည့် သားကောင်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ မီးသည် နေ့သစ်၏ စိတ်နေစိတ်ထား၊ အမှုအကျင့်တို့ကို လေ့လာနေမိသည်။ နေ့သစ်၏ ရင်ဘတ်ထဲသို့ တိုးဝင်ရန် ကြိုးစားရာ၌ သယ်နည်းလမ်းက အထိရောက်ဆုံးဖြစ်နိုင်မလဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနေ့ ကံကောင်းထောက်မဖွာ နေ့သစ်နှင့် အတူ ဈေးပတ်ခွင့်ရတာက သူမနှင့် သူ့ကြား ပိုမိုနီးကပ်လာစေသည် ဟု မီး ခံစားမိလေသည်။

အခန်း (၃)

“ငါ စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာ ဖတ်ရတာကွ။ ကျီးကန်းတွေ မှာ စကားသုံးခွန်းလောက်ရှိတယ်တဲ့။ ရှာရလူမျိုးဘာသာဗေဒ သုတေသီတစ်ယောက်က ပြောခဲ့တာ”

သူ၏စကားကို စိတ်ဝင်တစားနားထောင်နေသော အောင် မြင့်နှင့် ထွန်းဦးကို ကြည့်ကာ နေ့သစ် ဆက်ပြောသည်။

“အဲဒီသုံးခွန်းက အစာတွေလို့ အော်တဲ့အသံ။ ရန်သူတွေ့

၉. လဝန်းကုဋေစာပေ ၁၂

ခန်းအကြွေမခြောက်ခင် စမ်းရေခနောက်ခင် အလွမ်းတွေပျောက်ပါစေ ၅၃
လို့ အော်တဲ့အသံ၊ ပြီးတော့ ခိုမချော့ပြုတဲ့အသံတဲ့။ ဒါထက် ပိုထူး
ခြားတာက မြို့ကျီးကန်းက တောကျီးကန်းထက် စကားနှစ်လုံး ပို
တတ်ကျွမ်းတယ်တဲ့ကွ”

နေ့သစ်က လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ငုံမော့လိုက်သည်။
စကား မဆက်သော နေ့သစ်အား ထွန်းဦးက စိတ်မရှည်ပုံဖြင့် ...

“ဆက်ပြောလေကွာ”

“အဲဒီစကားနှစ်လုံးကို စာရေးဆရာက ဆက်မရေးထား
ဘူးကွ”

“ဟာကွာ ... ဟတ်ကော့ပဲ”

ဖြစ်ပျက်သွားသော ထွန်းဦးပျက်နာကို ကြည့်ပြီး အောင်
မြင့်က ပြုံးစိစိဖြင့် ...

“ဖြစ်နိုင်တာက ကျီးကန်းပွဲစားတွေ စားခွက်လှတဲ့အသံနဲ့

ဖြတ်ခုတ်ခံရလို့ မကျေမနပ်ဖြစ်နေတဲ့အသံ ဖြစ်လိမ့်မယ်ကွ။ မြို့နဲ့

၉. လဝန်းကုဋေစာပေ ၁၂

တော ကွာတာဆိုလို့ ဒါပဲရှိတာ . . . ဟား . . . ဟား”

အောင်မြင်စကားကို သဘောကျစွာ နေ့သစ်တို့လည်း

မိကြရသည်။

စကားဆက်မပြောဖြစ်ဘဲ သုံးယောက်သား ကင်တီး

ကွန်ကရက်လမ်းထက် ဖြတ်သွားဖြတ်လာများကို ဝေးကြည့်နေ

သည်။ အခုလို မိုးအုံ့နေသည့်အချိန်မျိုး၌ လက်ဖက်ရည်ကို တံ

မြှင့်သောက်ရတာလောက် ဖိမ်ကျတာမရှိဟု နေ့သစ် တွေးမိသည်။

ပီကောကို တဖောက်ဖောက်မှုတ်လျက် ကျောင်းသူ

ယောက်ဖြတ်သွားသည်။ ကိုရီးယားမင်းသားတွေလို မိန်းမအ

ကောက်စွတ်လာသည့် ဝန်သုံးကောင်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

“အဲဒါ ဘယ်မေဂျာကကောင်တွေလဲ”

မျက်စိနောက်သွားပုံရသော ထွန်းဦးက မေးသ

နေ့သစ်ရော အောင်မြင်ပါ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

လှုပ်လီလှုပ်လို့နဲ့ ပဲခပ်များများ ကျောင်းသူနှစ်ယောက်

ဖြတ်သွားချိန်မှာတော့ အောင်မြင်က နေ့သစ်အား လှည့်ကြည့်ကာ

“မင်းရည်းစားမရှိဘဲ အချစ်ကဗျာတွေရေးတော့ ခံစား

ချက်တွေ ဘယ်ကရလဲ”

“ဒီလိုပဲ စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်ရတာပေါ့”

“မင်း ခံစားချက်အစစ်ရှာဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူးလား”

“ကဗျာရေးဖို့အတွက်နဲ့တော့ ရည်းစားတစ်ယောက်

ကောက်ထားစရာအကြောင်း မရှိဘူးထင်တယ်ကွ”

“ဘာလဲ . . . မင်းက လူပျိုကြီးလုပ်မှာလား”

ထွန်းဦးကပါ ကောက်ကာငင်ကာ ထမေးလာသည်။ ဒီနေ့

မှ ဒီကောင်နှစ်ကောင် ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်။ သူတို့မှာ ရည်းစား လက်

ပိုင်လက်ရင်းရှိနေတိုင်း ရည်းစားလက်မဲ့ မောင်ဖုန်းကို မျက်စောင်း

လှီးချင်ပုံပင်။

“မလုပ်ပါဘူး”

“ဒါဆိုလဲ ရှာတော့လေကွာ။ တက္ကသိုလ်တက်တုန်း မရှာရင် ဘယ်အချိန်သွားရှာမလဲ။ အလုပ်ထဲမှာ ရှာဖို့တော့ မစဉ်းစားနဲ့ နော်။ မင်း ရွေးကျန်ပဲရလိမ့်မယ်”

“မင်းတို့ကောင်တွေ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“မင်းဆီမှာ နားချင်လို့ ရစ်ဝဲရစ်ဝဲလုပ်နေတဲ့ လိပ်ပြာလေး မင်း အိုက်တင်ခံနေတာနဲ့ တခြားလူလက်ထဲပါသွားမှာစိုးလို့ပေါ့ကွာ”

ကဗျာအသုံးအနှုန်းတွေကို စကားထဲ ထည့်သုံးလိုက်ရင် အတော်ကျေနပ်သွားပုံဖြင့် အောင်မြင်က ရေခွေကြမ်းကို တစ်ကျိက်မော့သည်။ နေ့သစ် မျက်မှောင်တွန့်သွားမိကာ . . .

“အဲဒီလိပ်ပြာက ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ”

“မင်း နည်းနည်းတောင် မရိပ်မိဘူးလား နေ့သစ်ရာ။”

လေကွာ . . . ခါးပန်းတမာ”

နေ့သစ် တွေခနဲ ငြိမ်သက်သွားမိသည်။ ခါး၏မျက်နှာက အာရုံထဲပေါ်လာသည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်ကွာ။ ခါးပုံစံက ရိုးရိုးသားသားပါ”

“နေ့သစ် . . . နေ့သစ် ဒီနေရာမှာတော့ မင်း တော်တော်

ဒူသွားပြီ။ ဘယ်မိန်းကလေးကော့ မင်းကို သိသိသာသာကြီး ဆန်းပြားပြနေမလဲကွာ။ ဒါပေမဲ့ မင်းအပေါ်ထားတဲ့ ခါးပန်းတမာရဲ့ သဒ္ဓါက လွန်ကို လွန်နေတယ်။ ဟိုအရှေ့တစ်ပတ်က သူတို့အိမ်မှာ အလှူလုပ်လို့ဆိုပြီး မင်းအတွက် ကြာဒီချက်တွေ ယူလာပေးတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က မင်းအတွက် ဝင်းငြိမ်းနှင့်စာရေးဆရာများ (၂) ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကို လက်ဆောင်ပေးတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးရက်လောက်က သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်လုံး မလာလို့ တစ်ယောက်တည်း ပျင်းလို့တဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ တို့ကင်တီးမှာ လာထိုင်တယ်။ ကဲ .

မဟုတ်ဘူးလား ပြော”

“ဟုတ်တယ် နေ့သစ်၊ မင်း စိတ်ကူးမလွဲနဲ့၊ ခါးပန်းတမားက ငါးစင်ရိုင်းလေးကွ။ သူ့ကို မျက်စိကျနေတဲ့ကောင်တွေလည်း မိတယ်”

တစ်ယောက်တစ်ခွန်း တွန်းတွန်းတိုက်တိုက် ပြောနေကြသော ထွန်းဦးနှင့် အောင်မြင့်စကားကို နားထောင်ပြီး နေ့သစ် စိတ်ထဲ အူတိအူကြောင့် စံစားချက်တွေ ဝင်လာခဲ့သည်။

သူ့အဖြစ်က ဘာနဲ့တူလဲဆိုတော့ ကိုယ့်ကိစ္စနဲ့ ကိုယ်လေးတဲ့ လူတစ်ယောက် လမ်းခုလတ်မှာ မဲလိပ်တစ်လိပ်အပေးခံရသလို ဖြစ်နေတယ်။ ဟိုလေးထဲ သွားထည့်လိုက်။ ခင်ဗျား တစ်ခုခုတော့ ပေါက်မှာပဲလို့ အပြောခံလိုက်ရသလိုပဲ။ အလကား ရတာပဲ ဘာဖြစ်ဖြစ် ယူမယ်ကွာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရကောင်းလား။ တော်ပါပြီ ဒီကံစမ်းမဲ မဖောက်တော့ပါဘူးလို့ ရှောင်လိုက်ရကောင်းလား။ ဒီကံ

ကျတော့ နှမပြောစရာကြီး။

မဲဖောက်ပါပြီတဲ့ ပေါက်တဲ့ပစ္စည်းက အိမ်သာခွက်ကြီး ဖြစ်နေရင် ဒုက္ခ။ ကိုင်သွားရလည်း မလွယ်၊ ပစ်ချရလည်း ရက်။

ဟာ . . . ဒုက္ခပါပဲ။ သူ ဘာတွေတွေ့နေပါလိမ့်။ ခါးနဲ့ အိမ်သာခွက်က ဘာဆိုင်လို့လဲ။ ဒါက အချစ်နဲ့ဆိုင်တာ။ ခါးနဲ့အချစ်၊ အချစ်နဲ့ခါး။ ဒါကို သူ တွေးရမှာ။

ဟူး . . . မလွယ်ပါလား။

တစ်ဖက်သတ်အချစ်

တစ်ဖက်သတ်အချစ်မို့

တစ်ကွန်ဖြစ်ဖြစ်

မျက်နှာသာလေးပေးလှည့်ပါ . . .

လူရိပ်မမြင်အဝေးမှပင်

တိတ်တခိုးမျှော်ငေး

ဖူးတွေခွင့်လေး ပေးလှည့်ပါ

အိပ်မပျော်ည ချောက်ချားလှမို့

၉ လဝန်းကုဋေစာပေ ၂

စိတ်ဖြေရာပေး ခဏလေးဖြစ်ဖြစ်

အိပ်မက်ခွင့်လေး ပေးလှည့်ပါ

အဆွေးကမ္ဘာ ချာချာလည်မို့

အတွေးကမ္ဘာ ယာယီဘဝမှာ

ပြောပြခွင့်လေး ပေးလှည့်ပါ။

ကွဲအက်နှလုံး ကန္တာရအဆုံးမှာ

ပူလောင်ပြင်းရှ နာကျင်လှမို့

သက်သာရင်အေး ခဏလေးဖြစ်ဖြစ်

တိုင်တည်ခွင့်လေး ပေးလှည့်ပါ . . . အချစ်ရယ်။

နွေသစ် ဘောပင်ကို ချလိုက်သည်။ အစအဆုံး

တစ်ခေါက်ပြန်ဖတ်ပြီး သိပ်များနုလွန်းနေမလားဟု တွေးမိသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်ထဲမှာတော့ ပေါ့သွားသည်။ ဒါက သူ ကဗျာ

၉ လဝန်းကုဋေစာပေ ၂

တစ်ပုဒ်ရေးပြီးတိုင်း ခံစားနေကျရသပင်။

နေ့လယ်တုန်းက အောင်မြင်တို့ပြောသည့် ခါးအကြောင်း ကြားပြီး အခု ကဗျာရေးမယ် စဉ်းစားတော့ သူ့ခေါင်းထဲ ဒီစာလုံး တွေ ပေါ်လာခဲ့တာပင်။ နေ့သစ် ကိုယ့်ဘာသာတစ်ယောက်တည်း ပြုံးလိုက်မိသည်။

လက်ဖက်ရည်သောက်ချင်အင်္ဂါစိတ်က ပြင်းပြင်းပြပြ ပေါ်လာသည်။ လမ်းထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို သွားဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ မိုးကာဂျာကင်တစ်ထည်ကို ကောက်စွပ်ကာ သူ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

ဧည့်ခန်းတွင်ထိုင်၍ တီဗွီကြည့်နေသော မေမေနှင့်ဖေဖေ ကို တွေ့ရသည်။

“သား . . . သယ်လဲ”

“လမ်းထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားမလို့”

☞ လဝန်းကုဋေစာပေ ၁၅

“ထီးပူသွားဦး၊ မိုးသည်းလာဦးမယ်”

“ရတယ် မေမေ့ရဲ့၊ မိုးကာဂျာကင်ဝတ်ထားတယ်၊ သွားပြီ နော်”

မေမေ၏ အေး . . . အေး . . . အသံက သူ့နောက်မှာ ကျန်ခဲ့သည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရောက်တော့ စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်နေသော ကိုတိုးကြီးကို တွေ့ရသည်။ သူ့ကိုမြင်တာနှင့် ကိုတိုး ကြီးက . . .

• “နေ့သစ် . . . လာဖော့”

စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ စားပွဲထိုးလေးက အနား လာရပ်ကာ . . .

“အစ်ကို . . . ထုံးစံအတိုင်းပဲလား”

“အေး”

“ရယ်ကျဆိန်တစ်ခွက်”

☞ လဝန်းကုဋေစာပေ ၁၅

စားပွဲထိုးလေးက အော်ရင်း ထွက်သွားသည်။

“ကိုတိုးကြီး . . . ခေါင်းလာဆေးတာလား။ ကုန်ကြမ်း

လာရှာတာလား”

“ထွက်ပေါက်လာရှာတာကွ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကိုတိုးကြီးရဲ့”

“မိန်းမက တဂျီဂျီ တဂျာဂျာလုပ်နေလို့ကွ။ ထုတ်ဝေသူက

စာမူတောင်းနေတာတောင်ရှင်က ဘာလို့ပြီးအောင် မရေးထားတာ

လဲ . . . ဘာလဲ . . . ညာလဲနဲ့ကွ။ ဦးနောက်ကိုများ ညှစ်တိုင်း

အရည်ထွက်တဲ့ သံရာသီးအောက်မေ့နေလား မသိဘူး”

ကိုတိုးကြီးက နာမည်ရ စာရေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်

သည်။ တစ်ရပ်ကွက်တည်းသားချင်းဖြစ်သည့်အပြင် နေ့သစ်က

လည်း စာပေဝါသနာအိုးပဲမို့ ပေါင်းမိကြတာပင်။

နေ့သစ်မှာထားသော လက်ဖက်ရည် လာချသည်။ ပူသော

တာမို့ သူ မသောက်ဘဲ အအေးခံထားလိုက်သည်။ ကိုတိုးကြီးက

ဆက်ပြောသည်။

“မိန်းမတွေများကွာ ရည်းစားဘဝတုန်းကသာ ချစ်ဖို့

ကောင်းတာ။ ယူလည်းယူပြီးရော တော်တော်အမြင်ကက်စရာ

ကောင်းတဲ့အမျိုးစားကွ။ မိန်းမဆိုတာ မရှိမကောင်း ရှိမကောင်း၊

မပေါင်းလည်း ခက် ပေါင်းလည်းခက် ဆိုတဲ့စကား တကယ်မှန်

တယ်”

နေ့သစ် ပြုံးလိုက်မိရင်း . . .

“ကိုတိုးကြီး နောက်တစ်အုပ်ရေးမယ့်စာအုပ်က မိန်းမမုန်း

တဲ့လူတစ်ယောက်ပေါ် အခြေတည်တဲ့ ဇာတ်လမ်းတော့ မဟုတ်ပါ

ဘူးနော်”

ကိုတိုးကြီးက တွေခနဲဖြစ်သွားပြီးမှ နေ့သစ်အား စူးစမ်း

သလို ကြည့်ကာ . . .

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စာရေးဆရာတစ်ယောက် ပြောတာ ကြားဖူးလို့ဗျ။ သူက သူတည်ထားတဲ့ အတ်လမ်းကို တစ်ယောက်ယောက်ကို ပြောပြ လိုက်ရင် ပြောရင်း ပြောရင်းနဲ့ အတ်လမ်းက ပိုရှုပ်လုံးစကြာလာ တယ်တဲ့။ ရေးဖို့အတွက် ပိုပြီး အဆင်သင့်ဖြစ်သွားတယ် ဆိုပါတော့ ဗျာ”

ပြောပြီး နေ့သစ်က လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ခုံသောက် လိုက်သည်။

“လူအမျိုးမျိုး အကျင့်စရိုက်အမျိုးမျိုးပေါ့ကွာ။ ငါကတော့ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး။ လောလောဆယ် အိမ်က မိန်းမကို တကယ် ဒေါသထွက်နေတာကွ။ လူက စာရေးဖို့ ကံသွင်းလို့မရတဲ့အထဲ လာနားပူနေလို့ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ ဒီထွက်လာခဲ့တာ”

ကိုတိုးကြီးမိန်းမ မရည်မွန်ကို မြင်ယောင်မိရင်း နေ့သစ်

ပန်းအကြွေမခြောက်ခင် စမ်းရေမနှောက်ခင် အလွမ်းတွေပျောက်ပါစေ ၆၇
ပြုံးမိရပြန်သည်။ တကယ်တော့ ကိုတိုးကြီး သူမိန်းမကို ဘယ် လောက်ချစ်သလဲဆိုတာ သိတာကြောင့်လည်း ဝို၍ ပြုံးရင်မိတာ ပင်။ မရည်မွန်က ကိုတိုးကြီးထက် ငယ်သလို တော်တော်လည်း ချောသည်။ ကိုတိုးကြီးက ဒေါသဖြစ်တယ် ဒေါသဖြစ်တယ်နှင့် သူ မိန်းမကို ကြိမ်းမောင်းဟိန်းဟောက်ဖို့ စိတ်ကူးတာမဟုတ်။ အလို လိုက်လိုက်တာလည်း လွန်ပါရော။ ကိုတိုးကြီး၏အချစ်ကို သိနေ တော့ မရည်မွန် ကြည့်ရတာ ကမ်းတက်လာပုံရသည်။ ရှေ့နောက် မကြည့် အနိုင်ယူမည်။ ဂင်္ဂါဂျောင်များမည်။ ကိုတိုးကြီးကလည်း သူမိန်းမကိုတော့ ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြောခဲ့မှာမဟုတ်။ ဒီရောက်မှ သူ ဒေါသကို သူ ပြန်အန်ထုတ်နေတာပင်။

ကိုတိုးကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး နေ့သစ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဂျာကင်ထဲ လက်နှိုက်ရင်း ပလက်ဖောင်း အတိုင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာမိသည်။ ဖားတစ်ကောင်က သူ ရှေ့နားက ခုန်ဖြတ်သွားပြီး လမ်းကူးနေသည်။ မာကျူရီ၏ စူးရှသော အလင်းတန်းအောက်တွင် လေနှင့်အတူ လွင့်ပါးနေသော မိုးခေါ် အမှုန်အမွှားတွေကို တွေ့နေရသည်။

၉ လဝန်းကုဋေစာပေ ၁၅

ခုချိန်မှာ သူရင်ထဲမှ ကဗျာတစ်ပုဒ် ထွက်ကျလာနိုင်မလား။ အတွေးတွေက ဟိုလွန် ဒီလူးဖြစ်နေမိစဉ် ခါးမှာချိတ်ထားသော ဖုန်းက တီးလုံးသံပေါ်လာသည်။

display တွင် ပေါ်နေတဲ့နာမည်က ခါးတွဲ။ ဦးနောက် ဆဲလ်တွေက ရုန်းခနဲ ကြွသွားသလိုရှိသည်။

“ဟယ်လို . . . ခါးလား”

“ဟုတ်တယ် . . . နေ့သစ် မံနက်ဖြန် နေ့သစ် ကျောင်း သွားမှာလား”

“သွားမှာပေါ့”

“ခါးက မနက်ဖြန်ကျောင်းမတက်ဖြစ်ဘူး။ အဲဒါ ချို့လက် တို့အဆောင်ဖုန်းကို ဆက်တော့လည်း ဆက်လို့မရလို့လေ။ နေ့သစ် ကျောင်းရောက်ရင် ချို့လက်တို့ကို ခါးမလာတဲ့အကြောင်း နည်း နည်း ပြောပေးပါလား။ လက်မှတ်ထိုးထားပေးလို့”

၉ လဝန်းကုဋေစာပေ ၁၅

“ရတယ်၊ သွားပြောပေးလိုက်မယ်”

“ကျေးဇူးနော်”

“ရပါတယ် ခါးရဲ့ ကျောင်းက ဘာလို့မတက်တာလဲ”

“ဒီနေ့ မိုးမိသွားတယ်လေ။ နှာစေးပြီး ဖျားချင်နေလို့။

စေးတော့ သောက်ထားပြီးပါပြီ”

“ဪ . . . ကောင်းသွားမှာပါ။ နွေးနွေးထွေးထွေးနေ

ပေါ့”

ပြောစရာကောင်း ကုန်သွားသည်မို့ တစ်ယောက်နှင့် တစ်

ယောက် ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိ။ ဖုန်းလည်း မချုပ်ဘဲ တစ်ဖက်

က အသက်ရှူသံကို တစ်ဖက်က ကြားနေရသည်။

“နေ့သစ် အခု ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ပြန်လာတာ။ အခု လမ်းပေါ်မှာ”

“မိုးရွာနေလား”

“နည်းနည်းပါ။ အခုမှ နည်းနည်းခွဲလာတယ်”

“ထီးဆောင်းထားဦးနော်”

“ထီးမပါဘူး ခါးရဲ့”

“ဟယ် . . . ဟုတ်လား။ မိုးမိနေဦးမယ် နေ့သစ်ရယ်။ အခု

တုတ်ကွေးတွေအဖြစ်မှားနေတယ်တဲ့”

“အိမ်ရှေ့ရောက်နေပြီ”

“ဪ . . . ဟုတ်လား . . . ဟတ်ချိုး . . . ဟတ်ချိုး . .

ဒါပဲနော် နေ့သစ်”

“အင် . . . အင်း”

ဟတ်ချိုးချေသံတွေပေးကာ ခါးက ဖုန်းချသွားသည်။

နေ့သစ် ခြံတံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်သည်။

ရင်ထဲမှာ အေးအေးလေးဖြစ်နေသလားလို့ ကျေနပ်

သလိုလို . . . ဘာလိုလို . . . ။ လိုလိုတွေသာများနေလျက် တိကျ

တဲ့ ခံစားချက်ကတော့ သူ့ရင်ထဲဖြစ်တည်မလာ။ ပြင်းပြင်းရှရှရသ
တွေ၊ တာသသ စွဲလမ်းမြင်ယောင်နေတာတွေ စသည်ဖြင့် အချစ်ဟု
တွေ့ထင်လောက်ရာ ခံစားချက်တွေက ရှာဖွေ၍ မတွေ့သေး။

“ငါ့ပါးစပ် ချဉ်နေပြီကွ။ အပြင်မှာ ဆေးလိပ်ဖွားပြီး ပြန်လာ
ခဲ့မယ်”

ပြောပြီး အောင်မြင့် ထထွက်သွားသည်။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် စာကြည့်တိုက်ထဲ စာအုပ်မွေချင်တာ
နှင့် အောင်မြင့်ကို အဖော်ခေါ်ကာ နေ့သစ် ရောက်နေတာ ဖြစ်
သည်။ အောင်မြင့်က လှည်းတန်းက အပြင်ဆောင်တစ်ခုတွင် နေ
တာမို့ မိန်းထဲလာချင်တိုင်း အောင်မြင့်ကိုပဲ အမြဲခေါ်ဖြစ်သည်။

ထွက်သွားသော အောင်မြင့်က တော်တော်နှင့် ပြန်မလာ။

နေ့သစ် အကြောင်းတစ်ချက်ဆန်လိုက်မိသည်။ စာအုပ်ကို ပြန်သွားအပ်ပြီး အသစ်တစ်အုပ် ရွေးရန် စာအုပ်နာမည်ကတ်ပြားတွေ ထည့်ထားသည့် အံဆွဲလေးများကို ဖွင့်၍ ရှာနေမိစဉ် အောင်မြင် ပြန်ဝင်လာသည်။

သူတစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်။ နောက်မှာ ခါးနှင့် ရှိလက်ဖြူက အတွဲလိုက်။

“ဟာ . . . ဘယ်လိုက ဘာပဲလိုတွေ့လာကြတာလဲ”

“မိန်းထဲမှာ ဒီပလိုမာတက်နေတဲ့ အသိတစ်ယောက်ကို နယ်က လူကြုံပါးလိုက်လို့လေ။ အဲဒါ လာပေးတာ။ လူရှာရဦးမယ်”

ရှိလက်စကားအဆုံးတွင် အောင်မြင်က ဝင်ပြောသည်။

“အဲဒါ ငါ လိုက်ကုရှာပေးလိုက်ဦးမယ်”

“ငါပါလိုက်ခဲ့မယ်လေ”

ဒီလိုနဲ့ နေ့သစ်ပါ လိုက်လာခဲ့သည်။

သင်တန်းကိုရောက်တော့ ရှိလက်၏အသိ ကောင်မလေးက ပြန်သွားပြီတဲ့။ သထုံလမ်းထဲက ဆရာမတစ်ယောက် အိမ်တွင် အခန်းငှားနေသည်တဲ့။ လိပ်စာပေးလိုက်သည်။ အဲဒါနဲ့ သထုံလမ်းထဲ ရှိတက်ဖို့ပြင်တော့ ရှိလက်ဖြူက . . .

“ငါနဲ့ခါးပဲသွားလိုက်တော့မယ်။ နင်တို့နှစ်ယောက် တကူးတကာကြီး လိုက်ပေးနေရတာ အားနာတယ်”

“ဟာ . . . ရတယ်။ အဲဒီကောင်မလေးက အရီမြေခဲသမီး မဟုတ်လား။ ငါနဲ့ အမျိုးတော်တယ်။ ငါလည်း သူ့ကို တွေ့ရှင်တယ်ဟာ။ သာကြောင်းမာကြောင်း မေးလို့ရတာပေါ့”

ရုတ်ခြည်းဆိုသလို အောင်မြင်က အမျိုးထစပ်သည်။ ဒါတင်မက ရှေ့ဆက်ကာ စီမံခန့်ခွဲပါသည်။

“ဒီလိုလုပ်ရအောင် . . . ငါနဲ့ ရှိလက်ပဲ သွားလိုက်တော့မယ်။ အိမ်ရှာရမှာနဲ့ လူတွေရှင် စကားကြောရှည်မှာနဲ့ဆိုတော့ မင်းနဲ့

ခါး ကျန်ခဲ့လိုက်တော့။ ပြီးမှ မိန်းထဲမှာ ပြန်ဆုံမယ်။ ဘယ်လိုလဲ”

အောင်မြင်က နေ့သစ်အား ခါးတို့ မမြင်အောင် မျက်စိ တစ်ဖက်မှိတ်ပြသည်။

“ကောင်းပါတယ်။ ဒါဆိုလည်း ခါးတို့ ကျန်ခဲ့လိုက်မယ် လေ”

သဘောတူလိုက်သော ခါးကြောင့် နေ့သစ် ဘာမှမပြော တော့ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

အဓိပတိလမ်းမအတိုင်း ဘွဲ့နှင်းသဘင်ကို ဦးတိုက်၍ သူ တို့နှစ်ယောက် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပင် လျှောက်လာခဲ့သည်။

ခါးအား နေ့သစ် ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ဘာကြောင့် ရယ် မသိ သူ့စိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီး ခံစားရသည်။

ထွန်းဦးနှင့် အောင်မြင်စကားတွေ ခေါင်းထဲဝင်လာ၍ ဖြစ် သည်။ ခံစားမှုဆိုသည့်သဘောကလည်း ဆန်းသား။ ခါးက ရိုးသား

သည်ဟု ထင်တုန်းက သူလည်း ဘာမှမခံစားရပေ။ အခု ခါးက ဆန်းနေသည်ဟု မြင်သောအခါ . . .

“စာကြည့်တိုက်ကိုပဲ ပြန်သွားကြမလားဟင် . . . နေ့သစ်”

“ခါး ပျင်းနေမလား”

“မပျင်းပါဘူး။ ခါးလည်း စာအုပ်ဖတ်မယ်လေ”

နေ့သစ် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

အောက်ကို ပြိုကျတော့မတတ် နိမ့်ဆင်းနေသော မိုးတိမ် တောင်များအောက်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ဝင်းကြီးတစ်ခုလုံး ခပ် မိုင်းမိုင်းဖြစ်နေသည်။

အဓိပတိလမ်းမှနေ၍ စာကြည့်တိုက်ဘက် ချိုးချလိုက် တော့ အဲ့ဆိုင်းနေသော ကံ့ကော်ပင်များကြောင့်ထင် ပတ်ဝန်းကျင် က ပိုအံ့မိုင်းသွားသည်။ ထိုစဉ် . . .

“အမယ်လေး”

“ကျွှီ . . . ဘိုင်း”

“အား”

လျှပ်တစ်ပြက် သုံးစက္ကန့်။

“ဟာ . . . ခါး”

နေ့သစ် ဘယ်လိုမှ လှမ်းဆွဲ၍ မမိလိုက်သော သုံးစက္ကန့်

လည်း ဖြစ်ပါသည်။

ခါးက အလန်တကြားခုန်လိုက်ခြင်းနှင့်အတူ ပြန်အကူ

တွင် ရေညှိနှင့် ဘိုင်းခနဲ ချော်လဲခြင်း။

“အကောင် . . . အကောင်”

ခါးက မျက်စိစုံမှိတ်၍ အော်သည်။

“ဘာကောင်လဲ . . . ဘာကောင်လဲ”

ပြုံးပြုံးပြပြကြည့်တော့ ကင်းလိပ်ချောတစ်ကောင်။ ကြည့်

ရတာ ကင်းလိပ်ချောက ခါး ခြေထောက်ရှေ့က ဖြတ်ပြေးပုံပင်။

၉ လဝန်းကုဋေစာပေ ၁

ပန်းအကြွေမမြောက်ခင် စမ်းရမနေ့ခက်ခင် အလွမ်းတွေပျောက်ပါစေ ၇၉

“ကင်းလိပ်ချော ခါးရဲ့။ တွက်သွားပြီ . . . လာ . . . လာ

ထရအောင်။ ကျွန်တော့်လက်ကို အားပြုလိုက်ပါလား”

ပြောရင်း ခါးအား လက်မောင်းရင်းမှ ကိုင်ကာ နေ့သစ်

ဆွဲထူလိုက်သည်။

ခါးတစ်ယောက် အကြောက်တရားတွေ ကုန်ဆုံးသွားချိန်

မှာ အရှက်တရားတွေ ဝင်ရောက်လာပုံရသည်။ မျက်နှာက နီရဲပျက်

ယွင်းလာရုံမက မျက်လုံးတွေက အခုပင် ငိုချတော့မယောင် ဖြစ်

လာသည်။

ခါး၏ပုံကိုကြည့်ရင်း နေ့သစ် အတော်သနားလာမိသည်။

“နာနေလား ခါး . . . လမ်းလျှောက်လို့ရလား”

သူနှင့်မျက်လုံးချင်းမဆုံဘဲ ခါးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ပြီးတော့ တစ်လှမ်းမှ နှစ်လမ်း လျှောက်သည်။ ရသည်။ သုံးလေး

ငါးလှမ်း ဆက်လျှောက်သည်။ ရသည်။

၉ လဝန်းကုဋေစာပေ ၁

အခုအခြေအနေက ကိုရီးယားဖတ်လမ်းတွေထဲကလို မင်းသမီး လဲကျ၊ လမ်းမလျှောက်နိုင်၊ မင်းသားကို တွဲပြီး လျှောက်၊ သို့တည်းမဟုတ် ကျောပိုး ဒီလိုဟုတ်ပုံမရ။ ခါးကြည့်ရတာ လျှောက် ဟုဆိုလျှင် ဘယ်လောက်နာနေနေ အံ့ကြိတ်ခံကာ သူ၏အတွဲကို မခံဘဲ အဓိပတိလမ်းဆုံးအောင် လျှောက်မယ့်သဘောရှိသည်။

တော်သေးတာက သူတို့အနီးအနားတွင် ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေ တစ်ယောက်မှမရှိ။ ဟိုဘက်ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ကျောင်းသားတွေကလည်း လျှပ်တစ်ပြက် ဒီဖြစ်ရပ်ကို သတိထား လိုက်မိပုံမရ။

ဒီတော့ ခါး၏ မဟာအရှက်တော်က သူ့တစ်ယောက် တည်းအပေါ် အိုးစားကွဲသည်။ သူကတော့ ဘယ်လိုမှမနေသော် လည်း ခါးမှာတော့ သူနဲ့မျက်လုံးချင်း မဆုံရဲအောင် ဖြစ်နေပြီ။

“ခါး . . . ခါး . . . အိမ်ပြန်ချင်တယ်”

၉ လဝန်းကုဋေစာပေ ၁၆

“ဒါဆို ကျွန်တော် Taxi သွားငှားပေးမယ်၊ ခါး ရှေ့နားက အုတ်ခုံလေးမှာ ခဏထိုင်စောင့်နေပါလား။ ရလား . . . ကျွန်တော့် ကို တွဲပါလား”

“ဟင့်အင်း . . . ခါးသာသာခါးလျှောက်နိုင်ပါတယ်”

အုတ်ခုံလေးပေါ် ခါးထိုင်ပြီးတာနှင့် ကျောင်းဝင်းအပြင်သို့ နေ့သစ် အမြန်လျှောက်ထွက်ခဲ့သည်။

လျှောက်ရင်း ကားယူလာခဲ့ရင် ကောင်းသားဟု တွေးမိ သည်။ နေ့သစ် တက္ကသိုလ်စတက်ကတည်းက အဘွားက သူ အတွက် ကားတစ်စီးဝယ်ပေးသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ့စိတ်ကလည်း တစ်မျိုး။ သူများကြားလျှင် ငကြောင်ဟု ထင်နိုင်မည့်အတွေးတမျိုး ကို ပိုင်ထားသည်။

ကျောင်းသားဆိုလျှင် ဖယ်ရီစီးမှ ကျောင်းသားပီပြင်သည် ဟု ထင်သည်။

၉ လဝန်းကုဋေစာပေ ၁၆

နောက်တစ်ခုက အဆောင်နေချင်သည်ရောဂါလည်း သူ
မှာ ရှိသည်။ အဆောင်နေကျောင်းသားတို့၏ ဒုက္ခဒုက္ခ၊ ပြဿနာ
မျိုးစုံ၊ လွတ်လပ်မှု၊ ဒီသဘာဝတွေကို သူ ပီပီပြင်ပြင် ခံစားချင်သည်။

ကျောင်းဂိတ်ဝရောက်လာပြီဆို Taxi တစ်စီး ကား၍ သူပါ
ကားပေါ်တက်ထိုင်ပြီး ခါးဆီ ပြန်လာခဲ့သည်။

ခါး ကားပေါ်တက်ပြီး သူပါ တက်ဖို့ ပြင်တော့ ခါးက . . .

“ချို့လက်တို့ပြန်လာဦးမှာ မဟုတ်လား။ ခါး တစ်ယောက်

တည်းပဲ ပြန်လိုက်တော့မယ်”

“ဖြစ်ဖို့မလား ခါးရဲ့ ကျွန်တော်ပါ လိုက်ခဲ့မယ်လေ”

“ရတယ်၊ Taxi က အိမ်ရှေ့အရောက်ပဲဟာ။ ခါးကို စိတ်

ဖပူပါနဲ့။ ခါး သွားပြီနော်”

Taxi နောက်ပြီးကို ငေးကြည့်ရင်း နေ့သစ်ကျန်ခဲ့သည်။

တစ်စေ့စေ့သွားသော Taxi ကားလေးနှင့် အဓိပတိ

R.C Hall နဲ့ ဘွဲ့နှင်းသဘင်။

မိုးသားတိမ်တောင်နဲ့ ကုံ့ကော်တော။

ဖတ်ဖူးခဲ့သော ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းများထဲက ခံစားချက်တချို့

သူ့ရင်ထဲ ရုတ်တရက် စီးဝင်လာသလိုပင်။

အခန်း (၄)

အရင်တုန်းက နေ့သစ်ရှိရာအရပ်ကို မရောက်ရောက် အောင် သွားသော ခါးသည် ချော်လဲတဲ့ကိစ္စဖြစ်ပြီးနောက်ပိုင်း နေ့သစ်ကို ရှောင်နေမိသည်။

နေ့သစ်အနားသို့ တိုးကပ်သွားရမည့်ကိစ္စကလည်း ရှိ သေးသည်။ ချော်လဲတဲ့အဖြစ်အပျက် အာရုံထဲပေါ်လာတိုင်းလည်း နေ့သစ်ကို ရှက်သည်။

ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း ခါး ဒွိဟစိတ်တွေနှင့် လုံးထွေးနေခဲ့ သည်။

ဒီနေ့က မနက်ပိုင်းတွင် Practical တစ်ချိန်သာ ရှိသည်။ Practical က စောစောလုပ်၍ပြီးလျှင် စောစောထွက်၍ရသည်။ ချို့လက်နှင့် မေသော်ထက် ခါး အရင်ပြီးခဲ့တာမို့ ကင်တီးမှာ စောင့် မယ်နော်ဟု သူတို့ကို ခပ်တိုးတိုး ကပ်ပြောကာ ခါး Practical ခန်း ထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

“ခါး . . . ခါး”

နောက်မှခေါ်သံကြောင့် ခါး လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ နေ့သစ်ကို တွေ့ရသည်။ ခါးမျက်နှာ ဖြန်းခနဲရဲတက်သွားသည်။ ရှက် စိတ်ကို ရင်ထဲ ချို့သိပ်လိုက်ကာ ခါး အလှပဆုံး ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ခါး . . . ကျွန်တော်တို့ကင်တီးဘက်ကို မလာတာ ကြာပြီ

နော်”

“ဟုတ်တယ် . . . နေ့သစ်ရဲ့ အခုတလော Physics

ကင်တီးမှာပဲ ပြန်ထိုင်ဖြစ်နေတယ်”

“ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်တုန်းက ကျွန်တော် Physics ကင်တီးမှာ

လာထိုင်စားတယ်။ ခါးကို တွေ့ရှင်လို့လေ”

နေ့သစ်က အနည်းငယ် တုံ့ဆိုင်းနေပြီးမှ . . .

“ကျွန်တော် ခါးကို ပြောစရာလည်းရှိတယ်”

“ဟုတ်လား . . . ဘာလဲ ပြောလေ”

နေ့သစ်နှင့် စကားပြောလိုက်တော့လည်း ခါး စိတ်ထဲ

ထင်သလောက် မရှက်တော့။ နေ့သစ်က ဟိုဒီဝေ့ကြည့်သည်။

ထို့နောက် ခါးအား ဝပ်အမ်းအမ်းမျက်နှာဖြင့် ကြည့်ပြန်သည်။

“လမ်းပေါ်မှာဆိုတော့ ပြောရမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ ခါးရဲ့”

“ဪ . . . ဒါဆို ကင်တီးသွားရအောင်လေ”

“ကင်တီးသွားလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဟိုခုံတန်းလေးဆီ သွားရ

ပန်းအကြွေမမြောက်ခင် စမ်းရေစေးနှာတ်ခင် အလွမ်းအတွေ့ဟုတ်ပါစေ ၈၇
အောင်”

ကုက္ကိုပင်အောက်ရှိ ခုံတန်းလေးဆီ နေ့သစ် ဦးတည်သွား
တာမို့ ခါးလည်း နောက်မှလိုက်လာခဲ့သည်။

ခုံတန်းလေးတွင် ထိုင်လိုက်ပြီးသည့်တိုင် နေ့သစ်ဆီမှ
စကားသံ ထွက်မလာ။ လက်နှစ်ဖက်ကို ပွတ်လျက် တစ်ခုခုကို
ချိန်ဆာသလိုဖြင့် အပြောခက်နေပုံရသော နေ့သစ်ကို ခါးကြည့်နေမိ
ပြီးမှ . . .

“နေ့သစ် ဘာပြောချင်လို့လဲဟင်”

“ကျွန်တော် အခုပြောမယ့်စကားကို ဘယ်မိန်းကလေးကို
မှ မပြောဖို့ဖူးဘူးဗျ။ ခါးက ပထမဆုံးပဲ။ ကျွန်တော်က လိုချင်ပေမယ့်
ခါးပေးချင်မှ ပေးပါ။ ခါး မပေးရင်လည်း ကျွန်တော် အပြစ်မတင်
ပါဘူး။ စိတ်ဝတ်မပါရင်လည်း အတင်း မတောင်းပါဘူး။ စိတ်တော့
မဆိုးစေချင်ဘူးဗျ။ ခါး စိတ်မဆိုးဘူးဆိုမှ ကျွန်တော် ပြောမယ်”

နေ့သစ် အပျိုးကောင်းသောအခါ ခါး အတွေးက ချော်
တော့ဧည့်သွားတော့သည်။

“ခါးစိတ်မဆိုးပါဘူး နေ့သစ်ရဲ့။ ဘာလဲ . . . နေ့သစ်မှာ
ငွေရေးကြေးရေး အခက်အခဲရှိနေလို့လား”

“အာ . . . မဟုတ်ပါဘူး ခါးရဲ့ . . . ဟင်း . . . ဟင်း”

နေ့သစ်က ရယ်လိုက်တာကြောင့် ခါးလည်း ပြုံးတုံ့တုံ့လေး
ဖြစ်သွားရသည်။ နေ့သစ်က ခါးကို ခပ်နက်နက်လေး စိုက်ကြည့်
လာသည်။ တစ်မျိုးလေး ခံစားလိုက်ရပေမယ့် အဲဒီအချိန်ထိ ခါး
မရိပ်မိသေး။

“ခါး . . . ခါးကို ကျွန်တော် ချစ်တယ်”

ပွင့်ဟသွားသော နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာမှလွဲလျှင် ခါးနှုတ်
အာမေဇိုတ်သံတောင် မထွက်နိုင်ခဲ့ပါ။

မထင်မှတ်သောအချိန်တွင် မထင်မှတ်သောနေရာ

လဝန်းကုဋေစာပေ ၂၅

မထင်မှတ်သော စကားက အသံတိတ် ကျည်ဆန်တစ်တောင့်ပမာ
ခါး နားစည်ကို ဖောက်ထွင်းသွားခဲ့သည်။

စက္ကန့်များစွာ သူ့မျက်ဝန်းများကို ငေးကြည့်နေမိပြီးမှ ခါး
မျက်လွှာချဖို့ သတိရသည်။

ဒီစကားကို ကြားရဖို့အတွက် ခါး ကြိုးစားလိုက်ရတာ။

လောလောလတ်လတ် ရည်းစားစကားအပြောခံရသည့်
မိန်းကလေးတစ်ယောက် အနေဖြင့် ရှင်လိုက်ဖို့သွားတာ၊ ကတုန်
ကယင်ဖြစ်လာတာ၊ ထူပူသွားတာ၊ ဒါတွေအားလုံး ခါး မသိ။ ခါး
အတွေးထဲ မြင်ယောင်လာမိတာက အန်တီလေး၏မျက်နှာ

လဝန်းကုဋေစာပေ ၂၆

“တော်တယ် . . . ခါးကို အန်တီလေး ပြုစုပျိုးထောင်ရ ကျိုး နပ်တယ် . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

အူလိုက်သည်းလိုက် ရယ်နေသော အန်တီလေး၏ပုံစံက အောင်ပွဲရစစ်သူကြီးတစ်ယောက်လိုပင်။

ခါး ကျေနပ်စွာ ပြုံးနေမိသည်။ အန်တီလေးသည် ခါး၏ မိဘဆိုလည်း ဟုတ်သည်။ လောကကြီးထဲရှိ ခါး၏တစ်ဦးတည်း

၉ လဝန်းကုဋေစာပေ ၂၅

ဝန်းအကြွေဖြောင့်စင် စမ်းရေမနေ့ကစင် ဆလွမ်းတွေပျောက်ပါစေ ၉၀
သော ဆွေမျိုး။ အဒေါ်အရင်းလည်း ဖြစ်သည်။ ခါး၏နီနီရာ အားကိုး
ရာ အန်တီလေး ပျော်လျှင် ခါးလည်း ပျော်သည်။ အန်တီလေး
ဖြစ်စေချင်တာကို ဖြစ်အောင်လုပ်ပေးနိုင်သည့်အတွက် ခါးကိုယ် ခါး
ကျေနပ်သည်။

“ဒေါ်မမကြီး . . . ဒေါ်မမကြီး . . . ဝင့်တွေတစ်ပတ်လည်
တော့မယ်။ ရှင် လုပ်ခဲ့သမျှ အခုပြန်ခံစားရတော့မယ်”

အန်တီလေးအသံက နာကြည်းဟန်အပြည့်နှင့် ဖြစ်သည်။
ဒေါ်မမကြီးလိုတာ နေ့သစ်၏ အသွားမှန်း ခါး သိထားသည်။

“ခါး”

“ဟုတ် . . . အန်တီလေး”

အန်တီလေးမျက်လုံးများက ခါး မျက်နှာထက်၌ တန်နေ
သည်။ စကားသံက ချက်ချင်းထွက်မလာ။ ခါး ငြိမ်သက်စွာ နား
ထောင်နေမိသည်။

၉ လဝန်းကုဋေစာပေ ၂၅

“ခါးပန်းတမာဆိုတဲ့နာမည်ကို အန်တီလေး ဘာဖြစ်လို့ ပေးခဲ့လဲ သိလား။ အဲဒီမိသားစုပေါ်မှာ မုန်းတဲ့အမုန်းတွေက ရင်ထဲ ထိအောင် ခါးလွန်းလို့၊ ဒီအမုန်းတွေကို စက္ကန့်မလပ် သတိရနေချင် လို့ ဒီနာမည်ကို ပေးခဲ့တာပဲ”

အန်တီလေးစကားတွေကို နားထောင်ရင်း ခါးရင်ထဲ တင်း ကြပ်လာခဲ့သည်။ အန်တီလေးက ဆက်ပြောသည်။

“အစ်ကို ထောင်ကျတယ်၊ ထောင်ထဲမှာ ဖေသတယ်။ အစ်မက အစ်ကိုနောက်လိုက်သွားတယ်။ စီးပွားရေး တစ်ခုလုံး ပျက်စီးခဲ့ရတယ်။ အခုလို လူတန်းစေ့နေနိုင် စားသောက်နိုင်ဖို့ အတွက် အန်တီလေး ဘဝကို ဘယ်လိုပေးဆပ်ခဲ့ရလဲ သိလား။ ရောဂါသည် မုဆိုးဖိုတစ်ယောက်ကို မချစ်ပေမယ့် အောင်ငြိမ်း နမ်း ခဲ့ရတယ်”

“တော်ပါတော့ အန်တီလေးရယ်။ ခါး ဘာလုပ်ရမယ်ဆို

တာ ခါး သိပါတယ်။ သူတို့မိသားစုကို မုန်းတယ်။ သူ့ကိုလည်း မုန်း တယ်။ အဖေ ထောင်ကျခဲ့သလို သူလည်း ထောင်ထဲရောက်မှ ခါး ကျေနပ်နိုင်မယ်”

ခါး၏မျက်လုံးများက စိမ်းလက်လာသည်။ အမုန်းသည် ခါး၏ နှလုံးသားကို ဆွဲယူနှစ်မြှုပ်ပစ်လိုက်သည်။

“ကောင်းတယ် . . . အခုချိန်ကပဲပြီး ဒီကောင်လေးဆီက အချစ်တွေကို ချူယူဖို့ ကြိုးစားတော့။ ယောက်ျားတွေက တကယ် ချစ်လာပြီဆိုရင် အဲဒီမိန်းမပြောသမျှအားလုံး လိုက်လုပ်တော့တာ ပဲ။ ဒီအခြေအနေအထိဖြစ်အောင် ခါး ကြိုးစားရမယ်”

အန်တီလေး၏အသံက ခါးနားထဲသို့ စိမ့်ဝင်သွားသည်။

အပြင်မှာ မိုးက အပြုံးနှင့်ရွာနေဆဲ။ တဖွားဖွားလာစင် သော မိုးစက်များကြောင့် ပြတင်းပေါက်မှန်က ခပ်ဝါးဝါးမှိုင်းနေ သည်။ အပြင်ကို သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။

လက်ခနဲ ပြက်လိုက်သော လျှပ်ရောင်နှင့်အတူ မိုးခြိမ်းသံ
တွေ တစ်တွဲလည်း လိုက်ပါလာသည်။ ကောင်းကင်ဝယ် သကြား
နှင့် အသူရာ စစ်စင်းနေကြလေသလား။

အရပ်သုံးဆယ့်နှစ်မျက်နှာလုံး အတွဲတွေနှင့် လက်ဥှိုးထိုး
မလွဲသော အင်လျားကန်၏ ခုံတန်းတစ်ခုတွင် ခါးတို့ ထိုင်ဖြစ်ကြ
သည်။

ခါးနှင့်တစ်ထွာလောက်အကွာတွင် ထိုင်နေသော ဇနီးသစ်
ပုံစံက သက်သောင့်သက်သာ ရှိလှသည်။ အင်းလျားကန်၏ အစပ်
ခါးတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကောင်းကင်မှ တလိပ်လိပ်တက်နေ
သော မိုးသက်တိမ်တောင်များကို ဝေးကြည့်နေသည့် လူပုံက
မြင်ကွင်းကျယ်ရေးဆွဲထားသော ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ကြည့်နေ

သလိုပင်။

နေ့သစ်သည် တော်တော်လေး စည်းစောင့်တတ်သည့်
ယောက်ျားဖြစ်ကြောင်း ခါး တဖြည်းဖြည်းနှင့် သိလာရသည်။

နှစ်ယောက်အတူထိုင်ဖြစ်ကြလျှင် ခါးနှင့် ပူးပူးကပ်ကပ်
ထိုင်ဖို့ သူ ဘယ်တုန်းကမှ မကြိုးစား။ အမြဲတမ်း တစ်ထွားအကွာ၊
ခါးအတွက်တော့ ကောင်းလေစွ။ ခါးကို ပန်းဖက်ဖို့ မရည်ရွယ်သလို
သူ့ပန်းပေါ် ခါးခေါင်းကို ဖေးတင်ခိုင်းဖို့လည်း မတောင်းဆို။ လူ
မြင်ကွင်းကြီးမှာ ဒီလိုနေကြတာ ရှက်စရာတဲ့။ ကောင်းလေစွ။

ဒါပေမဲ့ ခြင်းချက်အနေဖြင့် သူ့ဘက်က တောင်းဆိုတာ
လည်းရှိသည်။ ရည်းစားတစ်ယောက်အနေနှင့် ခါး၏ လက်ကလေး
နှစ်ဖက်ကတော့ သူ့ရဲ့ ရပိုင်ခွင့်တဲ့။ ငြီးတော့ သူ့ကို မောင်လို့
ပါတဲ့။

လွတ်လပ်၍ တရားမျှတသဖြင့် ခါး ထောက်ခံမဲ

၉ လဝန်းကုဋေစာပေ ၂

လိုက်သည်။

“ခါး . . . မောင့်မျက်နှာမှာ ဘာတွေ့ရလဲ”

သူ့မျက်နှာကို ဝေးကာ ခါး အတွေးလွန်သွားတဲ့တာပင်။

ဒီလိုဆိုတော့လည်း အမေးခံရတာ ရှက်စရာ။

“ဘာတွေ့လဲလို့”

ပြန်မဖြေဘဲ ရှက်ပြုံးသာပြုံးနေမိသော ခါးကို နေ့သစ်က

စချင်သည့်မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ကာ ဆက်မေးသည်။

“မောင့်ကို ခါးမေးစရာရှိတယ်”

မေးဆိုသည့်သဘောဖြင့် နေ့သစ်က ခေါင်းဆတ်ပြသည်။

“မောင် ခါးကို ဘာလို့ချစ်တာလဲ”

“ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလား။ တကယ်တော့ ဒီမေးခွန်းက

မောင့်ကို အဖြေပြန်မပေးခင် မေးရမယ့်မေးခွန်း ခါးရဲ့။ အခုချိန်မှာ

မေးသင့်တာက မောင် ခါးကို ဘယ်လောက်ချစ်လဲလို့ မေးရမှာ”

၉ လဝန်းကုဋေစာပေ ၂

“ဟင့်အင်း . . . မောင် ခါးကို ဘာလို့ချစ်လဲဆိုတာပဲ”

“သိချင်တာ။ ဘာလဲ . . . မောင် ဖြေရခက်နေပြီမဟုတ်လား”

“မခက်ပါဘူး၊ ခါးရဲ့၊ ခါးချော်လဲလို့ မောင်ချစ်သွားတာ”

“ဘာ . . . ချော်လဲလို့”

“ဟုတ်တယ်။ ခါး ချော်လဲလို့ မောင် ထူလိုက်တဲ့အချိန်မှာ ရှက်နေတဲ့ ခါးမျက်နှာလေးက သိပ်သနားစရာကောင်းတာပဲ။ နောက်တော့ ခါးနဲ့မောင် မတွေ့ဖြစ်ဘူး။ ခါးမျက်နှာကိုပဲ မောင် ခဏ ခဏ မြင်ယောင်နေမိတယ်။ အဲဒီမှာ ခါးကို မောင်ချစ်သွားပြီ ဆိုတာ သိလိုက်တာပဲ”

“ချော်လဲလို့ပဲ ချစ်ရတယ်လို့ မောင်ရာ၊ ဆန်းလိုက်တာ”

“ဟုတ်တယ်နော် . . . သူများတွေကြားလို့ ကြောင်တယ် လို့ ပြောရင်လည်း ချော်လဲလို့ချစ်သွားမိတာ အပြစ်လားလို့ပဲ ပြန် မေးရမှာပဲ”

ပြောပြီး မောင်က ရယ်သည်။ သူ့ပုံက လိမ်နေသည့်ပုံ

မပေါ်။ ခါး သိသလောက် နေ့သစ်က မလိမ်တတ်ပါ။ တော်ပါပြီ။

မတွေ့တော့ဘူး။ ဘာလို့ပဲချစ်ချစ် အရချိန်မှာ ခါး လုပ်ရမယ့်အလုပ်

က သူ ခါးအပေါ် ပိုပြီးချစ်လာစေဖို့ပဲ။

“ခါးကိုလည်း မောင် မေးရဦးမယ်။ ခါးနာမည်က တခြား

လူတွေနဲ့ သိပ်မတူဘူးနော်။ ခါးမိဘတွေက ဘာလို့ ဒီနာမည်မျိုး

ပေးတာလဲ”

ခါးအာရုံကြောတွေက ဆတ်ခနဲ ရုန်းထသွားသလို

ရှိသည်။

“ခါးနာမည်က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ဟဲ . . . ဟဲ . . . မောင်ပြောရင် ခါး စိတ်ဆိုးမှာ”

ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ပြောသော နေ့သစ်ကို ကြည့်ပြီး ခါး

သက်ပြင်းကို ခပ်မျှည်းမျှည်းချလိုက်မိသည်။

“မဆိုးပါဘူး... ပြောပါဦး”

“ခါးနာမည်ကို စကြားတုန်းက မောင့်စိတ်ထဲမှာ ကြက်ဟင်းခါးသီးကို ကိုက်ချလိုက်ရသလို ခံစားရလို့ ခါးရဲ့... ဟင်း... ဟင်း”

“ဟယ်... ကြည့်... မောင်ကတော့ လုပ်ပြီ”

ခါးမျက်လုံးလေး ပြူးကာ ပြောလိုက်မိသည်။ နေ့သစ်က ရယ်ဟဟနှင့်ပင်...

“ခါး စိတ်မဆိုးဘူးဆိုလို့ မောင် ပြောပြတာနော်”

ခါး မျက်စောင်းထိုးလိုက်တော့ နေ့သစ်က ပို၍ပင် သဘောကျသလို ဆက်ရယ်နေတော့သည်။

ကန်ရေပြင်မှ တိုက်ခတ်လာသောလေက မိုးရနံ့များကို သယ်ဆောင်ကာ ခါး ဆံနွယ်တွေကြားထဲ တိုးဝင်ရောက်သွားသည်။

နေ့သစ်နှင့်အတူရှိစဉ်အခိုက် ခါးရင်ထဲ ပျော်သလို ခံစားရသည်။ အန်တီလေးရှေ့ရောက်တော့လည်း နေ့သစ်ကို မုန်းတီးမိပြန်သည်။ နေ့သစ်ကို မုန်းလာသည့်အခါတိုင်း နေ့သစ်နှင့် အတူရှိစဉ် ပျော်သလို ဖြစ်သွားခဲ့သော ခါး စိတ်များအတွက် ခါးကိုယ်ခါး ပြန်မုန်းတီးမိပြန်ပါသည်။ ဇက်ကြိုးတပ်ရန် ခက်လှသော ခံစားမှု တွေကြား ခါး မောပန်းလှပါပြီ။

ဖလော်ဆောင်၏ လှေကားအတိုင်း ခါး တက်လာခဲ့
 သည်။ နေ့သစ်တို့ အတန်းက ညနေပိုင်းတစ်ပိုင်းလုံး အားနေပြီ။
 ခါးတို့မှာတော့ ညနေပိုင်း စာသင်ချိန်တစ်ချိန်ရှိသည်။ ခါး အတန်း
 တက်ပြီးတာနှင့် တွေ့ကြုံဖို့ပြောထားတာကြောင့် ခါး နေ့သစ်ကို
 လာခေါ်တာပင်။

ထောင့်ချိုးအတိုင်း ကွေ့ထွက်၍ ကော်ရီတာအတိုင်း ခါး
 လျှောက်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ခါး
 ခြေလှမ်းများ တုန်ခန်ရပ်သွားသည်။ နေ့သစ်နှင့် ကောင်မလေး

လဝန်းကုဋေစာပေ ၂၂

ဖန်းအကြွေမမြောက်ခင် ခမ်းရေမနောက်ခင် အလွမ်းတွေပျောက်ပါစေ ၁၀၃
 တစ်ယောက် ကော်ရီတာလက်ရန်းကို မှီ၍ ဖုန်း Screen ကို
 မျက်နှာချင်း နီးကပ်စွာ ဝုံကြည့်နေကြသည်။ ရုတ်တရက် ကောင်မ
 လေး မျက်လုံးများက ပြူးသွားလျက် နေ့သစ်လက်ထဲမှ ဖုန်းကို
 လိုက်လုသည်။ နေ့သစ်က ရယ်လျှက် ဖုန်းကိုဝိုင်းထားသော လက်ကို
 မြှောက်တင်လိုက် ဘေးဖယ်လိုက်နှင့် ကောင်မလေး မလှနိုင်အောင်
 ကာကွယ်နေသည်။

တွန်းတွန်းထိုးထိုးဖြစ်နေကြသော သူတို့နှစ်ယောက်ကို
 ကြည့်ရင်း ခါးရင်ထဲ ပူလောင်လာသည်။ ရုတ်ခြည်းပင် မြင်ကွင်းကို
 ကျောခိုင်းလိုက်မိသည်။ မျက်လုံးကို စုံမှတ်ကာ အသက်ကို ခပ်ပြင်း
 ပြင်း ရှူလိုက်မိတော့ စိတ်က ပြန်ငြိမ်သက်သွားသလိုပင်။

နေ့သစ်ကို ခါးက ချစ်နေတာ မဟုတ်။ မုန်းနေတာ။ ဒီလို
 ခံစားချက်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာစရာအကြောင်း မရှိ။ ခါးရဲ့ အလုပ်က
 တစ်ခုတည်းပဲ ရှိတယ်။ နေ့သစ်ကို သိမ်းသွင်းဖို့ နေ့သစ်ကို ထောင်

လဝန်းကုဋေစာပေ ၂၂

ထဲ ရောက်အောင်ပို့ဖို့၊ အဲဒီအတွက် ခါးရဲတာဝန်က နေ့သစ် မီးအပေါ် ချစ်သထက် ချစ်လာအောင်၊ ပြီးတော့ ခါးပြောသမျှ လိုက်လုပ်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ဖို့ပဲ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆုံးမလိုက်တော့ ခါး စိတ်တွေ တည်ငြိမ်မှုရလာသည်။ နေ့သစ်ရှိရာဘက် မျက်နှာပြန်မူလိုက်ပြီး ခါးခြေလှမ်းကို စပ်မှန်မှန်လှမ်းခဲ့သည်။ မျက်နှာက အကြည့်လင်ဆုံးဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ထားလျက်ပေါ့။

“နေ့သစ်”

လှုပ်ရှားမှုတွေ အားလုံးရပ်တန့်သွားလျက် နေ့သစ်ရော ကောင်မလေးပါ ခါးကို ကြည့်သည်။

“ဪ . . . ခါး”

နေ့သစ်အား ခါး အလှဆုံးအပြုံးဖြင့် ကြည့်ပြီး . . .

“သွားကြမယ်လေ . . . မောင်”

ကောင်မလေးက ခါးအား စူးစမ်းသလိုမျက်လုံးများဖြင့်

ကြည့်သည်။

“ခကနော် . . . မောင် အတန်းထဲမှာ လွယ်အိတ်သွားယူ

လိုက်ဦးမယ်”

ခါး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ နေ့သစ်က အတန်းထဲ ခပ်သုတ်သုတ်ဝင်သွားသည်။ ကောင်မလေးကပါ နေ့သစ်နောက်လိုက်သွားရင်း . . .

“နေ့သစ် . . . နင့်ဖုန်းထဲက ငါ့ပုံကို ဖျက်ပေးနော်။ နင်

လျှောက်ပြလိုက်တော့ ငါနဲ့အတွေ့ပဲ။ နင့်အသွားကို ငါ လာတိုင်မှာ နော်”

အသံတွေက လွင့်ပျံ့ကျန်ခဲ့သည်။ ခါး သက်ပြင်းကို

အကြောင်းပြချက်မဲ့စွာ ချလိုက်မိသည်။

“လာ . . . ခါး . . . သွားမယ်”

နေ့သစ်ဒဘော့မှ အတူလျှောက်နေရင်း ခါး နှုတ်ဆိတ်နေ
မိသည်။ တကယ်တော့ မိန်းကလေးပီပီ ခါးက စကားဖောင်ဖွဲ့နေကျ
ပါ။ အခုတော့ ခါး ပါးစပ်ဖျားမှ စကားလုံးတွေ ခန်းခြောက်နေသည်။
အတူတူလျှောက်ရင်း ဒီလိုတိတ်ဆိတ်မနေချင်တာမို့ အကြောင်း
အရာတစ်ခုခုကို ပြောဖို့ ခါး ပါးစပ်ဟလိုက်သည်။ သို့သော် ပြော
ချင်စိတ်က လည်ချောင်းဝမှာကင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ခါး နေ့သစ်မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာက
ပကတိ ကြည်လင်နေသည်။ ဒါဆို စွန်းထင်းနေတဲ့ ခါးရဲ့စိတ်ကပဲ
အပြစ်လား။ သူ့ကို မေးသင့်လား။ မမေးသင့်ဘူးလား။ မေးရမှာပေါ့။
အဲဒီတစ်ယောက်က ခါးရဲ့ ပြိုင်ဘက်ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

“ရုနတုန်းကတစ်ယောက်က ဘယ်သူလဲ”

သူ ခါးကို ကြည့်လိုက်သည်။ ခါးမျက်နှာထက်မှ တင်းမာ
ရိပ်တချို့ကိုမြင်တော့ သူ အံ့သြသွားသည်။

၉ လဝန်းကုဋေစာပေ ၁

“ဪ... ရီဝေကို ပြောတာ ထင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ
ခါး”

“နာမည်က ရီဝေတဲ့လား”

ခါးက ဘာမှဆက်မမေးဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ နေ့သစ်
ရယ်ချင်သွားမိသည်။ ခါးပုံစံက သူနှင့် ရီဝေအပေါ် တစ်မျိုးမြင်နေ
တယ်ဆိုတာ သိသာသည်။ ခါးဆီမှ ဒီလိုပုံစံမျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူး
တာမို့ သူ့အတွက်တော့ ဆန်းသစ်နေသည်။ ခါးကို စချင်စိတ်က
တလိပ်လိပ်ပေါ်လာသည်။

“ရီဝေက အင်း... ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ သူနဲ့မောင်က
ဟိုအရင်ကတည်းက... ဟိုလေ... ဘယ်လိုပြောရမလဲ
မသိဘူး”

“တော်ပါတော့”

ခါးအသံက ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ထွက်လာသလို အကြည့်

၉ လဝန်းကုဋေစာပေ ၁

စူးစူးတွေလည်း သူ့ဆီ ရောက်လာသည်။ ခါးအကြည့်တွေက မြာသာဆို သူ့ရင်ဝိုက်သေနေလောက်ပြီ။

“ငယ်သူငယ်ချင်းတွေလို ပြောမလို့ပါ ခါးရဲ့”

“ဟင့်အင်း . . . မပြောနဲ့တော့။ ခါး မကြားချင်တော့ဘူး”

“ခါး သဝန်တိုနေတာလား”

“ဘာ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

ရုတ်တရက်ကြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ချလိုက်သော နေ့သစ်အား ခါး မျက်လုံးပြူးနဲ့ကြည့်ပြီး မခံချိမခံသာဖြစ်စွာ လက်ထဲကိုင်ထားသော ဖိုင်တွဲဖြင့် တဖုန်းဖုန်းမြည်အောင် ရိုက်လိုက်မိတော့သည်။

“အား . . . နာတယ် ခါးရဲ့။ နာတယ်”

ရိုက်လိုက်ရ၍လား မသိ။ ခါးစိတ်ထဲ တင်းကြပ်နေသ

ပြေလျော့သွားသည်။

“ခါး တကယ်ဆော်တယ်ကွာ”

“ဆော်မှာပဲ။ လူကိုရယ်တာကို”

ခါးတို့ထိုင်နေကျ ခုံတန်းလေးဆီ ရောက်လာတာမို့ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ရီဝေက ထွန်းဦးရဲ့ ကောင်မလေး ခါးရဲ့။ မောင် သူ့အိမ်သွားရင်း သူငယ်ငယ်ကပုံတစ်ပုံတွေတယ်။ ဓာတ်ပုံထဲမှ ရီဝေ လုပ်နေပုံက တော်တော်ရယ်စရာကောင်းတာနဲ့ မောင်လည်း ဖုန်းနဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်ခဲ့တာ။ အဲဒါ ထွန်းရီကိုပြမှာမို့လို့ အသည်းအသန် ဖျက်ခိုင်းနေတာလေ”

နေ့သစ် ရှင်းပြနေတာမို့ နားထောင်ပြီး ခါး ကျေနပ်သွားမိသည်။

“ဘယ်သူမှ မမေးဘူးနော်”

မျက်လုံးထောင့်ကပ်ကာ ပြောသော ခါးကို နေ့သစ်ပြုံး၍

ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“မမေ့ဘူးဆိုပြီး သိချင်နေတာ မဟုတ်လား။ မောင့်ကို သဝန်တိုနေတာလေ”

“မဖြစ်နိုင်တာ ... ခါးက သဝန်မတိုတတ်ဘူး”

နေ့သစ်က ဘာမှဆက်မပြော။ ရယ်ကျဲကျဲနှင့် သူ့ လွယ်အိတ်ထဲမှ စာအုပ်တစ်အုပ် ထုတ်သည်။ ခါးစာအုပ်နာမည်ကို ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်၏ ချစ်သူအိမ်အမိုး နောက်မှာ လပျောက်ခဲ့ခြင်းတဲ့။

“မောင် စာဖတ်မလို့လား”

“အင်း ... ခါးရော ဘာလုပ်မှာလဲ။ Internet ကြည့် မလား။ မောင့်မှာ ipad ပါတယ်”

“ဟင့်အင်း ... ဒီနေ့ ခါးမှာ အစီအစဉ်တစ်ခုရှိတယ်”

☞ လဝန်းကုဇေစာပေ ၂၅

ခါးက လက်ညှိုးလေးထောင်ကာ ပြောသည်။ ထို့နောက်

ခါး၏မျက်နှာက နေ့သစ်မျက်နှာနားသို့ တဖြည်းဖြည်း တိုးကပ်လာ လေသည်။ အစကတော့ နေ့သစ်အတွေးက ရိုးရိုးပါ။ ဒါပေမဲ့ ခါး မျက်နှာက ပို၍ ပို၍ နီးကပ်လာသောအခါ နေ့သစ်မျက်လုံးက တဖြည်းဖြည်း ပြူးလာကာ ကိုယ်ကို ယှဉ်၍ မျက်နှာကို နောက်ဆုတ် လိုက်သည်။ ခါးက လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် နေ့သစ်၏ မျက်နှာအား ညှပ် ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟင် ... ဘာလို့မျက်လုံးကို ပြူးထားတာလဲ။ ပုံမှန် နေ့စမ်းပါ”

“ခါး ... ခါး ... ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“မောင့်မျက်နှာကို ကြည့်တာလေ။ မောင့်မျက်နှာက အစက်အပြောက်တွေ သိပ်မရှိဘူးပဲ”

ပြောပြီး ခါးက နေ့သစ်မျက်နှာအား ညှပ်ကိုင်ထားသော

☞ လဝန်းကုဇေစာပေ ၂၅

သူမလက်နှစ်ဖက်ကို ရုတ်လိုက်သည်။ နေ့သစ်မှာ သူ အောင်ထားမိသော အသက်ကို ခပ်ဝဝ ရှူသွင်းလိုက်မိစဉ် . . .

“မောင့်ကို အလှပြင်ပေးမယ်”

“ဘာ”

နေ့သစ် အလန့်တကြား အော်လိုက်မိသည်။

“လန့်လိုက်တာ မောင်ရာ။ ဒီစကားလေးပြောတာ

ဒီလောက်တောင် အော်ရလား”

“အော်ရတယ်။ မင်း မဟုတ်တာတွေ လျှောက်လုပ်ဖို့

စိတ်ကူးနေတာကိုး”

“တစ်ခါတည်းပါ မောင်ရယ် . . . နော်။ ခါးကို ချစ်ရင်

ခါးအလိုလိုက်ရမယ်လေ”

“ဟင့်အင်း . . . အလှပြင်လိုက်ရင် အခြောက်ဖြစ်သွား

မှာပေါ့”

“မဖြစ်ပါဘူး။ ခါးက အလှပြင်တာ အရမ်းမြန်တာ။

အများဆုံးကြာ ၁၀ မိနစ်ပဲ။ အလှပြင်ထားတဲ့ မောင့်မျက်နှာလေး

ကို မြင်ချင်လို့ပါနော်။ ပြီးတာနဲ့ မောင် မျက်နှာပြန်သစ်လိုက်လေ။

ခါးမှ မျက်နှာသစ်ဆေးလည်း ပါတယ်”

“ဟာ . . . မဟုတ်တာ။ ခါးရာ ကလေးကလားအလုပ်

တွေ စိတ်မကူးစမ်းပါနဲ့”

“မောင်နော် . . . ခါး မောင့်ကို ဘာတွေအများကြီး

တောင်းဆိုဖူးလို့လဲ။ ဒီတစ်ခါပဲ ခါး ဖြစ်ချင်တာကို ပြောတာ။ မောင်

ဒီလောက်လေးတောင် ခါးအလိုမလိုက်နိုင်ဘူးဆိုရင် မောင့်အချစ်

ကို ခါး ဘယ်လိုယုံရမှာလဲ”

အခုပင် စိတ်ကောက်တော့မလိုဖြစ်လာသော ခါးအား

နေ့သစ်က တအံ့တဩကြည်မိသည်။ မိန်းမတွေက ဘယ်လိုမျိုးပါ

လိမ့်။ ဒီလို ရေကုန်ပြီး ပဲမနား၊ အကျိုးမထူးတဲ့ကိစ္စတွေမှာ အရစ်ရှည်

တတ်ကြပုံပေါ်သည်။

“ဘာဆိုင်လို့လဲ ခါးရာ”

“ခါးရယ်၊ ချိုလက်ရယ်၊ မေသော်ရယ် သုံးယောက်တ
သဘောထူထားတာ။ ချစ်သူရရင် ကိုယ့်ချစ်သူကို ကိုယ် အလှပြင်
ပေးကြေးလို့၊ ပြီးတော့ ဓာတ်ပုံအမှတ်တရ ရိုက်ထားမယ်လို့။ အခု
မေသော်က သူ့ရည်းစားကို အလှပြင်ပေးပြီးပြီ။ အခု မောင်က
ဘယ်လိုလဲ။ ခါးကို ဒီလောက်လေးတောင် မလုပ်ပေးနိုင်ဘူးလား”

နေ့သစ် မျက်နှာရှင်ပြီး စိတ်လက်ညစ်စွာ ဆံပင်တွေ ကြား
ထဲ လက်ထိုးသွင်းလိုက်မိသည်။ ခါးအား မျက်လုံးရွေ့ကာ ကြည့်
မိတော့ သူ့အား မျှော်လင့်တကြီး ကြည့်နေသည့် ခါးမျက်လုံးမျှ
နှင့် ဆုံသည်။

သက်ပြင်းသာ သုံးလေးခါချပြီးသည့်တိုင် ဘာစကားသံ
ထွက်မလာသော နေ့သစ်ကို ကြည့်ပြီး သူမ သိပ်နှိပ်စက်ရာ

ုန်းအကြွေမမြောက်ခင် ခမ်းရေမနောက်ခင် အသွမ်းတွေပျောက်ပါစေ ၁၁၅
သွားသလားဟု ခါး တွေးမိသည်။ ဒါပေမဲ့ နေ့သစ်ကို အလှပြင်
ပေးချင်သည့်စိတ်ကတော့ ခါးရင်ထဲ တကယ်ကို ပြင်းပြနေမိသည်။
ခါး တစ်ထစ်လျှော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ခါးတို့ အလောင်းအစားတစ်ခု လုပ်ကြမလား။ ခါး နိုင်
ရင် အလှပြင်တာ မောင်လက်ခံပေစေရမယ်။ မောင်နိုင်ရင်တော့
မောင့်သဘောပေါ့။ ဘယ်လိုလဲ”

နေ့သစ်က စိတ်လျှော့လိုက်သလိုဖြင့် ကိုယ်ကိုယ် အနည်း
ငယ် ပြင်ထိုင်လိုက်ရင်း . . .

“ကောင်းပြီလေ . . . ဒီအလောင်းအစားကို မောင် လက်ခံ
လိုက်တာ မောင့်အနေနဲ့ သိပ်လျှော့ပေးလိုက်တာနော်”

“အင်းပါ”

“ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ။ ခေါင်းပန်းလှန်မှာလား”

“အကြောစေ့မှ မပါတာ။ ဒီလိုလုပ်ရအောင် ဟိုရှေ့က

စိန်ပန်းပင်တွေလား။ အဲဒီအောက်က ဖြတ်သွားတဲ့လူကို ရေကြဲ
တာပေါ့။ မောင်က ယောက်ျားလေး ယူ၊ ခါးက မိန်းကလေး
ယူမယ်။ အချိန်ကို ၁၀ မိနစ် သတ်မှတ်မယ်”

“၁၀မိနစ်အတွင်း ဖြတ်သွားတဲ့လူတွေထဲမှာ ယောက်ျား
များရင် မောင် အနိုင်၊ မိန်းကလေးများရင် ခါး အနိုင်။ တကယ်လို့
မနဲကျား အရေအတွက် တူနေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ခါးက နေ့သစ်၏မျက်နှာကို ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်ကာ ...

“မောင်ကို အနိုင်ပေးမယ်လေ”

“ဝိုး ... တကယ်လား”

ခါး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ နေ့သစ်က လက်မှာ ပတ်
ထားသောနာရီကို မြှောက်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ကဲ ... စလိုက်ရအောင်။ 1 - 2 - 3 - 4 - 5

0 go ”

စိန်ပန်းပင်အောက်ရှိ ကွန်ကရက်လမ်းထိ ခါးရော နေ့သစ်
ပါ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ကြည့်နေမိသည်။ အလောင်းအစားဆိုသည့်
ခေါင်းစဉ်အောက် ရောက်သွားတာနှင့် အရှုံးမခံချင်သည့်စိတ်က
ကြီးစိုးလာပြီ။

ပထမဆုံး ဖြတ်ဝင်လာတာက ယောက်ျားလေး သုံး
ယောက်။

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ”

နေ့သစ်၏ ဝမ်းသာပီတိသံ ထွက်ကျလာသည်။ ခါး မခံ
ချင်စွာ နေ့သစ်အား ဘုရိုးရှိုးလိုက်သည်။

မိန်းကလေး ငါးယောက်ဖြတ်သွားသည်။ ဒီတစ်ခါတော့
ခါးအလှည့်ပေါ့။ လက်စုပ်တီးရုံးသာမက ခြေထောက်ကိုပါ ရှေ့
ဖောက် ယမ်းခတ်လိုက်သည်။ နေ့သစ်က ဘာဖြစ်တာလဲ။ ကလေး
ဆန် လိုက်တာဟူသော အထာပိုးဖြင့် မျက်မှောင်ကြတ်ကြည့်သည်။

နေ့သစ်က သာလိုက်၊ ခါးက သာလိုက်နှင့် ၃ မိနစ်ကျော်
ချိန်တွင် ယောက်ျားလေးက ၉ ယောက်၊ မိန်းကလေး ၁၂ ယောက်
ဖြစ်သွားပြီးပြီ။ ခါးက အပြတ်အသတ်သာနေသည်။ ထိုစဉ်
ယောက်ျားလေး ၂ ယောက် ခြတ်သွားသည်။ ခါးက တစ်ယောက်
သာနေသေးသည်။

“ဟင်း... ဟင်း... မောင့်မျက်နှာကို မိန်းကလေး ရှုံး
အောင် ပြင်ပေးမယ် သိလား”

ခါးက နေ့သစ်နားသို့ ကပ်ကာ ပြုံးစိစိမျက်နှာလေးနှင့်
ပြောလိုက်သည်။ နေ့သစ်က ပေစောင်းစောင်းပြန်ကြည့်ကာ...

“၁၀ မိနစ်မပြည့်သေးပါဘူး... ဟော”

ပြေးလာသော ကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ ၃ နှစ်
အရွယ်လောက်ရှိသော ယောက်ျားဖြစ်သည်။

“ဖြတ်... ဖြတ်”

၂ လဝန်းကုဋေစာပေ ၂

နေ့သစ်အသံက အားတက်သရော် ထွက်လာသည်။
သရေကျလည်း သူနိုင်သည် မဟုတ်လား။ ခါး စိတ်ဓာတ်ကျ ချင်
သလိုဖြစ်သွားမိစဉ် ကလေးလေး၏ ခြေလှမ်းက တုံ့စနဲ ရပ်သွား
သည်။ စိန်ပန်းပင်အောက် မဖြတ်ရသေး ကလေးအမေဖြစ်ပုံရသူ
မိန်းမကြီးက အော်ခေါ်နေဟန် တွေ့ရသည်။ ကလေးက ပြန်လှည့်
ပြေးသွားတော့သည်။

“ဟေး”

ဝမ်းသာအားရအော်ရင်း ခါး စုန်ဆွစုန်ဆွ လုပ်ရင်း
လက်ခုပ်တီးလိုက်မိသည်။

၁၀ မိနစ်ပြည့်သွားပြီ။

“ကဲ... ကဲ... ကဲ”

လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ပွတ်၍ အရေးကြီး project
အသစ်တစ်ခု စတင်တော့မည့်ဒီဇိုင်းမျိုး ချိုးလိုက်သော ခါးအား

၂ လဝန်းကုဋေစာပေ ၂

နေ့သစ် မျက်နှာရှုံ့မဲ့၍ ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ မျက်စောင်းမထိုးရ တစ်မယ် ကြည့်သည်။

“ဘေးနားက ဖြတ်သွားတဲ့လူတွေ မြင်ရင် ဘယ်လိုလုပ် မလဲ”

“ဒီနားက လူသိပ်မဖြတ်ပါဘူး”

ပြောရင်း ခါးက သူမထီးကိုယူဖွင့်ပြီး နေ့သစ်ကို ဆောင်း ပေးကာ . . .

“ထီးဆောင်းထားလိုက်။ ဒါဆို ဘယ်သူမှ မမြင်တော့ဘူး”

နေ့သစ်၏ မျက်နှာအား ခါး စတင်၍ မိတ်ကပ်လိမ်းလိုက် သည်။ ကစားနည်းသစ်တွေ့သွားသော ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို စိတ်အားထက်သန်တက်ကြွမှုက ခါးမျက်နှာ၌ အထင်းသား ဖော် နေသည်။

ခပ်တောင့်တောင့်အနေအထားဖြင့် နေ့သစ် ငြိမ်သက်စွာ

ထိုင်နေမိသည်။ မျက်နှာကို မော့ထားပေးရသည်။ ခါးက သူ့ဘေး တွင် ရပ်၍ သူ့မျက်နှာကို အုပ်မိုးကြည့်ပြီး လိမ်းပေးသည်။

ခါး၏ဝင်သက်ထွက်သက်က သူ့ပါးပြင်ကို ရိုက်ခတ်နေ သည်။ ခါး၏မျက်လုံးတွေ၊ နှာခေါင်း၊ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းအားလုံးက သူ့နှင့်နီးကပ်စွာ နေ့သစ် အသက်အောင့်ထားမိသည်။

“ကဲ . . . ပြီးပြီ”

ခါးက ခြေနှောက်ဆုတ်၍ သူ့အား ဝေးကြည့်ကြည့်ပြီး . .

“အား . . . မောင်က မိန်းကလေးရုံးပဲ . . . ဟင်း . . .

ဟင်း”

“ဘာရယ်တာလဲ”

နေ့သစ်က ခပ်ဆတ်ဆတ်မေးသည်။ ထီးပါဆောင်း ထားတာမို့ ဝီဝီပြင်ပြင်ကို အခြောက်ပုံထွက်နေသော နေ့သစ်အား ကြည့်ပြီး ခါး ထပ်မရယ်မိအောင် ထိန်းလိုက်သည်။ ပြုံးစိမ့်မျက်နှာ

ကိုတော့ ခါး မသတ်နိုင်။

“ရော . . . မှန်ကြည့်ဦး”

နေ့သစ် သူပုံသူကြည့်သည်။ ခဏကြောင်ကြည့်နေပြီးမှ
ဝါးလုံးစားကွဲရယ်ချလေသည်။ နေ့သစ်ရယ်တာမြင်တော့ ခါးလည်း
မထိန်းနိုင်။ လိုက်ရယ်မိတော့သည်။

နေ့သစ်က ခါးအား အခြောက်အိုက်တင်အမျိုးမျိုး လုပ်
ပြသည်။ ခါးက အသင့်ထည့်လာသော ကင်မရာဖြင့် ဓာတ်ပုံရိုက်
သည်။ နှစ်ယောက်တွဲပုံလည်း ရိုက်ဖြစ်ကြသည်။

အဲဒီနေ့က ခါးတို့နှစ်ယောက်လုံး ပျော်ခဲ့ကြသည်။

အခန်း (၅)

အလင်းရောင်မှိုန်မှိုန်အောက်တွင် စီးကရက်မီးခိုးက တငွေ
ငွေ လွန်လူးနေသည်။ ဝရန်တာ၌ လူနှစ်ယောက်ရှိနေသည့်တိုင်
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုက လိုအပ်တာထက် ပိုကဲနေသည်။

ဝရန်တာလက်ရန်းများကို ဖိုလျက် အမှောင်ထုထဲ စိုက်
ကြည့်နေသော အန်တီလေး၌ လှုပ်ရှားမှု တစ်စုံတစ်ရာမရှိ။
လက်ကြားညှပ်ထားသော စီးကရက်သည် ပြာတောင့်ရှည်ဖြစ်လျက်

ရုတ်တရက် ကြွေကျသွားသည်။

ခါး ထိုင်နေတာ ကြာပြီ။ အန်တီလေးခေါ်၍ ခါးလာတာ။

ဒီရောက်တော့ အန်တီလေးဆီမှ စကားသံထွက်မလာ။ အန်တီလေး ဘာတွေ့နေတာလဲ။ ခါး ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်စောင့်နေသည်။

အန်တီလေး စကားပြောသည်အထိ အနှောင့်အယှက်မပေးဘဲ စောင့်တတ်ခဲ့တာ ဟိုးငယ်ငယ်လေးတည်းကပင်။

အန်တီလေး ဖြည်းညင်းစွာ လှည့်လာသည်။ ခါး မော့ကြည့်လိုက်တော့ အန်တီလေး အေးစက်စက်မျက်လုံးများနှင့် ဆုံသည်။ တည်တည်စူးစူးစိုက်ကြည့်လာသောအခါ ခါး ရင်ထဲ တုန်လှုပ်မှုတစ်ရပ် တိုးဝင်လာသည်။

“နေ့သစ်ကို ခိုးခိုင်းတော့”

စကားက ပါးလျားစွာ ခါးနားထဲ ရှုပ်ဝင်သွားသည်။ ခါးရင်ထဲ ဒိန်းခနဲမြည်ဟည်းသွားသည်။ တစ်နေ့ ကြားရမယ်ဆိုတာ

သိသော ဒီစကားသည် တကယ်ကြားရချိန်မှာတော့ ခါးအတွက် ချောက်ချားစရာကောင်းလှသည်။

“ခါး . . . ခါး . . . ဘယ်လိုအကြောင်းပြပြီး ခိုးခိုင်းရင်ကောင်းမလဲ”

ခါးအသံက ခြောက်ကပ်နေသော လည်ချောင်းဝကို ဖြတ်ထွက်သွားသည်။

“အရိုးဆုံးနည်းကို အဆန်းဆုံးလုပ်ပြီးပဲ အကြောင်းပြရမှာပေါ့ . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

ရုတ်တရက် အားရပါးရ ရယ်လိုက်သော အန်တီလေးအား ခါး ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သောမျက်လုံးဖြင့် ဝေးကြည့်နေမိတော့သည်။

နေ့သစ် ဘယ်နှကြိမ်မြောက်မှန်းမသိသော သက်ပြင်း
ရှည်တစ်ခုကို ချိမ်ပြန်သည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်က ချလိုက်ဖို့ သိပ် ခက်ခဲ
လွန်းနေသောအခါ ဆုံးဖြတ်ချက် မကျနိုင်မီ သက်ပြင်းကိုသာ
အခါခါချနေမိတော့သည်။

“ဒေါက် . . . ဒေါက်”

နေ့သစ် အခန်းတံခါးဖွင့်လိုက်တော့ ဒေါ်မြင့်အား နို့ခွက်
ထည့်သောပန်းကို ကိုင်လျက် တွေ့ရသည်။

ဒေါ်မြင့်ဆီမှ နို့ပန်းကိုယူ၍ နေ့သစ် ဘွားဘွား အခန်း

ပန်းအကြွေမမြောက်ခင် စမ်းရေခေနောက်ခင် အလွမ်းတွေပျောက်ပါစေ ၁၂၇
ထွက်လာခဲ့သည်။ ည ၈ နာရီထိုးတိုင်း ဘွားဘွားအတွက် နို့
သို့မဟုတ် ဒိုက်တောင်တစ်ခွက်နှင့် အားခမ်းသောက်ရန် နေ့သစ်
ဘွားပေးနေကျပင်။ ပြီးလျှင် ဘွားကို နှိပ်နယ်ပေးမည်။ ဘွားနှင့်
ရောက်တတ်ရာရာ စကားတွေ ပြောမည်။

အခန်းရှေ့ရောက်တော့ ခပ်ဟဟဖွင့်ထားသော တံခါးမှ
နေ၍ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ၏ ရှေ့တွင် ရပ်ငေးနေသော ဘွားကို တွေ့ရ
သည်။ မြင်ဖူးနေကျ မြင်ကွင်းမို့ နေ့သစ်အတွက် သိပ်မထူးဆန်းပါ။

နေ့သစ်အသံပေးမနေတော့ဘဲ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပင်
အခန်းထဲသို့ ဝင်၍ နို့ပန်းကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သည်။

ဘွားက လှည့်မကြည့်ပါ။ နေ့သစ်ဆိုတာ ဘွားသိလိမ့်မည်။
ဘွားက ဓာတ်ပုံကို ဆက်ကြည့်နေတာမို့ နေ့သစ်လည်း အမြဲ မြင်
နေကျဖြစ်သော ဓာတ်ပုံကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဘိုးဘိုး၊ ဘွားဘွား၊ လေးလေးနှင့် နေ့သစ်၏အမေ။

မိသားစုလေးယောက် ရိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံဖြစ်သည်။

နေ့သစ်မျက်လုံးများ လေးလေး၏ မျက်နှာထက် ရောက်
ချိန်တွင် သူ့စိတ်ထဲ ထင်နေခြင်းသွားသည်။ သူသည် ဒုတိယမြောက်
လေးလေးဖြစ်တော့မှာလား။

အတွေးကို ခေါင်းထဲမှ ခါထုတ်လိုက်ကာ သူ ဓာတ်ပုံ
ထက်မှ အကြည့်လွှဲလိုက်ပြီး . . .

“ဘွား . . . နို့နဲ့အားဆေး သောက်ရအောင်”

“အေး . . . မြေး”

အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်ပြီဖြစ်သည့်တိုင် ဘွား၏
မျက်လုံးအကြည့်များက လူတစ်ယောက်၏ ရင်ထဲကို ထွင်းဖောက်
အားကောင်းနေဆဲ။ ဖျတ်လတ်သွက်လက်နေဆဲ။ နေ့သစ်၏ အပူ
နှင့် အမေအား စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအားလုံး ဦးဆောင်လုပ်ကိုင်နေ
သည့်တိုင် အခက်အခဲ တစ်စုံတစ်ရာပေါ်တိုင်း ဘွား၏ အကြံညာ

က အရေးပါဆဲဖြစ်သည်။

“ရှေ့ . . . ဘွား”

ဘွားလက်ထဲ နို့နှင့်ဆေးကို ထည့်သည်။ ဘွား သောက်

ပြီးသည်နှင့် ခွက်ကို နေ့သစ် ပြန်ယူကာ ဗန်းထဲထားသည်။

“ဘွား . . . အိပ်ရာပေါ်လှဲလိုက်၊ သား နှိပ်ပေးမယ်”

နေ့သစ် ဘွား၏ခြေသလုံးများမှ စတင်နှိပ်ပေးလိုက်သည်။

ဓာတ်ပုံကိုကြည့်ပြီး ခပ်ညီညီဖြစ်နေသော ဘွားမျက်လုံး

များကို သူ သတိထားမိတာမို့။

“ဘွား . . . ဘိုးကို သတိရနေတာလား”

ဘွားက ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာခါသည်။

“ညက သားကြီးကို အိပ်မက်မက်တယ်။ သားကြီး

မျက်နှာက တစ်ခုခုကို စိုးရိမ်နေသလိုပဲ။ ဘွားရင်ထဲ မကောင်းဘူး”

“ဘွားစိတ်ထဲ လေးလေးကို သတိရနေလို့ အိပ်မက်မက်

တာ ဖြစ်မှာပါ။ သွားရဲ့ လေးလေးဆုံးတာဖြင့် ကြားလှပြီ။ ဟုတ်လား။ အခုချိန်ဆို လေးလေးက နတ်ပြည်ရောက်နေမှာ”

နေ့သစ်စကားကို နားထောင်ပြီး သွားက အသာအယာ ပြုံးသည်။

“မြေး... ကျောင်းထက်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ် သွားရဲ့”

“မြေး... ကဗျာတွေ စာတွေ ရေးတာတော့ သွား မတား ရှောင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းပြီးရင်တော့ သွားတို့ရဲ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်း တွေထဲ မြေး ဝင်လုပ်ရမှာနော်”

“သားသိပါတယ် သွားရဲ့။ သား လုပ်မှာပါ”

သွားက မျက်လုံးမှိတ်၍ မိုန်းနေသည်။ အတန်ကြာတော့-

“ရပြီ မြေး။ သွား အညောင်းပြေသွားပြီ”

“ဒါဆို သား သွားမယ်နော်”

နေ့သစ် နို့ပန်းကိုအောက်ထပ်ထမင်းစားခန်းတွင် သွား ထားလိုက်ပြီး အခန်းထဲ ပြန်လာကာ အိပ်ရာပေါ် လှဲချလိုက်သည်။

လေးလေးအကြောင်း အတွေးစကား ခေါင်းထဲ ရောက်လာ သည်။ လေးလေးကို သူ မြင်တောင် မမြင်ဖူးလိုက်ပေ။ သူ မမွေး ခင် လေးလေးက ဆုံးနင်းပြီ။

လေးလေးက စားသောက်ဆိုင်တွင် သီချင်းဆိုသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် လိုက်ပြေးခဲ့ဖူးသည်တဲ့။ ကောင်မ လေးက ပျက်နေတာတော့ မဟုတ်။ မြန်မာသံစဉ်သီချင်းကိုသာ ဆိုကာ ကိုယ့်ဝမ်းကိုယ်ကျောင်းနေရသော တစ်ကောင်ကြွက်မလေး တဲ့။

သွားက အတင်းလိုက်ခွဲခဲ့ပြီး လေးလေးကို တခြားမိန်းမ တစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ဖို့ ကြိုးစားသည်တဲ့။ လေးလေးလည်း သွားစကားကို မလွန်ဆန်နိုင်၍ လက်ထပ်ဖို့ ခေါင်းညိတ်ခဲ့ရသည်။

ဒါပေမဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ခါနီးမှာပဲ လေးလေး ကားအကပ်ဆီးဒင့် ဖြစ်ကာ ဆုံးခဲ့သည်တဲ့။

နေ့သစ် သက်ပြင်းချမိပြန်သည်။ သူ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချရတော့မည်။ သူသည် ဒုတိယမြောက် လေးလေးအနေဖြင့် ဘွားတို့ မေမေတို့ကို ဒုက္ခပေးရာကျလေမလား။

မဟုတ်သေးပါဘူးလေ။ သူက စင်တင်အဆိုမယ်တစ် ယောက်ကို ခိုးပြေးမှာ မဟုတ်။ ခါးလို တတ္တသိုလ်ကျောင်းသူတစ် ယောက်ကို လူငယ်ချင်း ချစ်ကြိုက်ရာက ခိုးပြေးတာပဲ။ ဘွားတို့ စိတ်ဆိုးလည်း ခဏပဲဖြစ်မှာပါ။

သူ့မျက်လုံးများကို ဝပ်ဖိစိ စုံမှိတ်ပစ်လိုက်မိသည်။

ထိုစဉ် နေ့လယ်က ခါးပြောခဲ့သောစကားများက အားပြည့် ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် ပေါ်လာပြန်သည်။

“မောင် . . . ခါးတို့တော့ ဒုက္ခရောက်ပြီထင်တယ်”

☞ လဝန်းကုဋေစာပေ ☜

ပျက်ယွင်းနေသော ခါးမျက်နှာကို နေ့သစ် မေးဟန်ဖြင့် ကြည့်မိသည်။

“အန်တီလေးက ခါးကို ယောက်ျားပေးစားတော့မယ်တဲ့”

“ဘာ”

ထိုအခါမှ နေ့သစ် အလန်တကြား ထရန်မီမတတ် ဖြစ် သွားသည်။

“ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုက ဘယ်လိုပေါ်လာရတာလဲ ခါးရယ်”

“အန်တီလေးမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့သား . . . မောင်ရဲ့။

အစတုန်းကတော့ ဒီကိစ္စက စကားကြုံမှ ထည့်ပြောတာ။ အတည် မဟုတ်ပါဘူး။ အခု ခါးတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ကိစ္စကို အန်တီလေး သိ သွားတယ်။ အန်တီလေး အသိတစ်ယောက်က ခါးတို့နှစ်ယောက် ကို မြင်ပြီး အန်တီလေးကို ပြောပြတာတဲ့။ အန်တီလေး ခါးကို လာ မေးတော့ ခါး အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံလိုက်တယ်။ ခါးအတွေးမှားသွား

☞ လဝန်းကုဋေစာပေ ☜

တယ်။ အန်တီလေး ဒီလိုလုပ်မယ်မှန်း သိရင် ခါး ဝန်မဲလိုက်ပါဘူး မောင်ရယ်”

“သေချာပြောကြည့်ပါဦး ခါးရယ်။ မောင်က ကလေးကရေ မဟုတ်တဲ့အကြောင်း ခါး သေချာပြောပြပါလား။ တကယ်လို့ လိုအပ်ရင် မောင့်အိမ်ကို ဖွင့်ပြောပြီး ခါးကို လာတောင်းရမယ် ဆိုလည်း မောင့်ဘက်က ကြိုးစားမှာပါ။ ပြီးတော့ ခါးက ကျောင်း မပြီးသေးဘူးလေ”

“မောင်ရယ် . . . ခါးက မပြောပြဘဲနေမလား။ အားလုံး ကို ပြောပြတယ်။ လက်ထပ်ရမယ်ဆိုရင်တောင်မှ ကျောင်းပြီးမှ လက်ထပ်ပေးဖို့ အချိန်ဆွဲတယ်။ ဘယ်လိုမှ ပြောလို့မရဘူး မောင်”

နှစ်ယောက်သား ခပ်ငိုငိုတိုင်နေမိသည်။ မိုးလည်း မရွာ။ လေလည်း မတိုက်သော ပတ်ဝန်းကျင်သည် သူတို့နှစ် ယောက်၏ တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို အားဖြည့်ပေးထားသည်။

“မောင်”

ခါးအသံက တိုးတိတ်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ နေ့သစ် လှည့်ကြည့်မိတော့ စိုးရွံ့မှုတွေ ယှက်သန်းနေသော မျက်လုံးများနှင့် ဆုံသည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောချင်နေဟန် လှုပ်ရွံ့နေသော ခါး နှုတ်ခမ်းဆီမှ အသံက ချက်ချင်းထွက်မလား။

“ပြောလေ . . . ခါး”

“အရေးကြီးလာရင် မောင် ခါးကို ခိုးမှာလားဟင်”

တုန်ယင်နေသော ခါး၏အသံတွေထဲမှာ မိန်းကလေးတစ် ယောက်၏ စတင်တောင်းဆိုမှုအတွက် ရှက်ရွံ့ခြင်းတွေ ပျော်ဝင်နေ ခဲ့သည်။

မျှော်လင့်တကြီး ကြည့်နေသည့် ခါးမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ တော့ သူ့ဆီက အဖြေအတွက် စိုးထိတ်မှုတွေ ကိန်းအောင်းနေ သည်။

“မောင်က မေးရမယ့်စကားပါ ခါးရယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်
မောင် ခါးကို မခွဲနိုင်ပါဘူး”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မောင်ရယ်”

ခါးမျက်နှာက တိမ်သလ္လာကင်းသော လမင်းပမာ ဝမ်း
လက် ကြည့်လင်သွားသည်။

“ဒါပေမဲ့ ခါးအနေနဲ့ အချိန်ဆွဲနိုင်အောင် ကြိုးစားနော်။
မောင်တို့နှစ်ယောက်လုံးက ကျောင်းမပြီးသေးဘူး။ ခိုးပြေးဖို့ဆိုတာ
လွယ်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။ မောင်တို့ အခက်အခဲတွေ အများကြီး
ကြုံရမှာ”

“စိတ်ချပါ မောင်။ ခါး သဘောပေါက်ပါတယ်”

အတွေးရှိပဲတွေ ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းနှင့်အတူ နေ့သစ်
သက်ပြင်းချမိပြန်ပါသည်။

ခါးကို စွန့်လွှတ်ဖို့တော့ မဖြစ်နိုင်။ သူ ခါးကို ချစ်သည်။

သူ့အချစ်က မိုးရေစက်တွေလိုပင်။ ကြာလေ ခါးကို ပိုပိုပြီး ချစ်လာ
ပီလေ ဖြစ်သည်။

သူ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပြတ်သားစွာ ချရလေပြီ။

တရိပ်ရိပ်ပြေးနေသော ကားလေးသည် ရန်ကုန်မြို့ပြင်သို့
ဦးတည်နေသည်။

မောင်က ခါးလက်ကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ခါး
လှည့်ကြည့်တော့ အားပေးပြုံးစာန်စာန် အပြုံးမျိုး ပြုံးပြသည်။
အားပေးပြုံးလား။ သူ့ကိုယ်သူ အားတင်းပြုံးလား မောင် ကိုယ်တိုင်
သဲကွဲပုံမရ။ မောင် စိတ်လှုပ်ရှားနေတယ်ဆိုတာတော့ သိသာသည်။
သူက မိုးပြေးသူပေပဲ။ မိုးပြေးသူ၏ ဇောတွေရှိနေမှာပေါ့။ ခါး
ကိုယ်တိုင်ကရော စိတ်မလှုပ်ရှားလို့လား။ ဒီဇာတ်လမ်း၏ ဇာတ်

မိုးအကြွေမမြောက်ခင် စမ်းရေမမှောက်ခင် အလွမ်းတွေပျောက်ပါစေ ၁၃၉
ညွှန်းကို ခါးပဲ ရေးခဲ့တာ။ ဒါတောင် မိုးရာလိုက်ခြင်းရသကို ခါး
တိတိပပ ခံစားရသည်။

ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို ခါးတို့နောက်မှ ဝန်းဆိုင်းလိုက်လာ
သည့် ကားမပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့်ရယ်မသိ နောက်ကြောင်း
မအေးစွာ နောက်ကိုလှည့်ကြည့်မိသည်။ ရင်ထဲမှာ ကတုန်ကယင်။
ရှေ့ကို ဘာဖြစ်မယ်မသိ ပူပန်နေပြန်သည်။

မိုးက ဝုန်းခနဲရွာချသည်။ သိပ်မကြာ တိတ်သွားပြန်သည်။
ရုတ်တရက် နေပူသည်။ မိုးအုံ့လာပြန်ပြီ။ မိုးဖွဲလာသည်။ မိုးရပ်သွား
သည်။ မိုးက ဝုန်းခနဲရွာချပြန်သည်။

ရန်ကုန်မိုးက ထုံးစံအတိုင်း မျက်နှာများလိုက်။ စိတ်
အပြောင်းအလဲ မြန်လိုက်နှင့်။ တစ်သက်လုံး မိုးရွာလာတုန်းက သူ
ဘာသာရွာတာ ဖြစ်ပြီး ဒီနေ့ရွာတဲ့မိုးကျမှ ခါးနှင့်အားလုံးဆိုင်သလို
ခံစားရသည်။ ကံ . . . ခက်ပဲခက်ရုချည်ရဲ့။

www.burmeseclassic.com

“ခါး . . . ဖုန်းပိတ်ထားပြီးပြီလား”

“အင်း”

မောင်က ခါးလက်ကို ခပ်တင်းတင်းညှစ်ဖျစ်ပြန်သည်။

ကားသည် မှော်ဘီမြို့ထဲဝင်လာသည်။ သိပ်မကြာ ခြံဝင်း

ကလေးတစ်ခုရှေ့တွင် ရပ်သွားသည်။

ခြံထဲ၌ ရေနံချေးဝနေသော ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးတစ်လုံး

ကို တွေ့ရသည်။ ဒါက မောင့်သူငယ်ချင်းအိမ်။ သူက ရန်ကုန်မှာပဲ

ရှိနေကာ အိမ်သော့ကို မောင့်အား ပေးလိုက်တာဖြစ်သည်။ အိမ်

သော့ ဖွင့်နေသော မောင့်နောက်မှာ ရပ်နေရင်း ခါး ခူးတွေတုန်ချင်

လာသည်။

အိမ်ထဲသို့ဝင်ခဲ့ပြီး ပြတင်းပေါက်တွေ လိုက်ဖွင့်လိုက်တာနဲ့

အိမ်ကလေးက လင်းရှင်းသွားသည်။ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ အနည်း

အကျဉ်းနှင့် အိမ်လေးက နေချင့်စဖွယ်ပင်။ လူနှင့်ဝေးနေ၍ ဖုန်းတွေ

တော့ တက်နေတာမို့ ခါး တံမြက်စည်းလှည်းရန် ပြင်လိုက်သည်။

မောင်က အိမ်အတွင်းထဲ ဝင်သွားသည်။ မီးဖိုချောင်တွေရော၊

အိမ်ခန်းထဲတွေရော ဝင်ကာ အိမ်ကို စေ့စေ့ငုငုလိုက်ကြည့်သည်။

“ရေချိုးခန်းတော့ မရှိဘူး ခါးရေ၊ ရေတွင်းတော့ တွေ့

တယ်။ တွင်းရေကိုပဲ ငင်ပြီးချိုးရလိမ့်မယ်”

ပြောပြီး အပြင်အကျိုကို ချွတ်ကာ စွပ်ကျယ်နှင့်အောက်

ဆင်းသွားသည်။ ခဏနေတော့ ဟပွမ်းပွမ်းနှင့် ရေဝင်နေသံ၊ ရေ

ထည့်သံတွေ ဖော်လာသည်။

ခါးလက်ထဲက တံမြည်စည်းရိုးကို တင်းစနအောင် ဆုပ်

လိုက်မိသည်။ အန်တီလေးကို ဖုန်းဆက်ရမည်။ ဒီတော့ မောင့်ကို

မြန်မြန်ပထုတ်မှ ဖြစ်မည်။

သိပ်မကြာ မောင် အိမ်ပေါ် ပြန်တက်လာသည်။

“မောင် ခါး ဝိုက်ဆာနေပြီ”

“ဟုတ်လား . . . ဒါဆို မောင် စားစရာတစ်ခုခုသွားဝယ်
လိုက်မယ်။ ခါး ဘာစားချင်လဲ”

“ရပါတယ်။ အဆင်ပြေတာတစ်ခုခုပဲ ဝယ်လိုက်ပါ”

မောင်က အိမ်အောက်ကိုဆင်းရန်ပြင်ပြီးမှ မဆင်းသေးဘဲ

“ခါး တစ်ယောက်တည်း နေရဲ့ရဲ့လား”

“ရဲ့ပါတယ်”

“ဒါဆို မောင်သွားပြီနော်”

မောင် ခြံပြင်ရောက်သွားတာနှင့် ချက်ချင်း ပိတ်ထားသော

ဖုန်းကို ပြန်ဖွင့်ကာ ခါး အန်တီလေးကို ခေါ်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို . . . ခါးလား”

“ဟုတ် . . . အန်တီလေး”

“အဆင်ပြေလား ခါး။ အန်တီလေး အရမ်းစိတ်ပူနေတယ်”

“ပြေတယ် အန်တီလေး။ အခု ခါးရောက်နေတဲ့လိပ်စာ

ပန်းအကြွေမခြောက်ခင် စမ်းရေမနောက်ခင် အလွမ်းတွေပျောက်ပါစေ ၁၄၃
ပြောမယ်”

“အေး . . . အေး . . . ပြော”

ခါးလိပ်စာကို ပြောပြလိုက်သည်။

“အန်တီလေး ခါးကို ဒီညနေ လာခေါ်နော်”

အန်တီလေးဘက်မှ အသံတစ်ချက်တိတ်ဆိတ်သွားပြီး . .

“မဖြစ်ဘူး ခါး။ မနက်ဖြန်မှ လာခေါ်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ အစတုန်းက အန်တီလေးပြောတော့

ညနေ လာခေါ်မှာဆို”

“ဟုတ်တယ် . . . ဒါပေမဲ့ အန်တီလေး သေချာစဉ်းစား

ကြည့်ပြီးပြီ။ နေ့မကူးရင် အမှုက ပေါ့နေလိမ့်မယ်”

“မဖြစ်ဘူးထင်တယ် အန်တီလေး။ ခါး အဆင်ပြေမှာ

မဟုတ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ခါး”

“ဒီလိုဆို သူနဲ့ပခါး တကယ်ကြီးရဲရာလိုက်ပြေးသလို ဖြစ်
သွားမှာပေါ့”

“ခါးရယ် သမီး ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ။ ဒီညနေလာခေါ်
လည်း သမီးက ကားတင်ပြေးခံရပြီး မိန်းမပဲ။ မနက်ဖြန်လာခေါ်
တော့လည်း တူတူပဲလေ။ အရေးကြီးတာက အန်တီလေးတို့ကိစ္စ
ပီပီပြင်ပြင် အောင်မြင်သွားဖို့ပဲ”

“ခါး . . . ခါး . . . ကြောက်တယ် အန်တီလေး”

“မကြောက်နဲ့ ခါး။ ဒီအခြေအနေထိ ရောက်အောင် သမီး
စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ပြီပဲ။ ကဲ . . . ကဲ . . . အန်တီလေး ဖုန်းချလိုက်
တော့မယ်”

“အန်တီလေး . . . အန်တီလေး”

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းချသွားပြီ။ ခါး ပိုပြီးထိုင်နေမိသည်။ အခု
ခါး ရင်ထဲ ကြောက်စိတ်တွေက အလုံးအရင်းနှင့် ဝင်လာသည်။ ခါး

အခြေအနေက ဘယ်လိုဆက်ဖြစ်လာမှာလဲ။

ထိုစဉ် ခြံတံခါးဖွင့်သံကြားတာမို့ ခါး ဖုန်းကို အလျင်အမြန်
ပိတ်လိုက်ရသည်။

“မောင် ခေါက်ဆွဲကြော်ပဲ ဝယ်လာခဲ့တယ် ခါး”

ပြောရင်း ဝင်လာသော မောင်သည် ခါးမျက်နှာကို မြင်
တော့ တန့်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်ကာ ခေါက်ဆွဲထုပ်ကို တိုင်မှာ သွား
ချိတ်သည်။ ပြီးတော့ ခါးဘေးနား လာထိုင်သည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ ခါး။ မျက်နှာလည်း ပျက်လို့ပါလား။

နေရဲတယ်ဆိုပြီး တစ်ယောက်တည်း ကြောက်နေတာလား”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်တယ် . . . ခါး ကြောက်တယ်”

“အခု မောင်လာပြီပဲ ခါးရဲ့။ မကြောက်နဲ့တော့နော်။

အားငယ်တဲ့စိတ်တွေလည်း မထားနဲ့။ ကြုံလာတဲ့အခက်အခဲတိုင်း
ကို မောင်တို့နှစ်ယောက် လက်တွဲပြီးရင်ဆိုင်မယ်”

မောင်က ခါးပန်းပေါ် လက်ကိုဖွဖွလေးတင်ကာ ပန်းစွန်းများကို ဆုပ်ကိုင်အားပေးသည်။

ခါးရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ရည်းစားဘဝတုန်းက လက်ကလေးကိုင်ဖို့ ရပိုင်ခွင့်တွေ ဥပဒေတွေနှင့် ကိုးကားခဲ့သော မောင်သည် အခုတော့ ခါး၏ပန်းစွန်းများကို ဆုပ်ကိုင်ရန် အရေးအရာဆို ခွင့်တောင်းခြင်းမရှိတော့ပါလား။

အချိန်တွေ လေလွင့်ကြွေကျသွားခြင်းနှင့်အတူ ညက တစ်တစ် ဝင်ရောက်လာသည်။

“ဒိန်း . . . ဒလန်း”

မိုးခြိမ်းသံကို နားထောင်ပြီး ခါးပန်းနှစ်ဖက် ကျုံ့လိုက်မိသည်။ အပြင်မှာ သည်းသည်းမိမိရွာသော မိုးက လေတွေပါ ပါတာမို့ တန့်နဲမြည်သံတွေပါ ကြားနေရသည်။

နံရံကိုမို၍ ငှားနှစ်ဖက်ကို လက်နှင့် ဖက်ကာ လက်ပေါ် မေး

၉ လဝန်းကုဋေစာပေ ၁၂

ပန်းအကြွေပဖြောက်ခင် စမ်းရေစနောက်ခင် အလွမ်းထွေပျောက်ပါစေ ၁၄၇ ကိုတင်ပြီး ခါး ခပ်ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်နေမိသည်။

မောင်က TV ကိုဖွင့်ကို ကြိုးစားသည်။ ပလပ်ပဲ လွတ်နေတာလား။ TV ပဲ ပျက်နေတာလား မသိ။ TV က ဖွင့်၍မရ ဖြစ်နေသည်။

“မရဘူး ခါးရေ”

ပြောပြီး မောင်က ခါးနား လာထိုင်သည်။

“ခါး ရျမ်းနေတာလား”

“ဟင့်အင်း . . . မရမ်းပါဘူး”

မောင်က ခါးလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ဟင် . . . လက်ဖျားတွေ အေးစက်နေတာပဲ။ ခြေတွေ ရော အေးနေတာလား”

ပြောရင်း မောင်က ခြေဖျားကို ကိုင်လိုက်တာမို့ . . .

“ငရဲကြီးလိမ့်မယ် မောင်ရဲ့”

၉ လဝန်းကုဋေစာပေ ၁၂

“ကြည့်စမ်း... ခြေဖျား၊ လက်ဖျားတွေ ဒီလောက်အေး
နေတာကို အနွေးထည်ပါလာလား”

ခါး ခေါင်းခါပြုလိုက်တော့ မောင်က အခန်းထဲ ဝင်သွား
သည်။ ထို့နောက် သူ၏ ရှုပ်အင်္ကျီ လက်ရှည်တစ်ထည်ယူလာပြီး
ခါး ပန်းပေါ် လွှားတင်ပေးလေသည်။

“ဒုန်း... ဒုန်း... ဒုန်း”

“ဘာသံလဲ မောင်”

“ခေါင်းရင်းမှာ အုန်းပင်ရှိတယ် ခါးရဲ့။ အုန်းသီးကြွေကျ
တာ”

“အိမ်ခေါင်မိုးဖက်ပေါ်ကျရင် ဒုက္ခပဲ မောင်ရယ်”

“မကျနိုင်ပါဘူး။ ခါးခြေဖျားတွေ အေးနေတာ မောင်
လက်နှင့် ဆုပ်ထားပေးရမလား။ ဒါဆို နွေးသွားလိမ့်မယ်”

“ဟင့်အင်း... ငရဲကြီးလိမ့်မယ်”

☞ လဝန်းကုဋေစာပေ ❧

“မကြီးပါဘူး ခါးရဲ့။ ကဲ... ဒါဆိုလည်း မောင်ခြေဖျား
တွေနဲ့ ထပ်တင်ထားပေးမယ်နော်”

နွေးထွေးသော မောင်ခြေဖျားအောက်တွင် ခါး၏ ခြေဖျား
လေး နွေးထွေးသွားခဲ့သည်။

ဒီလိုနဲ့...

အမုန်းရဲ့ကောင်းကင်အောက်မှာ အနမ်းတွေ စွန်းထင်း။
စွန်းထင်းတဲ့အနမ်းတွေနဲ့အတူ အလွမ်းတွေ လွန်းတင်။
လွန်းတင်တဲ့ အလွမ်းတွေနဲ့အတူ အချစ်တွေ ပျော်ဝင်။
ပျော်ဝင်တဲ့အချစ်တွေနဲ့အတူ ခါးလည်း တိမ်တိုက်တွေထဲ
လွင့်စင်။

☞ လဝန်းကုဋေစာပေ ❧

မြဲတောင် ကားတစ်စီးထိုးဆိုက်သံက ကြမ်းတမ်းစွာ ထွက်
ပေါ်လာသည်။ ခါးတို့ ထွက်ကြည့်လိုက်တော့ အန်တီလေးနှင့်အတူ
ယောက်ျားကြီးနှစ်ယောက် မြဲထဲ ဝင်လာသည်။

မောင်က ခါးလက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ခါး . . . မောင်ရှိတယ်။ မကြောက်နဲ့နော်”

ခါး ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်သည်။ အန်တီလေးအသံက ခက်
ထန်စွာ ပေါ်လာသည်။

“ခါး . . . အခုချက်ချင်း ဆင်းလာခွဲ”

၉ လဝန်းကုဋေစာပေ ၂၅

“မောင် . . . ခါးတို့ အောက်ဆင်းပြီး အန်တီလေးနဲ့

စကားပြောရအောင်”

“မဖြစ်ဘူး။ ခါးကို ပြန်ခေါ်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

မောင်က ချက်ချင်းပင် ခါးအား နောက်သို့ဖို့လိုက်ကာ . . .

“အန်တီ . . . နောက်တစ်ပတ်ကျရင် ခါးကို လူကြီးစုံရာ

နှင့် လာအပ်ပါမယ်။ အခုတော့ ခါးကို မထည့်ပါရစေနဲ့”

“တော်စမ်း . . . ခါး အခုချက်ချင်း ဆင်းလာခွဲ”

“မဖြစ်ဘူး။ ခါး ဆင်းလို့မဖြစ်ဘူး”

“အခုချက်ချင်းဆင်းလာလို့ ပြောနေတယ်နော်”

ခက်ထန်နေတဲ့ အန်တီလေးအသံ၊ စိုးရိမ်နေတဲ့ မောင်
အသံ၊ ဖြစ်ပေါ်နေသောအခြေအနေ၏အားသည် အဟုန်တစ်ခု
အနေဖြင့် ခါး စိတ်ကို ဆွဲဖိလာသည်။

“ခါး . . . ခါး . . . ပြန်မလိုက်တော့ဘူး”

၉ လဝန်းကုဋေစာပေ ၂၅

ခါးအသံသည် ခါးအသံမဟုတ်။ ခါးပြောတာသည် ခါးပြောတာ မဟုတ်။ တုန်လှုပ်နေသော စိတ်နှင့် အသိက တင်းကျပ်နေသလိုပင်။

“ဘာ”

အန်တီလေး မျက်လုံးများက မီးဝင်းဝင်းတောက်သွားသည်။

“ဆွဲခေါ်လာခဲ့”

အန်တီလေးအသံအဆုံးမှာ ယောက်ျားကြီးနှစ်ယောက်က အိမ်ပေါ်ပြေးတက်လာသည်။ တစ်ယောက်က ခါးကို အတင်းဆွဲလိုက်သလို တစ်ယောက်က နေ့သစ်ကို ဆွဲချုပ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

“လွတ် . . . လွတ် . . . ကျုပ်ကို လွတ် . . . ခါး . . . ခါး”

ခါး အိမ်အောက်သို့ အရောသောပါးပါးသွားသည်။ အောက်ရောက်တာနှင့် အန်တီလေးက ခါးလက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်

လိုက်သည်။ ခါးခေါင်းထဲ အသိတွေ ဝင်လာသလိုပဲ။ မောင့်အသံက ထွက်ပေါ်နေသည်။

“ခါး . . . ခါး”

အန်တီလေးက ခါးကို ကားဆီ ဆွဲခေါ်သွားသည်။ ခါးနောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ လူနှစ်ယောက်၏လက်ထဲမှ အတင်းတွန်းထိုးရုန်းကန်နေသော မောင့်ကို တွေ့ရသည်။

“လာခမ်း . . . ခါး”

လှည့်ကြည့်သောခါးအား အန်တီလေးက အတင်းဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။

“လွတ် . . . ကျုပ်ကို လွတ် . . . ခါး”

မောင့်အသံက ခါးနောက်ပါးမှ ကပ်ငြိပါလာသည်။ ခါးကားပေါ်ရောက်တာနှင့် နေ့သစ်ကို ချုပ်ထားသော လူတွေက နေ့သစ်ကို ဆောင့်တွန်းပစ်ခဲ့ကာ ကားပေါ်တက်၍ ကားကို ဝှားခနဲ

မောင်းထွက်လိုက်သည်။

“ခါး . . . ခါး”

ခါးလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကားနောက်မှ ဒရော့သောပါး
ပြေးလိုက်လာသော မောင့်ကို တွေ့ရသည်။ ကြည့်နေမိရင်း ခါး
ရင်ထဲ မောင့်ကို အရမ်းသနားလာမိသည်။ ဝမ်းနည်းမှုတွေက
တလှိုက်လှိုက်နဲ့ ခါး ရင်တစ်ခုလုံး တင်းကြပ်လာသလိုပဲ။

လက်နှစ်ဖက်နှင့် မျက်နှာကိုအုပ်ကာ ခါး ရှုံးပွဲချင်လိုက်
မိသည်။

“မိခါး . . . နပ် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

အန်တီလေးအသံက ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ထွက်လာသည်။

ခါး ခေါင်းခါယမ်းမိသည်။ ခွင့်ပြုပါ အန်တီလေးရယ်။ ဒီ
တစ်ခါပါပဲ။ ခါး ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ပါ။

တစ်လော့ကလုံး မိန်းမတွေနဲ့ ခါး ဘယ်လိုလုပ် ကွဲပြား

နိုင်မှာလဲ။

အမုန်းအတွက် အချစ်ကို အသုံးချခဲ့ရတယ်။

အချစ်ဆိုတာ စွန်းထင်းလွယ်တဲ့ ပစ္စည်းလိုပါပဲ။

သူ့ကို သွားထိ သူတိုင်းအတွက် နှလုံးသားကို စွန်းထင်း
စေခဲ့တာ။

အစွန်းအထင်းနဲ့ နှလုံးသားကို အလုပ်ပိတ်တော့ ဘဝပါ
ချောင်ပိတ်ခဲ့ရပြီ။

ချောင်ပိတ်တဲ့ ဘဝဆိုတာ အသံတိတ်နေတဲ့ လေအိတ်
တစ်အိတ်လို . . .

အနှစ်မဲ့ . . . အကာမဲ့ . . . သူညီတစ်ဝက် . . . ဗလာ
သက်သက်ပါ မောင်ရယ်။

အခန်း (၆)

တရားရုံးတစ်ခုလုံး ရှေ့နေနှင့် ခါး၏ အသံက လွဲလျှင် တိတ်ဆိတ်နေသည်။

“မောင်နေ့သစ်နဲ့ သမီးဟာ သမီးရည်းစားတွေလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ သူငယ်ချင်းတွေပါ”

“သူက သမီးကို ချစ်ရေးဆိုခဲ့ဖူးလား”

“ဆိုခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးက သူ့ကို ငြင်းခဲ့ပါတယ်”

“အခင်း ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပြောပြပါ”

“အဲဒီနေ့က သူ သမီးဆီရောက်လာပါတယ်။ နှင့် လက်ထပ်တော့မှာဆို ဘယ်သူနဲ့လဲလို့ မေးပါတယ်။ နာမည်ကို ပြောပြလိုက်တော့ သူက သမီးကို ငါတော့ တကယ် ကျန်ရစ် ဖြစ်ပြီပေါ့လို့ ပြောပါတယ်။ သမီးလည်း သူ့ကို သနားသွားမိပါတယ်။ Coffee လိုက်သောက်ဟာ။ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လို့ သူက ပြောတယ်။ သမီးလည်း သူ့ကို အားနာတာနဲ့ လိုက်လာခဲ့ ပါတယ်။

လမ်းတစ်ဝက်ရောက်တော့ သူ့ဆီကို ဖုန်းဝင်လာတယ်။ သူက ကားကို လမ်းဘေးရပ်ပြီး အပြင်ထွက်ပြီး စကားပြောပါ တယ်။ ဖုန်းပြောပြီးတော့ သူက အရမ်းစိုးရိမ်တဲ့ပုံစံနဲ့ မှော်ဘီမှာ နေတဲ့ ငါ့အဘွား ရုတ်တရက် ဆေးရုံတင်ရလို့ ငါ မှော်ဘီကို သွားမှ ဖြစ်မယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒါဆို ငါ ဒီမှာပဲ ဆင်းလိုက်တော့မယ်လို့

သမီးကပြောတော့ နင်လည်း လိုက်ခဲ့ပါလားလို့ ခေါ်ပါတယ်။
 တော်ပြီ မှော်ဘီက အဝေးကြီးပဲ မလိုက်တော့ဘူးလို့ပြောတော့ သူ
 တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေလို့ လိုက်ခဲ့ပါ။ ဟိုမှာ သိပ်မကြာဘဲ
 ချက်ချင်းပြန်လာမယ်လို့ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ပြောပါတယ်။
 နောက်ဆုံး သမီး မှော်ဘီကို လိုက်လာခဲ့ပါတယ်။

မှော်ဘီရောက်တော့ သမီးကို အိမ်တစ်အိမ်ခေါ်သွားတယ်။
 အဲဒီအိမ်မှာ လူတစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး။ သူက သမီးကို အနိင်
 အထက်ပြုကျင့်ပါတယ်။ ပြီးတော့ သမီးထွက်မသွားနိုင်အောင်
 အခန်းထဲ ပိတ်ထားပြီး အပြင်က သော့ခတ်ထားပါတယ်”

ဒါပါပဲ . . . ခါးနောက်ကျောမှ စောင့်ကြည့်နားထောင်နေ
 ကြသော မျက်လုံးပေါင်းများစွာတို့သည် ကံဆိုးသောမိန်းမတစ်
 ယောက်အနေဖြင့် ခါးအပေါ် စုတ်တသပ်သပ် ဖြစ်နေကြလိမ့်မည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်က လိမ်လည်လှည့်ဖျား ခိုးယူ

ပန်းအကြွေမခြောက်ခင် စမ်းရေမနှောက်ခင် အလွမ်းတွေပျောက်ပါစေ ၁၅၉
 ပေါင်းသင်းခြင်း ခံလိုက်ရသည့် မိန်းမ။

သူတစ်ယောက်ကို အလဲထိုး အသေသတ်ဖို့ ကိုယ့်ကိုယ်
 ကိုယ် ငါးစာလုပ် ထိုးကျွေးခဲ့တဲ့ပွဲ။

မေးခြင်း ဖြေခြင်းပြီး၍ ရုံးတော်မှ ခါး ထလိုက်တော့
 အန်တီလေးက ခါးနား လာရောက်ခေါ်သည်။

ခါး ဘယ်သူမျက်နှာနှင့်မှ မဆုံမိအောင် ခေါင်းကို ငုံ့ထား
 မိသည်။ အထူးသဖြင့် မောင့်မျက်နှာ၊ မောင့်မျက်လုံးများကို ခါး
 မကြည့်ရဲပါ။

မောင် သိပ်နာကျင်သွားခဲ့လား။ နှစ်ယောက်လုံး သေတဲ့ပွဲ
 ပါ မောင်ရယ်။ ဘဝတွေ သေ၊ နှလုံးသားတွေ သေ၊ ခံစားချက်တွေ
 သေ၊ အရာအားလုံး သေဆုံးခဲ့ပါပြီ။

“ခါး . . . ခါး”

ခေါ်သံနှင့်အတူ ချိုလက်၊ မေသော်၊ အောင်မြင်နှင့် ထွန်း

ဦးတို့ ခါးရှေ့ရောက်လာသည်။

“ခါး . . . နင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“ဘာလို့ ဒီလိုထွက်ချက်မျိုးပေးရတာလဲ။ နေ့သစ် ထောင် ကျသွားလိမ့်မယ်”

ခါး တစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောမိ။ အောက်စိုက်ထားသော မျက်လုံးများ၊ အသက်မဲ့နေသော မျက်နှာ၊ ကျောက်ရုပ်ဆန်ဆန်ဖြစ် နေသော ခါးအား မေသော်က အားမလို အားမရ ဆွဲလှုပ်ယမ်း သည်။

“နင် နေ့သစ်ကို မသနားဘူးလား။ တစ်ခုခုပြောဦးလေ ခါး”

“နင် သိပ်ရက်စက်တယ်။ နင် ငါတို့ရဲ့သူငယ်ချင်းမှ ဟုတ်သေးရဲ့လား”

“နင် လုပ်ရက်တယ်။ နင့်မှာ အသည်းနှလုံး မရှိဘူး”

❧ လဝန်းကုဋေစာပေ ❧

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ခွဲချက်များစွာ၊ ခါး မျက်လုံးမှ

မျက်ရည်များ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာသည်။

အန်တီလေးက ခါးကို ဆွဲခေါ်သွားသလို အန်တီလေး

ငှားထားသည့် ယောက်ျားကြီးနှစ်ယောက်ကလည်း ဘေးမှ ဝန်းရံ လိုက်တာကြောင့် မေသော်တို့အားလုံး ဒီအတိုင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ သည်။

ခါး ကားပေါ်ရောက်တာနှင့် ကားက မောင်းထွက်သွား

သည်။

နောက်မှာ ဘာတွေ့ဖြစ်ကျန်ခဲ့လဲ။ ခါးလှည့်မကြည့်။ ခါး

မသိ။ ဘာဆိုတာမှ ခါး မသိချင်တော့ပါ။

နေ့သစ် အသက်မဲ့သူတစ်ယောက်လို အရပ်ကြီးပြတ်

ထိုင်နေမိသည်။ ခါး ထွက်ဆိုခဲ့သည့်စကားတွေက နားထဲ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ကြားယောင်နေသည်။ ခါးဘာတွေလျှောက်ပြောသွားတာ

❧ လဝန်းကုဋေစာပေ ❧

လဲ။ ဘာလို့ ဒီစကားမျိုးပြောရတာလဲ။

“နေ့သစ် . . . နေ့သစ်ရာ”

အက်ကွဲကွဲအောင်မြင့်အသံက နားထဲတိုးဝင်လာသည်။

သူ ကြောင်တောင်တောင် မော့ကြည့်လိုက်တော့ အောင်မြင် ထွန်းဦး၊ ပြီးတော့ ခါး၏ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကိုပါ တွေ့ရသည်။

“မင်း . . . မင်းတော့ သွားပြီ သူငယ်ချင်း။ ဒီကောင်မ

တကယ်ရက်စက်တယ်”

သူ့ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော ထွန်းဦး၏ လက်က

တင်းကြပ်လွန်းသည်ဟု သူ စံစားရသည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ခါးဆိုရင် ဘယ်တော့မှ ဒီလိုမဟုတ်တာ

တွေ ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခုနက ပြောသွားတာ ခါးမဖြစ်နိုင်ဘူး”

သူ့အသံက သူ့ပါးစပ်က ထွက်လာတာ မဟုတ်သလိုပင်။

“နေ့သစ် . . . မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ခါး . . . ခါးရော”

“ပြန်သွားပြီ။ မင်းမျက်နှာကိုတောင် တစ်ချက် မကြည့်

သွားဘူးကွာ”

“မြေး”

ခေါ်သံဆီ သူ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သွား။ မေမေနှင့်

ဖေဖေ။ သူ့ပုံမျက်လုံးမှာ မျက်ရည်တွေနဲ့ နေ့သစ်အာရုံထဲ အသိ

တွေ အားလုံး စုစည်းဝင်ရောက်လာသလို ရှိသည်။ လက်တမ်းကာ

သူ့အား ဖက်လိုက်သော သွား၏ခန္ဓာကိုယ် အနွေးဓာတ်က သူ့အား

တလိုက်လိုက် ဝမ်းနည်းလာစေသည်။ သူ ရှိုက်ကြီးတင် ဝိုလိုက်မိ

တော့သည်။

အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ် (၄) နှစ်တဲ့ မောင့်အား
 စီရင်ချက်ချလိုက်ပြီ။
 ခါး ကျောင်းပြန်တက်ခဲ့သည်။
 မေသော်နှင့် ရှိလက်တို့က ခါးအနားမှ ဖယ်ခွာသွားကြ
 သည်။
 အောင်မြင်နှင့် ထွန်းဦးက လမ်းမှာတွေ့လျှင် အခုပင် ရိုက်
 သတ်ချင်သည့် မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်တတ်သည်။
 ဒဿနကျောင်းသားများက မခံချင်သည့် မျက်လုံးများဖြင့်

ပန်းအကြွေစေခြောက်ခင် စမ်းရေမနောက်ခင် စလွမ်းတွေ့ပျောက်ပါစေ ၁၆၅
 ကြည့်သည်။

တီးတိုးစကားသံများက ခါးအား နှိပ်စက်လွန်းလှသည်။
 ဖြတ်လျှောက်လိုက်တိုင်း တီးတိုးပြောနေတာ မြင်လျှင် ဒါ ခါး
 အကြောင်းများလား။

ဒီဒဏ်တွေ . . . ဒီဒဏ်တွေကို ခါး ဘယ်လောက် ကြာ
 အောင် ခံနေရဦးမှာလဲ။ ခါး မောပန်းလှပါပြီ။

အတန်းဆက်တက်ချင်စိတ် မရှိတာနဲ့ ခါး အိမ်ကို စော
 စော ပြန်လာခဲ့သည်။

“ရှင် မြေးကို ထောင်ထဲ အရောက်ပို့ခဲ့တဲ့ ခါးပန်းတမာ
 ဆိုတာ ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ ရှင် သိချင်မလားလို့ ကျွန်မ ဖုန်း
 ဆက်လိုက်တာ ဒေါ်မမကြီး”

အိမ်ထဲဝင်၍ ပြင်လိုက်သော ခါး ခြေလှမ်းများ တုံ့ခနဲ ရပ်
 သွားမိသည်။

“ရှင် သိပ်ကို တန်ဖိုးထားတဲ့ မိဘမျိုးရိုး ဂုဏ်သိက္ခာလေ။ အဲဒါတွေ အရှာလို့မရတဲ့ ကောင်မလေးပေါ့... ဟင်း... ဟင်း ဟင်း...”

အမေက မွေးပြီး ဆေးရုံပေါ်မှာ ပစ်ထားခဲ့လို့ မိဘမဲ့ ကျောင်းရောက်ရတဲ့ ကလေး။ သူ့အမေက ပြည့်တန်ဆာမ တစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်သလို၊ သူ့အဖေက မုဒိန်းကောင်တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒီလို မိန်းကလေးမျိုးကို တန်းတန်းစွဲ ချစ်မိလို့ ရှင်မြေး ထောင်ထဲ ရောက်ခဲ့တာပဲ”

ခါး မိုက်ခနဲ ယိုင်သွားမိသည်။ အန်တီလေး ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ။ ဒါတွေဟာ အမှန်ဆိုရင် အန်တီလေး၏စကားပြော သံတွေက ဆက်ကြားရသည်။ ဒါပေမဲ့ ခါးနားထဲ မသဲကွဲ။ နားထဲ တစ်စုံနှင့် အမြင်အာရုံသည် အမှောင်တစ်ဝက် ဖုံးနေသည်။ တံခါး ပေါင်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

ဒါဆိုရင် ခါးအတွက် အမေနေရာရော၊ အဖေနေရာရော ထားပြီး ချစ်ခင်ကိုးကွယ်ခဲ့တဲ့ အန်တီလေးဟာ ခါးကို အသုံးချဖို့ သက်သက် မွေးစားခဲ့တာလား။

အန်တီလေးပြောပြနေတဲ့ အဖေ၊ ပြီးတော့ အမေ ဒါတွေ ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ။ လောကကြီးမှာ ခါးတစ်ယောက်တည်း ရှိတာလား။ ကန္တာရထဲ တစ်ပင်တည်းပေါက်နေတဲ့အပင်လို ဘဝ မျိုးလား။ ဟင့်အင်း... ဒီလိုမဖြစ်ချင်ဘူး။ ခါးက... ခါးက... အမှောင်ကမ္ဘာထဲ ခါး နှစ်ဝင်သွားတော့မည်။

အလင်းတွေ ဟိုတစ်စ ဒီတစ်စ၊ တဖြည်းဖြည်း စုဆုံလာ
ခြင်းနှင့်အတူ ခါး မျက်လုံးဖွင့်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။

“ဟော . . . သတိရလာပြီ”

အသံက နားထဲဝင်လာသည်။ ခါးကို အုပ်မိုးကြည့်နေ
သော မျက်နှာနှစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ဆရာဝန်နှင့် အန်တီလေး။

၆ လဝန်းကုဋေစာပေ ၂၆

ပန်းအကြွေမမြောက်ခင် စမ်းရေမနောက်ခင် အလွမ်းတွေပျောက်ပါစေ . ၁၆၉

အန်တီလေးကို မေးစရာရှိသည်။ ခါး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား
ထဖို့ ပြင်လိုက်သည်။

“ခဏနေဦး . . . သမီး မထနဲ့ဦး။ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေဦးနော်”

ဆရာဝန်စကားကြောင့် ခါး ငြိမ်သက်သွားရသည်။

“ခေါင်းထဲ ဘယ်လိုခံစားရလဲ။ မူးသေးလား”

“နည်းနည်းမူးတယ်”

ခါး စကားပြောလိုက်သည်။ အသံက ထွက်မလာ။ ခါး

ထပ်ပြောဖို့ ကြိုးစားတော့ . . .

“အစ် . . . အစ်”

ဆရာဝန်မျက်မှောင်ကြုတ်သွားကာ . . .

“စကားပြောကြည့်စမ်း . . . သမီး”

“အစ် . . . အစ်”

ခါးလည်ပင်းကို ခါး ထိတ်လန့်စွာ ပြန်ကိုင်လိုက်မိသည်။

၆ လဝန်းကုဋေစာပေ ၂၆

“ဒုက္ခပါပဲ ဆရာ၊ သူ အသံမထွက်တော့ဘူး”

အန်တီလေးအသံက စိုးရိမ်တကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကြီးစားပြီး ထပ်ပြောကြည့်စမ်း... သမီး”

ခါး ဘယ်လိုပြောပြော အသံက ထွက်မလာတော့၊ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်းနှင့်အတူ ခါး မျက်ရည်များ တရဟော ကျဆင်းလာတော့သည်။ ဆရာဝန်က စိတ်မကောင်းဖြစ်ဟန်ဖြင့် ခါးကို ကြည့်ပြီး...

“သိပ်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့၊ ဒါက အခိုက်အတန့်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ သေချာကုလိုက်ရင် ပျောက်မယ်လို့ ဆရာ ယုံကြည်တယ်။ သမီးမှာ ကိုယ်ဝန်လည်း ရှိနေတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုစိုက်ဖို့ လိုမယ်”

ကိုယ်ဝန် ... ထပ်ဆင့်တုန်လှုပ်မှုဖြင့် ခါး ဆရာဝန် မျက်နှာကို မော့ကြည့်ပြန်ပါပြီ။ ဆရာဝန်က အားပေးနှစ်သိမ့်ပြီး

င်းအကြွေခေါက်ခင် စမ်းရေစေ့နှောက်ခင် အလွမ်းတွေ့ချာတ်ပါစေ ၁၇၁ ပြုံးပြသည်။ ထို့နောက် အန်တီလေးဘက်လှည့်ကာ ...

“ဒေါ်နီလာ သူ့ကို မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လည်ချောင်း၊ ဆေးရုံကို ခေါ်သွားပါ။ အဲဒီက ဒေါက်တာ (...)နဲ့ ပြကြည့်ပါ။ သူက လိုအပ်တာတွေ အားလုံး ပြောပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော် ပေးထားတဲ့ဆေးတွေလည်း မှန်မှန်တိုက်ပါ။ ကဲ ... ကျွန်တော်ကို ခွင့်ပြုဦး”

အန်တီလေးရော ဆရာဝန်ပါ ထွက်သွားကြသည်။ ခါး တစ်ယောက်တည်း ဖြည်းညင်းစွာ ကြိုးစား ထထိုင်လိုက်သည်။ ရတင်ခေါင်းရင်းကို ကျော့ဖို့ထိုင်ရင်း ခါး ဗိုက်ကို စမ်းကိုင်ကြည့် လိုက်မိသည်။

ဗိုက်ထဲမှာ ကလေးသေးသေးလေး ရောက်နေတယ်တဲ့။ ထူးဆန်းလိုက်တာ။ အမျိုးအမည်တပ်ရကော်သော ခံစားချက်တွေ က ရင်ထဲ တိုးခွေ့ဝင်ရောက်လာသည်။

အသံ : . . . အသံတွေ မထွက်တော့ဘူး။ သူမ အသွားပြီ
လား။ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုတွေ ကြီးစိုးလာပြန်သည်။ ဆောက်တည်
ရာမှဲ့သလို ဖြစ်လာသည်။

အန်တီလေးက အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာသည်။ ခါးလက်ကို
ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ခါး လက်ထဲ အားတွေ စီးဝင်လာ
သလိုပဲ။ အန်တီလေးကို အားကိုးတကြီး ကြည့်မိသည်။

ဒေါ်မမကြီးကို အန်တီလေးပြောတဲ့စကားတွေက အမှန်
မဖြစ်နိုင်ဘူး။ တမင်သက်သက် အထိနာစေချင်လို့ပြောတာ ဖြစ်မှာ။

“ ခါး . . . ကြိုးစားပြီး အသံထုတ်ကြည့်ပါဦး”

အားကုန်ညှစ်၍ ပြောသည်။ သို့သော် အသံက ထွက်
မလာပါ။ ခါး ဝမ်းနည်းစွာ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ ဘာမှစိတ်မပူနဲ့။ ခါး အသံပြန်ထွက်လာအောင် အန်တီ
လေး ကုမယ်။ ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ကုန်ကုန်။ နိုင်ငံခြားမှာ သွား

လဝန်းကုဇေဗေ ၂၅

ကုရမယ်ဆိုလည်း အန်တီလေး ကုပေးမယ် . . . ဟုတ်ပြီလား”

ခါးခေါင်းကိုပွတ်သပ်ပေးနေတဲ့ အန်တီလေး လက်ချောင်း
တွေက နွေးထွေးလိုက်တာ။

“ ကဲ . . . ခါး . . . သမီး ခဏနေဦးနော်။ အန်တီလေး
လုပ်စရာရှိတာတွေ သွားလုပ်လိုက်ဦးမယ်”

ထသွားဟန်ပြင်သော အန်တီလေး၏ လက်ကို ခါး ဆွဲ
လိုက်သည်။ အန်တီလေး မျက်လုံးများထဲ စူးစိုက်ကြည့်မိသည်။ ခါး
ဘာမေးချင်လဲ အန်တီလေး သိမှာပါ။

အန်တီလေးက သက်ပြင်းချသည်။ မှိုင်းရိသော မျက်လုံး
တွေနှင့် အန်တီလေး မျက်နှာက ရုတ်တရက် အိုမင်းသွားသလိုပင်။

“ သမီး ကြားခဲ့ရတာတွေအားလုံးဟာ အမှန်ပဲ။ သမီးကို
အန်တီလေး မွေးစားခဲ့တာ”

မိုးကောင်းကင်ကြီး ပြိုကျသွားတာလား။ အိပ်ရာခင်းကို

လဝန်းကုဇေဗေ ၂၆

အားတစ်ခုရလိုရငြား ခပ်တင်းတင်း ဆွဲဆုပ်ကိုင်ထား လိုက်မိသည်။ အန်တီလေးအသံက အက်ကွဲစွာ ထွက်ပေါ်နေသည်။

“အန်တီလေးဟာ ငယ်ငယ်တည်းက မိဘတွေ ဆုံးသွားခဲ့တော့ အဒေါ်အိမ်မှာ ကပ်နေခဲ့ရတယ်။ အဒေါ်က ဆင်းကလည်း ဆင်းရဲ၊ သားသမီးတွေကလည်း များဆိုတော့ နောက်ပိုင်း အန်တီလေးကို ဗြူရူလာတယ်။ ဒါနဲ့ အန်တီလေးလည်း စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုမှာ မြန်မာသံစဉ်သီချင်းတွေ ဆိုပြီး အဆောင်တစ်ခုမှာ ပြောင်းနေတယ်။ အဲဒီ စားသောက်ဆိုင်မှာပဲ ကိုမင်းဇော်နဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်လေ။ ဒေါ်မမကြီးရဲ့ သားပေါ့။ ကိုမင်းဇော်က အန်တီလေးကို သနားတယ်။ အချစ်စစ်နဲ့လည်း ချစ်ခဲ့တယ်။ သူ့အမေသတေဝမတူနိုင်မှန်းသိလို့ အန်တီလေးကို ခိုးပြေးခဲ့ ဝယ်လေ။

ဒေါ်မမကြီး သိပ်ရက်စက်တဲ့ မိန်းမကြီးပေါ့။ အန်တီလေးတို့ နှစ်ယောက်ကို ရအောင်ခွဲပြီး ကိုမင်းဇော်ကို ပြန်ခေါ်သွားတယ်”

နန်းအကြွေးကြောက်ခင် ခမ်းခေ့ခေ့ခတ်ခင် အသွမ်းတွေပျောက်ပါစေ ၁၇၅
အန်တီလေး မျက်လုံးများက နာကြည်းဟန်ဖြင့် တစ်စခက်ထန်လာသည်။

“အန်တီလေးမှာ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်မှန်းမသိဘူး။ အလွှဲမီးကိုင် ကျွန်ရစ်ခဲ့ရတယ်။ ကိုယ်ဝန်ရလာတော့ သူတို့ အိမ်သွားပြီး သွားပြောတယ်။ ခြံတံခါးမဖွင့်ပေးဘူး။ ဒေါ်မမကြီး ထွက်လာပြီး နင်လို စားသောက်ဆိုင်အဆိုတော်က ဘယ်ကောင်နဲ့ရလို့ ရမှန်း မသိတဲ့ ကိုယ်ဝန်ကို ငါ့သားပေါ် လာလွှဲမရနဲ့တဲ့။ အန်တီလေးကို ခြံရှေ့က မောင်းထုတ်တယ်။

သိပ်မကြာဘူး။ ကိုမင်းဇော်နဲ့ တခြားမိန်းတစ်ယောက်ရဲ့ ခေ့စပ်သတင်း သတင်းစာမှာ ပါလာတယ်။ သိပ်မှန်းတာပဲ။ ဒေါ်မမကြီးကိုရော၊ ကိုမင်းဇော်ကိုရော မှန်းတယ်။ ကလေးကို ရအောင် မွေးဖွဲ့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ ဒီကလေးလေးက အန်တီလေးဘဝပဲလို့ ခံယူခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ . . .”

အန်တီလေးအသံ ရုတ်တရက် ရပ်သွားသည်။ သိပ်ဆိုနဲ့ လာသလိုပဲ။ စကားပြန်ပြောဖို့ အားယူနေသည်။

“မွေးလာတဲ့ကလေးက အသေလေး။ ဆံပင်လေးတွေ တောင် ပါတယ်။ မျက်နှာလေးကို မျက်လုံးထဲက မထွက်ဘူး။ အန်တီလေးကိုယ်တိုင် မြေမြှုပ်ပေးခဲ့ရတယ်။ ရင်နာလိုက်တာကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေချင်စိတ်တောင် ပေါက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သေလို့ မဖြစ်သေးဘူး။ အန်တီလေး နာကျင်ရသလို ဒေါ်မမကြီးကို လည်း နာကျင်စေချင်တယ်။ ကိုမင်းဇော် မင်္ဂလာဆောင်ခါနီး ကားအက်ဆီးဒင့်နဲ့ ဆုံးတယ်။ ဒေါ်မမကြီး သိပ်ခံစားရမှာပေါ့။ သိပ် ဝမ်းသာတာပဲ။ ဒေါ်မမကြီးကို ဒီထက် နာကျင်စေချင်သေးတယ်။ မိနီလာရဲ့အစွယ်ကို ထုတ်ပြချင်တာလေ။ အန်တီလေးဘဝကို ရောဂါသည် မုဆိုးဖိုတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထဲ ထိုးအပ်ခဲ့တယ်။ ကောင်းကောင်းပြုစုပေးခဲ့ပါတယ်။ သူ့သေတော့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ

၉ လဝန်းကုဋေစာပေ ၂၅

အားလုံး ရခဲ့တယ်။ ခါးကို မွေးစားခဲ့တယ်။ ဒေါ်မမကြီး မြေးကို ထောင်ထဲအရောက် ပို့ချင်လို့ပေါ့ . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

အန်တီလေးရယ်သံက ရယ်သံနှင့်မတူ။ အက်ကွဲခြောက် ကပ်နေသည်။

“အခုတော့ ဒေါ်မမကြီးကို အလဲထိုးလိုက်နိုင်ပြီ။ သိပ် ပျော်တာပဲ။ နှစ်ပေါင်းများစွာ မြဲနေတဲ့အနာတစ်ခု ပွင့်ထွက်သွား သလိုပဲ။ သိပ်နေလို့ကောင်းတယ် . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

အန်တီလေးက ခြောက်ကပ်စွာ ရယ်ပြန်သည်။

ခါးမျက်လုံးမှ ထပ်ကျရန် မျက်ရည်များ ခန်းခြောက်သွား သည်။

အဲဒါနဲ့ အန်တီလေးရဲ့ နာကြည်းမှုအတွက် ခါးရင်ထဲမှာ အမုန်းပင်တွေ စိုက်ခဲ့တာပေါ့။

ငယ်ငယ်ကတည်းက အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်တစ်ပုဒ် ဖြစ်ခဲ့တဲ့

၉ လဝန်းကုဋေစာပေ ၂၅

၁၇၈

လဝန်းသာသာ

အဖေထောင်ကျ၊ အမေသေဆိုတဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ဆင်ခြင်တာပေါ့။

အန်တီလေးရဲ့ သမီးအရင်းသာဆိုရင် ယောက်ျားတစ်

ယောက်က လိမ်လည်လှည့်ဖျား ခိုးယူပေါင်းသင်းခံလိုက်ရတဲ့မိနိနီမ

ဆိုတဲ့ ဘွဲ့ထူးကို အန်တီလေး ပေးရက်ပျံ့မလား။

ခါးကို အသုံးချရက်တယ်လို့ အန်တီလေးကို အပြစ်တင်

ရမလား။

ခါးလို ဗိဘာမဲ့တစ်ယောက်ကို ကောင်းမွန်စွာ ကျွေးမွေး

စောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်ဆိုပြီး ကျေးဇူးပဲ တင်နေသင့်လား။

သေချာတာကတော့ အန်တီလေးကို ခါး ရုတ်တရက်

မှန်းလို့မရတာပဲ။ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အန်တီလေး မျက်နှာ

ကိုသာ တစ်ကမ္ဘာထင်ခဲ့တဲ့ ခါးက အရမှ အားလုံးကို ပြောင်းပြန်

လှန်ပစ်လိုက်ဖို့အထိ ခါး စိတ်ဓာတ်က မဟာဘူးထင်တယ်။

ခါးအဖြစ်က ဘာနဲ့တူလဲဆိုတော့ . . .

၉ လဝန်းကုဋေစာပေ ၁၂

ပန်းအကြွေပခြောက်စင် စမ်းရေခေ့နောက်စင် အလွမ်းတွေပျောက်ပါစေ ၁၇၉

မြေကြီးကို ကုတ်ဆွဲထားတဲ့ သစ်ခြောက်ပင်လိုပဲ။ ကုတ်

ဆွဲထားတဲ့ မြေကြီးကိုလည်း လက်မလွှတ်နိုင်။ ဒါပေမဲ့ အရွက်

သစ်တွေလည်း မဝေနိုင်တော့ဘူးလေ။

၉ လဝန်းကုဋေစာပေ ၁၂

တရိပ်ရိပ်ကျန်ခဲ့သော မြင်ကွင်းများကို ခါး ဝေးကြည့်နေမိသည်။

“အပြင်သွားမယ် ခါး” ဆိုသည့် အန်တီလေးစကားကြောင့် ခါး ကားပေါ်ပါလာရသည်။ အသံလည်း မထွက်နိုင်သောအခါ ထွေထွေထူးထူးလည်း မေးမနေတော့ပါ။ စိတ်ထဲ၌ အသံကိစ္စ ဆရာဝန်သွားပြမယ်လို့ပဲ ထင်ခဲ့သည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် လူတွေ ကျလာကာ ဆင်ခြေဖုံးတစ်ခု ထဲ ဦးတည်နေသောအခါ ခါး မျက်မှောင်ကြက်လာမိသည်။

အန်တီလေး၏ လက်မောင်းကို ခါး လှုပ်ယမ်းလိုက်သည်။ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ကာ ရှေ့သို့ မျက်နှာ ပြန်မူသွားသည်။ အတန်ကြာသည့်တိုင် အန်တီလေးထံမှ စကားသံ ထွက်မလာသောအခါ လက်မောင်းကို ခါး ထပ်မံလှုပ်ယမ်းလိုက်သည်။

“လက်သည်အိမ်သွားမလို့။ ကိုယ်ဝန်ကို ဖျက်ချမှ ဖြစ်မယ်”

အာမေဗိုတ်သံက ရင်ထဲ ပဲ့တင်ရိုက်သွားသည်။ အန်တီလေး ခါးဆန္ဒကိုလည်း မမေးပါလား။ သွေးရင်းဆွေမျိုးရယ်လို့ တစ်ယောက်မှ မရှိတဲ့ ခါးဘဝမှာ ဒီကလေးက ခါးရဲ့တစ်ဦးတည်းသော သွေးသားအရင်းအချာပဲလေ။ ဖျက်ဆီးပစ်လို့ မဖြစ်ဘူး။

ခါး ခေါင်းကို ဘယ်ညာယမ်းခါလိုက်သည်။

“အစ် . . . အင်း . . . အင်း”

ညည်းတွားသံဆန်ဆန် အသံတချို့ ခါး ပါးစပ်မှ ဂူးဂူးဝါး

ဝါး ထွက်လာတော့သည်။ ခေါင်းခါယမ်းကာ အန်တီလေး လက်
မောင်းများကို အကြမ်းပတမ်း လှုပ်ယမ်းမိသောအခါ ကားက ယိမ်း
တိုးသွားသည်။

“ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း . . . ခါး . . . ဒီလိုလုပ်နေရင် ကား
တိုက်မိကုန်လိမ့်မယ်”

ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ထွက်လာသော အန်တီလေးအသံ
ကြောင့် ခါး ငြိမ်သက်သွားမိသည်။

“ခေါ်မကြီးရဲ့ ဖျိုးဆက် နင့်ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာရှိနေတာ ငါ
မလိုချင်ဘူး။ ဒီကလေးကို ဖျက်ချမှကို ဖြစ်မယ်”

ခါး ပြူးကျယ်သော ပျက်လုံးများဖြင့် အန်တီလေးကို
ကြည့်နေမိသည်။ ကူကယ်ရာမဲ့သလို ခံစားချက်များ ခါး ရင်ထဲ
အလုံးအရင်းနှင့် ဝင်လာသည်။

ကားသည် ရှေ့သို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးလေလေ ခါးကလေးကို

ပန်းအကြွေမကြောက်စင် စမ်းရေမနောက်စင် အလွမ်းတွေပျောက်ပါစေ ၁၈၃
သတ်ရန် လူသတ်ကုန်းနှင့် နီးလာလေဖြစ်သည်။ ခါး ဘာလုပ်ရ
မလဲ။

ထိုစဉ် ကားအရှိန်လျော့သွားသည်။ ရှေ့တွင် ရထားသံ
လမ်းရှိသည်။ ရထားလာရန်ရှိတာမို့ လမ်းပိတ်ထားသည်။

ခါး ကမန်းကတန်း ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းလိုက်သည်။

“ဟဲ့ . . . ခါး ဘာလုပ်တာလဲ”

အန်တီလေး အသံက နောက်မှ ပြေးလိုက်လာသည်။

“ခါး . . . ခါး . . . ဘာလုပ်တာလဲ . . . ခါး”

ခါးအားသွန်ပြေးမိသည်။ ရထားသံလမ်းဆီသို့ ခပ်ဝေးဝေး
မှ အရှိန်နှင့် ပြေးဝင်လာနေသော ရထားကို တွေ့ရသည်။

တားထားသော သံတုတ်တန်းကို ခေါင်းငုံ့လျှို့ကာ ရထား
လမ်းကို ခါး ဖြတ်ပြေးလိုက်သည်။ ခါး တစ်ဖက်သို့ အောင်မြင်စွာ
ရောက်သွားချိန် သိပ်မကြာ။ ရထားက ခါးနောက်မှ ပြင်းထန်သော

အရှိန်ဖြင့် ဖြတ်ပြေးသွားတော့သည်။

လမ်းကြားပေါင်းမြောက်မြားစွာကို ခါး ကျော်ဖြတ်ခဲ့သည်။

ဘယ်တော့မှ တစ်ခြာင့်တည်းမသွား။ ဟိုဘက်ချိုးချလိုက်၊ ဒီဘက် ချိုးချလိုက်နှင့် နာရီပေါင်းများစွာ ခါး လျှောက်နေမိသည်။

မိုးတွေက ဝုန်းခနဲ ရွာချလာသည်။ ခါးခြေလှမ်းများကို မရပ်ရဲ။ ခါး စတင်ထွက်ပြေးခဲ့သော နေရာနှင့် ဝေးလေ ကောင်းလေ။ အန်တီလေးနောက်ကနေ လိုက်ရှာလိမ့်မယ်ဆိုတာ ခါး သိသည်။

ဖောတစ်ခုနှင့် လျှောက်နေမိတာ ခရီးတွေ ဘယ်လောက် ပေါက်မှန်းမသိတော့။ ခါး ခြေထောက်တွေ ယိုင်နဲ့ချင်လာသည်။ မိုးတွေက ရွာလိုက် ပြန်တိတ်သွားလိုက်နှင့် ခါး တစ်ကိုယ်လုံး မိုက်မိုက်တုန်နေပြီ။

ဈေးဆိုင်တဲလေးတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ ဒီနေ့ မိုးကောင်း

ပန်းအကြွေမမြောက်ခင် စမ်းခရုမနောက်ခင် အလွမ်းတွေပျောက်ပါစေ ၁၈၅

၍ ဈေးလာရောင်းပုံမရ။ ခါး ဝင်ရပ်လိုက်သည်။ မိုးတွေကလည်း မှောင်လိုက်တာ။ ရူးရှူးမိုက်မိုက်နှင့် ထွက်လာခဲ့တာ အခုမှ ကြောက် စိတ်ဝင်လာသလို ရှိသည်။ ဗိုက်ထဲက တခြုပ်ခြုပ်နဲ့ထားလာသည်။ ပိုက်ဆံလည်း တစ်ပြားမှ မပါ။

မျက်နှာချင်းဆိုင်လမ်းတစ်ဖက်၌ အကြော်တဲလေးတစ်ခု ကို တွေ့ရသည်။ ပူပူရွရွအကြော်တွေက ခါးကို မျက်စောင်းထိုးနေ သည်။ ခါး တံတွေးကို နှင့်ခနဲနေအောင် မျိုချလိုက်မိသည်။ အပြင် မှာ မိုးများနေသလောက် ပါးစပ်ထဲမှာတော့ အာခေါင်ခြောက်လိုက် တာ။ တစ်ချက် တစ်ချက် ချမ်း၍ တုန်တာများ ရင်ထဲက လှိုက် လှိုက်ပါအောင် တုန်တက်လာသည်။

မိုးတွေ ကောင်းလို့ အကြော်တဲမှာ ဝယ်သူမရှိ။ ဗိုက်ထဲ ကလည်း ထောလိုက်တာ။ အခုချိန် အကြော်တွေယူပြီး ထွက်ပြေး ရင် အကြော်သည်အဘွားကြီး ပြေးလိုက်လို့ မိမှာမဟုတ်။ ဒုက္ခပါပဲ။

ဘာတွေတွေ့နေပါလိမ့်။ အသက်သာ အသေခံလိုက်မယ်။ ဒါမျိုး
တော့ မလုပ်ဘူး။ မဖြစ်ပါဘူး။ တခြားနေရာသွားမှပဲ။ မိုးကလည်း
ကောင်းလိုက်တာ။ မိုးရေတွေထဲ ထပ်သွားရဦးမှာ။ ဘယ်ကို သွားရ
မလဲ။ မှောင်လာလို့ မသမာသူတွေနဲ့တွေ့ရင် ဒုက္ခပဲ။ မိုးစဲတဲ့အထိ
စောင့်ရင် ကောင်းမလား။ သွားမှပဲ။ အကြော်တဲရေတော့ မရပ်ချင်
တော့ဘူး။ ဗိုက်ဆာလိုက်တာ။

ခါး အမိုးအောက်မှထွက်လိုက်သည်။ မိုးရေတွေထဲ တစ်
လှမ်း . . . နှစ်လှမ်း . . . ရုတ်တရက် ခါး မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံး
မှောင်သွားသည်။ ကောင်းတယ်။ မှောင်သွားတော့ အကြော်တွေ
မမြင်ရတော့ဘူး။ ဗိုက်လည်း မဆာတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သွားတော့
ဆက်သွားရဦးမယ်။

“ကလေးမ . . . သတိရပြီလား . . . ကလေးမ”

အုပ်မိုးနေသော မျက်နှာက သုံးလေးခု။ ဘယ်ရောက်နေ

ပန်းအဖြေမမြောက်ခင် ခမ်းရေမနောက်ခင် အလွမ်းတွေ့မှောက်ပါစေ ၁၈၇
တာလဲ။ ခါး ကမန်းကတန်း ထရန်ပြင်လိုက်သည်။

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . မထနဲ့ဦးလေ”

ဟန်တားသံကြောင့် ခါး ငြိမ်သက်သွားမိသည်။

“ရေနည်းနည်းသောက်လိုက်ဦး”

ရေကို ဇွန်းနဲ့စပ်ကာ ခါး ပါးစပ်နားတော့ပေးသည်။ ရေက

အေးမြစွာ ဝင်သွားခြင်းနှင့်အတူ ခေါင်းလည်း ပို၍ကြည်လင်လာ
သည်။ ရေတိုက်သူမှာ အကြော်သည် အဘွားဆိုတာ ခါး မှတ်မိ
လိုက်သည်။

“ခေါင်းထဲ ကြည်လင်ရဲ့လား”

ခါး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ထိုင်ချင်လား”

ခါး ခေါင်းညိတ်ပြမိပြန်သည်။

အကြော်သည် အဘွားက ခါးကို ထူပေးကာ နောက်၌

ခေါင်းအုံးတွေ ဆင့်ပေးသည်။ ကြည့်ရတာ ဒီအိမ်က အကြော်သည် အဘွား၏အိမ်ဖြစ်ပြီးတော့ ကျန်တဲ့အမျိုးသမီးတွေကတော့ အိမ်နီးနားချင်းတွေ ဖြစ်ပုံရသည်။

“ကလေးမ . . . ဘယ်မှာနေတာလဲ”

ခါး ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ သူတို့တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကြသည်။

“ဒါဆို သွားစရာရောရှိရဲ့လား”

ခါး ခေါင်းခါပြမိပြန်သည်။

“သွားစရာ နေစရာမရှိဘူးတဲ့။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဘွားအုန်း”

“အားလုံးဝိုင်းစဉ်းစားပြီး။ တစ်ခုခုစီစဉ်ကြတာပေါ့”

သူတို့အားလုံး စူးစူးစမ်းစမ်းပုံစံဖြင့် ခါးကို ကြည့်ကြသည်။

ခါးလည်း အားငယ်စွာ သူတို့ကိုပြန်ကြည့်မိသည်။ တစ်ယောက်က

၉ လဝန်းကုဋေစာပေ ၁

ပန်းအကြွေမမြောက်ခင် စမ်းရေမနှောက်ခင် အလွမ်းတွေပျောက်ပါစေ ၁၈၉
ဝင်မေးသည်။

“နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

ခါးဟူသောစာလုံးကို လေထဲတွင် လက်ညှိုးဖြင့် ရေးပြလိုက်သည်။

“ဟယ် . . . အနေတာလား”

ခါး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ သူတို့မျက်လုံးထဲ၌ ကရုဏာ၏ အရိပ်တွေ ယှက်သန်းသွားသည်။

“နာမည်က ခါးနော်။ သနားစရာလေးတော်။ ရုပ်လေးက သန့်သန့်လေး”

တစ်ယောက်က ဝင်ပြောပြန်သည်။ သိပ်မကြာ။ သူတို့ တွေ ပြန်သွားကြသည်။ ခါးနှင့် ဘွားအုန်းဟုခေါ်သော အကြော် သည် အဘွားကြီးသာ ကျန်ခဲ့သည်။

အခုမှ သတိထားမိသည်။ ရေစိုနေသော ခါးအဝတ်

၉ လဝန်းကုဋေစာပေ ၁

အစားတွေကို လဲထားပေးသည်။ အခုဝတ်ထားသည်မှာ ဘွားအုန်း
၏ အဝတ်အစားတွေ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“ကဲ . . . ကလေးမ ဘာစားချင်လဲ။ ဆန်ပြုတ်သောက်
မလား”

“မိ အကြည့်က စားပွဲပေါ်တင်ထားသော အကြော်ဗန်းပေါ်
ရောက်သွားသည်။ ဗန်းထဲ၌ ရောင်းမကုန်သော အကြော်တွေ ရှိ
နေသည်။ မိ အကြော်ဗန်းကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

“အကြော်စားချင်လို့လား။ မပူတော့ဘူး။ အေးနေပြီ။ စား
မှာလား”

မိ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

အကြော်တွေ အားရပါးရစားသော မိကို ဘွားအုန်းက
ကရုဏာသက်ဟန်ဖြင့် ကြည့်သည်။

ဘဝတစ်သက်တာ စားခဲ့ရသမျှ အကြော်တွေထဲမှာ ဒီ

ဟစ်ခါ စားရသောအကြော်တွေလောက် ကောင်းတာ မရှိတော့။

ဒီလိုပဲ မိ ကြုံခဲ့ရသမျှ မေတ္တာတွေထဲမှာလည်း ဘွားအုန်း
ဆီမှရသော မေတ္တာလောက် အေးတာ မရှိတော့။

အခန်း (၇)

(၇) နှစ် ခန့်ကြာသော်

နေ့သစ် လေယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ မြန်မာမြေ၏ လေထုက သူ့အား ကြမ်းတမ်းစွာ ရိုက်ခတ်လိုက်သလို ခံစားရသည်။ တကယ်တော့ ဒီမြေကို သူ ဘယ်တော့မှ မနင်းချင်။ ဒီမြေမှာ အကျည်းတန်ခဲ့သည့် သူ့အတိတ်ကို ဘယ်တော့မှ ပြန် သတိ

(လဝန်းကုဋေစာပေ)

ပန်းအကြွေမမြောက်ခင် စမ်းရေမနောက်ခင် အလွမ်းတွေ့ပျောက်ပါစေ ၁၉၃
မရချင်။ ထောင်ကထွက်ပြီးတာနှင့် သူ နိုင်ငံခြားထွက်သွားခဲ့တာ။
နိုင်ငံခြားမှာပင် သူ့ဘဝကို အခြေချဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား။

အခုတော့ ဘွားဘွား အသည်းအသန်ဖြစ်၍ သူ ပြန်လာ
ခဲ့ရသည်။ ဒါလည်း အခိုက်အတန့်သာဖြစ်လိမ့်မည်။ ဘွားဘွား
နေကောင်းတာနှင့် သူ နိုင်ငံခြားကို ပြန်ထွက်မည်။

လာကြိုသောကားနှင့် နေ့သစ် လိုက်လာခဲ့သည်။ ဘွား
နေမကောင်းဖြစ်နေ၍ထင် အိမ်က လူတွေ တစ်ယောက်မှ ပါမလာ။
အလွတ်ရနေသော မြင်ကွင်းတွေက သူနှင့် (၃)နှစ်ကြာ ဝေးကွာ
ခဲ့သည့်တိုင် ဘာတစ်ခုမှ မပြောင်းလဲပေ။ သူ စိတ်ညစ်ညူးစွာ
သက်ပြင်းချမိသည်။

ခြံထဲ ကားဝင်လာတာနှင့် ထွက်ကြိုသော မေမေ့ကို
တွေ့ရသည်။ သူ့ကိုမြင်တော့ ဝမ်းသာဝမ်းနည်းနှင့် မေမေ မျက်ရည်
ဝဲပါသည်။ သူလည်း ရင်ထဲ မကောင်း။ မေမေ၏ ပခုံးပျားကို သိမ်း

လဝန်းကုဋေစာပေ

ပွေးဖက်ရင်း...

“ဘွားဇရာ... မေမေ”

“ရှိတယ် သား... လာ”

မေမေ ခေါ်ဆောင်ရာ ဧည့်ခန်းထဲလိုက်ခဲ့တော့ ဆိုဗာတွင် အခန်းသား ထိုင်နေသော ဘွားကို တွေ့ရသည်။ ဘွားသည် (၃) နှစ်စာ ပိုအိုမင်းသွားသည့်တိုင် အသည်းအသန်ဟူသောစကားနှင့် တော့ ဘာမှမဆိုင်ပေ။ ဘွားနှင့်မေမေ ပေါင်းပြီး ညာခေါ်တာ သူ ခံလိုက်ရပြီဆိုတာ သိလိုက်သည်။

အံ့ဩဟန် သူ့မျက်နှာကို ဘွား အပြုံးများက ချေဖျက်ပစ်သည်။ သူ့ကို ပွေးဖက်လိုက်သော ဘွား လက်ချောင်းက ပျော့တွဲနေသည့်တိုင် သူ့နှလုံးသား ချည်ကြိုးကို တင်းခနဲဖြစ်သွားစေသည်။

“မြေး”

“ဗျာ... ဘွား”

“ဘွားမသေခင် မြေးနဲ့နေသွားချင်တယ် မြေးရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘွား”

အခုမှ ပြန်တွေ့သည့်ဘွားကို သူ့အား ညာခေါ်ရကောင်းလားဟူ၍ အဖြစ်မတင်ရက်သလို သူ နိုင်ငံခြားသို့ ပြန်ထွက်မည့် အကြောင်းလည်း ချက်ချင်းကြီး ပြောမထွက်ပါ။ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ဘွားကို နားဝင်အောင် ပြောဖို့ သူ ကြိုးစားရမည်။

ဆီအိုးထဲ ပွက်ပွက်ထကာ အနေတော် ကျွတ်ရွလာသော
ဗူးသီးကြော်များကို ခါး ဆယ်ယူပြီး စကားထဲ ထည့်လိုက်သည်။

“အချစ်ရည်လေး နည်းနည်းပေးပါဦး”

သားက အချစ်ရည်ရွက်ထဲ အချစ်ရည်ခပ်ထည့်ကာ ယူ
သွားပေးသည်။ ဒီနေ့ ဘွားအုန်း နေမကောင်းတာကြောင့် သားကို
ပင် စားပွဲထိုးခိုင်းရသည်။

“ကောင်းသစ်ရေ . . . သွားကစားမယ်။ လိုက်ဦးမလား”

“မလိုက်တော့ဘူး။ ဒီနေ့ ငါ မအားဘူး”

ခါး ကြည့်လိုက်တော့ သား၏သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ကို
တွေ့ရသည်။ ဘောလုံးတစ်လုံးနှင့် ဘောလုံးသွားကန်မည့်ပုံပင်။

စား၍ပြီးသွားသော ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းမှ ဝိုက်ဆံယူတာတွေ
အမ်းတာတွေ သူ့ဘာသာသူ အပြေးအလွှားလုပ်နေသော သား၏
မျက်နှာနုနုကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ခါး သဘောကျစွာ ပြုံးမိသည်။

တောင်ဒဂုံမြို့နယ်လေးသည် လက်လုပ်လက်စားအခြေခံ
လူတန်းစားတို့ အများစု နေထိုင်ရာ နေရာလေးဖြစ်သည်။ နယ်မှ
တက်လာပြီး ဒီမှာ အခြေချသည့်လူကလည်း ခပ်များများပင်။
ရပ်ကွက်က ကျယ်သလောက် လူတွေက ခပ်ထူထူ။ အိမ်သေးသေး
လေးတွေက အများအပြား။

ခါးတို့ရပ်ကွက်ထဲမှာတော့ ဘွားအုန်း အကြော်ဆိုင်ဆို
လျှင် မသိသူ ခပ်ရှားရှား။ အခြားရပ်ကွက်ကလူတွေပင် စက်ဘီး
တွေနှင့် လာဝယ်စားကြသည်။ အမိကတော့ အချစ်။ ဘွားအုန်း

အချဉ်စပ်တော်၍ လူကြိုက်များတာ ဖြစ်သည်။

သွားအုန်းဆီ ခါး ရောက်စကတော့ ခါးက စားပွဲထိုးပေးရသည်။ နောက်ပိုင်း သွား တရှောင်ရှောင်ဖြစ်လာသောအခါ ခါး က အဓိကကြော်၍ သွားအုန်းက နေကောင်းလျှင် စားပွဲထိုးပေးသည်။ နေမကောင်းလျှင်တော့ ခါးတို့အိမ်သေးက ကောင်မလေးကို မုန့်ဖိုးပေးပြီး အကူအညီတောင်းရသည်။ ကျောင်းအားရက်နှင့် ကြုံလျှင်တော့ သားက ကူပေးသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ သွားအုန်း၏သား ကိုဖိုးမောင် လာကူပေးတတ်သည်။ ဒါကလည်း သူ အလုပ်အားမှ၊ ကိုဖိုးမောင်က တစ်ဖက်ရပ်ကွက်ရှိ သူ့ယောက္ခမအိမ်တွင် နေတာဖြစ်သည်။

သိပ်မကြာသေးခင်က မိန်းလမ်းမကြီးဘေးတွင် ကန်ထရိုက်တိုက်ခန်းတွဲကြီး လာဆောက်သည်။ ကိုဖိုးမောင်က ပန်းရံလုပ်တာမို့ အဲဒီဆိုဒ်ထဲ အလုပ်ဝင်လုပ်သည်။ အလုပ်က ဆက်တိုက်မို့

ကိုဖိုးမောင်လည်း အကြော်ဆိုလဲလာမကူနိုင်တော့ပေ။ အလုပ်သမားတွေက သိပ်မဝေးသောနေရာတွင် စုပုံရှိနေကြတာကြောင့် ။ အကြော်ဆိုလည်း ပို၍ရောင်းရသည်။

“မေမေ . . . ဆိုဒ်ထဲက အကြော်နှစ်ပွဲ ပါဆယ်မှာထားတာ သား သွားပို့လိုက်ဦးမယ်”

ခါး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ထွက်သွားသော သား၏ ကျောပြင်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ညက အတိတ်ကို ပြန်တွေ့ရင်း အိပ်ရေးပျက်၍ ငိုကြွန်းစပ်နေသော မျက်လုံးများကို ခပ်နာနာ ဖိပိတ်လိုက်မိသည်။

(၇)နှစ်ဟူသောကာလသည် အရာရာကို မြောင်းလဲစေသည့်အပြင် ထိုအပြောင်းအလဲထဲ၌ အသားကျရန်လည်း ခါးအတွက် လုံလောက်ခဲ့သည်။ ခါးသည် အကြော်သည်မလေး ခါးအအမလေး ခါး၊ သားတစ်ယောက်အမေ ခါးဘဝ၌ အသားကျ

နေပြီ။

သို့သော် မိုးညအိပ်မက်တွေကတော့ ခါးကို အခုတိုင်
ခြောက်လှန့်လို့ ကောင်းဆဲ။ အိပ်ရာက လန့်နိုးတိုင်း ပြန်မအိပ်နိုင်
ဘဲ မိုးစက်တွေကို ဝေးကြည့်ကာ ငုတ်တုတ်ထိုင် မိုးလင်းရဲ့ ဝေး
ကြည့်မိသော မိုးစက်တွေကလည်း မြန်မာရှင်ရှင်ပိတ်ကားတွေလို
အစက်အပြောက်များစွာဖြင့် အတိတ်က အရိပ်တွေကို ရှုပ်လှုံး
ဖော်ပေးနေဆဲ။

အခန်း (၈)

ငါးဆယ်တန်ခေါက်ချိုးလေးများကို အပေါ်အောက် တန်း
ပီထားသည်။ ကောင်းသစ် စည်းပေါ် ခြေတင်လိုက်ကာ ခိုးပြားလေး
ကို ဆလိုက်သည်။ ဝှီးခနဲ ပစ်လိုက်ရာ ငါးဆယ်တန်အခေါက် လွင့်
ထွက်သွားသည်။

“ဝှီး”

ကောင်းသစ် ဝမ်းသာစွာ အော်လိုက်သည်။ တိုးဖော်က

နှုတ်ခမ်းမဲ့ပြီး သူ့ဒီးပြားကို ဆကာ ပစ်လိုက်သည်။ ငါးဆယ်တန် နားမှ ကပ်ပြီး ဖြတ်ထွက်သွားသည်။

“ဟာကွာ”

တိုးဖော်၏ မချီတင်ကဲ ရေရွတ်သံက ကောင်းသစ်နားထဲ သို့ ဟဒယရွှင်စွာ တိုးဝင်သွားသည်။ မိုးကြီးအလှည့်။ မိုးကြီးက သူ ၏ ရှည်ကိုင်းစသာ ခန္ဓာကိုယ်ကို စည်း၏ရှေ့သို့ တစ်လံလောက် ကိုင်းထွက်ကာ ဒိုးကိုပစ်သည်။ ကောင်းသစ်က ...

“ဟာ ... ဟေ့ကောင် မင်းကိုယ်ကို ဒီလိုရှေ့တိုးမထား နဲ့လေ”

“စည်းမကျော်ရင် ပြီးရောလေကွာ။ ဒိုးပစ်ရင် ငါက ဒီလို ပစ်မှ အားရတာ”

မိုးကြီးအား ကောင်းသစ် မကျေမနပ်ကြည့်လိုက်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်ရော ခြေတံလက်တံပါ ရှည်သည့် မိုးကြီးက ဒိုးပစ်တိုင်း

ဒီလို အခွင့်အရေးလေး ပိုယူလိုက်ရမှ။ ရတယ်။ ဒီကောင် ငါ့ အကြောင်း သိမယ်ဟု ကောင်းသစ်စိတ်ထဲမှ ကြိမ်းဝါးလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဒိုးကိုယူကာ စိတ်ကိုစုစည်းပြီး အသေအချာ မှန်းပစ်လိုက်သည်။ ထိပ်ဆုံးမှ ငါးဆယ်တန်သုံးခေါက် လွင့်ထွက် သွားသည်။ ကောင်းသစ် ဝမ်းသာအားရ ပြေးကောက်လိုက်သည်။

တိုးဖော် ပစ်လိုက်သည်။ ငါးဆယ်တန် နှစ်ခေါက် လွင့် ထွက်သွားသည်။ ထိုစဉ် မိုးကြီး ခြေဖျားကို ဒိုးကို ရှေ့သို့ လျှပ် တစ်ပြက် တွန်းရွေ့လိုက်တာ ကောင်းသစ် တွေ့လိုက်သည်။

“ဟာ ... မိုးကြီး ... မင်း ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဘာလုပ်လို့လဲ”

“မင်းဒိုးက ဒီနေရာမဟုတ်ဘူးလေ။ ဒီမှာကွ”

ကောင်းသစ် ဒိုးဒိုးဖော်ဖော်သွားကာ နေရာကို ခြေထောက် နှင့် ထိုးပြသည်။

“မဟုတ်ဘူး... ဒီနေရာပဲ”

“မင်း ကလိမ်ကကျစ်မလုပ်နဲ့နော်။ မင်း ခိုးကို ခြေထောက်
နဲ့ ရွှေလိုက်တာ ငါ မြင်တယ်ကွ”

“ဘယ်မှာရွှေလို့လဲ။ ခိုးက ဒီနေရာမှာပဲ ရှိတာကွ”

“ဟေ့ကောင်... မင်း ပြန်ရွှေဆိုရွှေနော်”

မိုးကြီးနှင့် ကောင်းသစ်တို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
စောင့်ရှုကြည့်မိကြသည်။ တိုးဇော်က ဆရာကြီးလေသံဖြင့်...

“အချိန်ကြာတယ်။ အခု မင်းတို့ ဘာလုပ်ကြမှာလဲ”

“မိုးကြီး... မင်း ပြန်ရွှေမလား၊ မရွှေဘူးလား... ပြော”

“မရွှေဘူးကွာ”

“ပြီးရော... ဒါဆို ငါ ထွက်တယ်။ မင်းလို ကလိမ်
ကကျစ်မျိုးနဲ့ မကစားဘူး”

မိုးကြီးကလည်း လုံးဝမခံ။ ချက်ချင်း ပြန်ပက်သည်။

“မင်းလို အအမသားနဲ့ ငါကလည်း မကစားချင်ပါဘူး”

ကောင်းသစ်၏ နားဝထံ မီးပွင့်ထွက်သွားသလိုရှိသည်။
အအမသား။ ဒီလိုအခေါ်ခံလိုက်ရတိုင်း သူ့အရှိုက်ကို အထိုးခံ
လိုက်ရသလို ခံစားရသည်။

ကောင်းသစ် ဒေါသထွက်စွာ မိုးကြီး၏ ရင်ဘတ်ကို
ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်သည်။ ဖင်ထိုင်လျက် ကျသွားသော မိုးကြီးက
ချက်ချင်းပင် ပြန်ထကာ ကောင်းသစ်ဆီ ခုန်ဝင်လာသည်။ သူ
တစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန် လုံးထွေးကာ ချကြသည်။

ပထမတော့ တိုးဇော်က ဘယ်သူဘက်မှ ဝင်မပါ။
အကောင်က ရှည်ရှည်ကိုင်းကိုင်းနှင့် အရိုးထဲမှ အားမထွက်လာ
သော မိုးကြီးက ကောင်းသစ်၏အောက်တွင် ပြားနေအောင် ခံရ
သောအခါမှ တိုးဇော်က မိုးကြီးဘက်မှ ဝင်ကူသည်။ သူတို့နှစ်
ယောက်က ညီအစ်ကို ဝမ်းကွဲတွေ။

နှစ်ယောက်တစ်ယောက်ဖြစ်သောအခါ ကောင်းသစ် မနိုင်

တော့။ လိမ့်ပိန်ခံရတော့သည်။

နေ့သစ် ကားကို လမ်းသွယ်တစ်ခုထဲ ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်
သည်။ တစ်ဖက်မိန်းလမ်းပေါ် သွားချင်၍ ဒီလမ်းထဲ သူချိုးချလိုက်
တာ ဖြစ်သည်။

ဖေဖေတို့ ကုမ္ပဏီက တာဝန်ယူဆောင်နေသော တောင်
ဒဂုံတိုက်ခန်းတွေများကို သွားကြည့်ဖို့ သွားက အတင်းလွှတ်တာ
ကြောင့် သူ ထွက်လာခဲ့တာပင်။

နိုင်ငံခြားသို့ ပြန်မသွားစေချင်သော သွားက သူ့အား
အလုပ်ထဲ တစ်စစ သွင်းနေသည်။ သွား စိတ်ချမ်းသာလျှင်ပြီးရော

ဆိုပြီး သူ စောဒကတောက်ဘဲ ထွက်လာခဲ့သည်။

ရှေ့မှ မြင်ကွင်းကိုကြည့်ကာ သူ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိသည်။ ကလေးတစ်ယောက်ကို နှစ်ယောက်က ဝိုင်းဆော်နေတာ ဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်တည်းသော ကလေးမှာ အောက်၌ ပြားနေသည်။

လမ်းကကျဉ်းတာကြောင့် ကားသွားဖို့လည်း မလွတ်တော့။ သူ ဟွန်းကို သုံးလေးငါးချက် ဆင့်တီးလိုက်သည်။

ထိုအခါမှ ရပ်ပွဲက ရပ်သွားသည်။ သူ ကားကို ကျော်ပွတ်လိုက်သည်။ နောက်ကြည့်မှန်မှ ကြည့်လိုက်တော့ ရန်ပွဲက ဆက်ဖြစ်နေလေသည်။

ဟ ... ဘာကောင်တွေလဲ။ သူ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

“ဟေ့ ... ရပ်စမ်း။ တော်တော့ ... ရန်ဆက်ဖြစ်ကြာ

တော့”

ဟောက်သံအပြည့်နှင့် ပြောလိုက်တော့ ရန်ပွဲက ရပ်သွားပြန်သည်။

“သွား . . . သွား . . . ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်ကြ”

အပေါ်စီးမှရနေသည့် နှစ်ယောက်က နေ့သစ်ကို ကြည့်ကာ ချာခနဲလှည့်ပြေးသွားလေသည်။ အောက်မှ ပြားနေသည့် ကလေးကတော့ တော်တော်နှင့် မထနိုင်ဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“မင်း . . . ရလား”

မျက်နှာရှုံ့ကာ ကြိုးစားထရင်း ခေါင်းညိတ်ပြသော ကလေးကို ကြည့်ပြီး နေ့သစ် သနားသွားမိသည်။

“မင်းရဲ့အိမ် ဘယ်မှာလဲ”

“ဟိုဘက်လမ်းမှာ”

“ကောင်းကောင်းသွားနော် . . . ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ် . . . ဦး”

ထွက်သွားသောကလေးကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ နေ့သစ်လည်း ကားမောင်းထွက်ခဲ့တော့သည်။

ဆောက်လက်စတိုက်ခန်းတွဲ၏ ရှေ့ဘက်ရှိ သစ်သားဖြင့် ဆောက်ထားသော ယာယီအဆောက်အအုံထဲ နေ့သစ် ဝင်လိုက်သည်။ စားပွဲတွင် ထိုင်ကာ အလုပ်ရှုပ်နေသော မန်နေဂျာ ကိုမျိုးကို တွေ့ရသည်။

“ဪ . . . ကိုနေ့သစ် ရောက်ပြီလား။ ဘွား ဖုန်းဆက်ထားလို့ ကျွန်တော် ကိုနေ့သစ်ကို စောင့်နေတာ”

ကိုမျိုးအား သူ ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ပြုံးပြလိုက်ပြီး ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“နည်းနည်းနားပြီးတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဆိုဒ်ထဲ ပတ်ကြည့်ကြတာပေါ့”

အဘွားက သယ်လိုညွှန်ကြားချက်တွေ ပေးထားသည်မသိ။ ကိုမျိုးကလည်း သူ့ကို အလုပ်ထဲဆွဲခေါ်တော့မတတ်ပင်။ နေ့သစ် သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

တစ်ညလုံးရွာထားသော မိုးကြောင့် ရှိုင့်ခွက်တွေနှင့် ပြည့်
ဖျန်သော မြေလမ်းကလေး၌ ရေအိုင်ထွန်းသော နေရာတွေက အနံ့
အပြား၊

သား ရော်လဲမှာစိုးတာကြောင့် သား၏ လက်ကို ခါး ပို
တင်းကြပ်စွာ ကိုင်လိုက်သည်။

ကောင်းသစ်အား ခါး ကျောင်းလိုက်မို့တာဖြစ်သည်။

“မေမေ . . . ဆရာမက ပြောတယ်။ ရန်မဖြစ်ရဘူးတဲ့။

ရန်ဖြစ်တဲ့ကလေးတွေကို ဝရဲမင်းကြီးက ဓွေးသားရေနဲ့မှတ်သား

ဝန်းအကြွေမမြောက်ခင် စမ်းရေမနောက်ခင် အလွမ်းတွေပျောက်ပါစေ ၂၀၃
တယ်တဲ့။ လိမ္မာတဲ့ကလေးတွေကိုတော့ သကြားမင်းကြီးက ရွှေ
ပုရပိုက်ထဲမှာ မှတ်ထားတယ်တဲ့။ မှတ်ပြီး ဘာလုပ်မှာလဲ။ မသိဘူး
နော်”

ကောင်းသစ်ကို ရှင်းပြဖို့ ခါးပါးစပ်ဟာလိုက်သည်။ အသံ
မထွက်နိုင်ခြင်းကို သတိရသွားတာမို့ ပါးစပ်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်မိ
သည်။

အ.နေသော အမေတစ်ယောက်အနေဖြင့် ကောင်းသစ်
အား ဆုံးမစကားတွေ ပြောပြီး အလိမ္မာတွေ တိုးစေဖို့ ခါး မစွမ်း
ဆောင်နိုင်ခဲ့ပါ။ စကားပြောချင်သည့်စိတ်တွေ ခါးရင်ထဲ ပြင်းပြလာ
သည်။ သားကို စကားတွေ အများကြီး ပြောချင်သည်။ အခု
တလော ခါးအသံကို မကြာခဏ ညှစ်ထုတ်၍ စကားပြောနိုင်ရန်
ကြိုးစားနေမိသည်။

“မေမေ . . . သားကြီးလာရင် မေမေ့ကို ကားလှလှလေး

ဝယ်ပေးမယ် . . . သိလား”

ခါးပြုံး၍ ကိုင်ထားသော သားလက်ကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်သည်။

“ဟိုနေ့တုန်းက သားနဲ့မိုးကြီးတို့ ရန်ဖြစ်တော့ လာခဲ့ပေးတဲ့ ဦးဦးရဲကားက သိပ်မိုက်တာပဲ။ အဲဒီကားမျိုး မေမေ့ကို ဝယ်ပေးမှာ . . . သိလား မေမေ”

သူမကို မော့ကြည့်ကာ ပြောသော သား စိတ်ကျေနပ်အောင် ခါး ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်သည်။ ကောင်းသစ်မျက်နှာက ပြုံးမြဲသွားသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျောင်းရှေ့ ရောက်လာသည်။ ထက်အောက်မညီဖြစ်နေသော သား၏ အင်္ကျီကော်လံကို ခါး ဆွဲညှိပေးလိုက်သည်။ သားက သူမကို လက်ပြုပြီး ကျောင်းဝင်းထဲ မှန်မှန် လျှောက်သွားသည်။

သားနောက်ကျောကို ကြည့်ရင်း ခါး မှန်ဖိုးမပေးလိုက်ရသေးတာ သတိရသည်။ ခါး ခဲလုံးသေးသေးကို ကောက်၍ သားနောက်ကျောကို ပေါက်လိုက်သည်။ သားက ချက်ချင်း လှည့်ကြည့်သည်။ ခါး လက်ပာင်ခေါ်လိုက်သည်။ သားက ပြန်ပြေးလာသည်။

ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ မှန်ဖိုး ၂၀၀ ထုတ်၍ သားကို ပေးလိုက်သည်။ သားက မှန်ဖိုးယူ၍ ခါးကို ပြုံးပြပြီး ကျောင်းဝင်းထဲ ပြေးဝင်သွားလေသည်။

ရေအိုင်တွေကို ဂရုတစိုက်ရှောင်ရှားရင်း ခါး အိမ်သို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဟေ့ . . . ခါး”

နောက်က ခေါ်သံကြောင့် ခါး လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အောင်မျိုးကို တွေ့ရသည်။ ခါး စိတ်ညစ်ညူးသွားသည်။ အောင်မျိုးက ရပ်ကွက်ထဲ ရေရောင်းရင်း ကြီးပွားနေတာဖြစ်သည်။ ငွေရွှင်

တယ်ဆိုပြီး စကားအပြောအဆိုက ဆောင့်ကြားကြား။

ကလေးတစ်ယောက်အမေ ယောက်ျားမရှိဘူးဆိုပြီး ခါးကို ဘာထင်သည်မသိ။ ရေလှာထည့်တိုင်း ရိသဲ့သဲ့လုပ်တတ်သည်။ မထိရလတ် ထရလတ်နှင့် အနှောင့်အသွားမလွတ်ချင်သော စကားတွေ ပြောသည်။

“ကောင်းသစ်ကို ကျောင်းပို့ပြီး ပြန်လာတာလား”

ခါး ခေါင်းလည်း မခါ၊ ခေါင်းလည်း မညိတ်။ အောင်မျိုးက ခါးဘေးမှကပ်လိုက်လာသည်။ ခါး ခပ်သွက်သွက်လှမ်းလိုက်သည်။

“သားတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်တည်း ရုန်းကန်နေရတော့ ခါးလည်း ပင်ပန်းမှာပဲ။ ခါး အကူအညီလိုရင် ကျွန်တော့်ကို ပြောနော်။ ခါးအတွက်ဆို ကူညီဖို့ အသင့်ပဲ။ အဖော်လိုရင်လည်း ပြောနော်။ ကျွန်တော်က အသင့်ပဲ”

ခါး ဒေါသမျက်လုံးများဖြင့် အောင်မျိုးအား ဆတ်ခနဲ

လဝန်းကုဋေစာပေ ၁

ကြည့်လိုက်သည်။ အကြည့်ဖြင့်သာ တုံ့ပြန်နိုင်ပြီး အသံမထွက်နိုင်သော ခါးအား အောင်မျိုးက မမှူ။ ခါးအား အာသာငန်းငန်းမျက်လုံးမျိုးဖြင့် စိုက်ကြည့်သည်။

ဗြိတိတီအောင်မျိုး၏ မျက်နှာက ရွံ့စရာကောင်းလှသည်။

ခါး အံ့ကြိတ်လိုက်မိသည်။ ထိုစဉ် ဆိုက်ကားတစ်စီးလာတာ တွေ့တာမို့ ခါး လက်တားလိုက်သည်။ ဆိုက်ကားရပ်တာနှင့် ခါး ဆိုက်ကားပေါ်တက်ထိုင်လိုက်သည်။

အောင်မျိုးက ဆိုက်ကားပေါ်တော့ တက်လိုက်မလား။

အကျင်းအကျပ်ထဲမှ လွတ်မြောက်သွားတာမို့ ခါး အသက်ကို ဝဝ ရှူလိုက်မိတော့သည်။

လဝန်းကုဋေစာပေ ၁

အခန်း (၉)

မြင်းရွာရွက်များကို ခါး ရေဆေးသည်။ ထို့နောက် တစ်ခါ ကြော်စာ အစည်းလေးတွေဖြစ်အောင် ပြန်စည်းသည်။

“ဖိုးမောင်တစ်ယောက် အခုတလော အိမ်ဘက်ကို ခြေဦး မလှည့်ဘူးကွယ်”

ဘွားအုန်းအသံက ခပ်ညည်းညည်းထွက်ပေါ်လာသည်။

အခုတလော မိုးများ၍လားမသိ။ ဘွားအုန်းမှာ ခြေဖျား

လက်ဖျား အေးလိုက်၊ ကိုယ်နွေးလိုက်ဖြစ်နေသည်။ အလုပ်မအား

၍ မလာနိုင်သော သူ့သားကိုလည်း ခဏ ခဏ တွေ့ချင်နေသည်။

“ခါးရေ . . . ဖိုးမောင်ကို ဘွားပြောပေးကွယ်။ နေ့လယ်

ထမင်းစားရင် အတူလက်ဆုံစားရအောင်လို့”

ခါး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

စာရွက်ပေါ် ဆော့ပင်ဖြင့် “ကိုဖိုးမောင် ဘွားအုန်းက

နေ့လယ် ထမင်းအတူစားမယ်တဲ့” ဟူသော စာကြောင်းကို ရေးပြီး

စာရွက်ကို ခေါက်၍ ကိုင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ထီးတစ်ချောင်း

ယူ၍ ဆိုဒ်ထဲ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ဆိုဒ်ထဲက အလုပ်သမားအတော်များများက ဒီရပ်ကွက်

ထဲက လူတွေပဲမို့ ခါးနှင့် မျက်မှန်းတန်းမိကြသည်။ ကိုဖိုးမောင်ကို

မတွေ့လည်း ကိစ္စမရှိ။ တစ်ယောက်ယောက်ကို ကိုဖိုးမောင်အား
ပေးခိုင်း၍ ရသည်။

နေ့သစ် လုပ်ကွက်တွေလိုက်ကြည့်ပြီး ယာယီအဆောက်
အအုံထဲ ဝင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တိုင်တွင် ချိတ်ထားသော
မိုးကာသားကျာကင်ကို ဆွဲယူကာ ကားဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ဘွားက နေ့လယ်စာ ထမင်းအတူစားဖို့ မှာတာကြောင့် သူ
အိမ်ပြန်ရန်ဖြစ်သည်။

သူ့ခြေလှမ်းများ တုံ့ခနဲရပ်သွားမိသည်။ သူ့မြင်ကွင်းထဲ
တရွေ့ရွေ့ရွေ့လျားနေသော အရာအား မှင်တက်စွာ ကြည့်နေမိ
သည်။

ခါး . . .

သေလောက်အောင် ချစ်ခဲ့ရဓသာ၊ သတ်ပစ်ချင်လောက်
အောင် နာကြည်းရဓသာ၊ အချစ်တွေ ဆောင်ကြဉ်းခဲ့ဓသာ၊ အမှန်း
တွေ အပ်နှင်းခဲ့ဓသာ . . . ခါး။

နေ့သစ် တစ်ကိုယ်လုံး ရုတ်တရက် တဖျင်းဖျင်း ဆူဝေ
တက်လာသလိုရှိသည်။

သူ မနေနိုင်သော၊ မေ့ပစ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သော အတိတ်သည်
မာတိကာချပြလိုက်သလို အစီအစဉ်တကျ သူ့အာရုံထဲ အရိပ်ထင်
လာသည်။

သူမက သူ့ကို မမြင်ပါ။ အလုပ်သမားတစ်ယောက်အား
စာတစ်စောင်ပေးကာ လှည့်ထွက်သွားသည်။

သူမ ပျောက်ကွယ်သွားမှ မလှမ်းမကမ်းရှိ အလုပ်သမား
တစ်ယောက်အား သူမ စာပေးခဲ့သည့် အလုပ်သမားကို ရုံးခန်းထဲ

လာခဲ့ဖို့ ပြောခိုင်းပြီး သူ ယာယီအဆောက်အအုံထဲ ပြန်ဝင်လာ
ခဲ့သည်။

သိပ်မကြာ တိုအလုပ်သမား ရောက်လာသည်။

“ထိုင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဆရာ”

နေ့သစ် ရှည်ရှည်ဝေးဝေးတွေ နီဒါန်းမပျိုးတော့။ သိချင်

တာကို တန်းမေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကို စာလာပေးတဲ့မိန်းကလေးက ခင်ဗျားနဲ့ ဘာ

တော်တာလဲ”

“ခါးကိုပြောတာထင်တယ် ဆရာ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘာမှမတော်ဘူးဗျ။ သူ့ကို ကျွန်တော့်အမေက သနားလို့

အိမ်မှာခေါ်ထားတာ။ သနားစရာပါ ဆရာရယ်။ စကားမပြောနိုင်ရှာ

ဘူးလေ”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာရဲ့။ သူ့ယောက်ျားက စွန့်ပစ်လိုက်တာ ထင်တယ်။ ကိုယ်ဝန်လည်း ပါလာတယ်။ သူ့သားလေးလည်း ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာပဲ မွေး၊ အိမ်မှာပဲ ကြီးတာပဲဗျ”

ကြားရသောစကားများက သူ ဘယ်တုန်းကမှ မျှော်လင့်

မထားခဲ့သော စကားများ။

အံ့သြဟန်အပြည့်ဖြစ်နေသော သူဌေး၏မျက်နှာကို

ဖိုးမောင် အကဲခတ်ပြီး . . .

“ခါးနဲ့ဆရာက အသိတွေလား”

“ဆိုပါတော့ဗျာ”

“ရှေ့လမ်းထဲက ဘွားအုန်းအကြော်ဆိုင်ဆိုရင် လူတိုင်း သိတယ် ဆရာ။ ခါးကို တွေ့ချင်ရင် ဆရာ အဲဒီကို သွားလိုက်။ ခါး

က အမေ့ကိုကျွန်း ဆိုင်ထွက်ပေးနေကျပဲဗျ”

နေ့သစ် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ခါးက ခင်ဗျားတို့အိမ်ကို ဘယ်အချိန်ကတည်းက ရောက်နေတာလဲ”

“ကောင်းသစ်တစ်သက်ပဲ ဆိုတော့ . . .”

“ကောင်းသစ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“ခါးရဲ့သားလေ ဆရာ။ သူ့ရဲ့တစ်သက်ဆိုတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ၇ နှစ်လောက်ကတည်းက ရောက်နေတာဗျ”

“လွန်ခဲ့တဲ့ ၇ နှစ်”

နေ့သစ် နံယောင်လိုက်လိုက်မိသည်။ ထိုအလုပ်သမား နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားပြီး အတန်ကြာသည့်တိုင် သူ ထိုင်ရာမှ မထပြန်ဘဲရှိသည်။

စဉ်းစားစရာများစွာက သူ့ခေါင်းထဲ စုပုံတိုးဝင်လာသည်။

ထီးတစ်ချောင်းနှင့် နွမ်းနွမ်းဖတ်ဖတ် ခါးအိပ်က အာရုံထဲ
ထင်လာသောအခါ သူ ခေါင်းကို အတင်းခါထုတ်လိုက်မိတော့
သည်။

မှန်အမည်းတပ်ထားသော ကားသည် အတွင်းမှ ထိုင်နေ
သည့် နေ့သစ်အား ကောင်းမွန်စွာ အကာအကွယ်ပေးထားသည်။
အကြော်ဆိုင်လေးထဲသို့ နေ့သစ် မမှိတ်မသုန်စိုက်ကြည့်
နေမိသည်။

ပိယိုဖြင့် လုပ်ထားသော မီးဖိုပေါ်တွင် ဒယ်အိုးပြုကြီး တင်
ထားသည်။ ခါးက ရပ်ပြီး အကြော်ကြော်နေတာ ဖြစ်သည်။ အိုးထဲ
သို့ ကြော်ရန်ထည့်တာ၊ ကျက်ပြီးသား အကြော်တွေကို ပြန်ဆယ်
ထုတ်ပြီး စကားထဲထည့်တာ၊ နဖူးက ချွေးကို လက်နံဖြင့် သပ်ချပြီး

သုတ်လိုက်တာ အားလုံး နေ့သစ် မြင်နေရသည်။

ဆံပင်အားလုံးကို နောက်သို့ ကပိုကယို စုစည်းထားသည်။ အဝတ်အစားကို သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ထားပေမယ့် အပေါ်စားတွေမှန်း သိသာလွန်းသည်။

ခါးဆိုသောမိန်းမကပ်ယောက်၏ဘဝသည် ဒီလို ဖြစ်သွားခဲ့တာလား။

အိပ်မက်ထဲဝင်လာတိုင်း အာရုံထဲပေါ်လာတိုင်း သူ သတ်ပစ်ချင်ခဲ့သော ခါးသည် ဘယ်တုန်းကမှ ဒီလိုမဟုတ်ခဲ့။ သူ့အား ချောက်ချခဲ့ရသည့်အတွက်၊ အချစ်ကို အလွဲသုံးစားလုပ်ခဲ့ရသည့်အတွက် အနိုင်ရသည့်အပြုံးတွေနဲ့ ဂုဏ်ယူနေတတ်တာ။

သူက နံရံလေးဖက်ကြား ပိတ်မိနေချိန်မှာ သူမကတော့ လိပ်ပြာတစ်ကောင်လို ပန်းပွင့်တွေကြား လွတ်လပ်ပျော်ပါးနေလိမ့်မည်လို့ ထင်ခဲ့တာ။

သူ့ယောက်ျားက ပစ်ခဲ့တာလား။

သူ့အန်တီလေးက ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ။

တော်ပါပြီ။ ဒါတွေကို စဉ်းစားနေစရာ အကြောင်း မရှိတော့။

အကြော်လာဝယ်စားသူများကို အကြော်ပန်းကန်တွေ၊ အချဉ်ရည်ပန်းကန်တွေ လိုက်ချပေးနေသည့် အဲဒေါ်ကြီးကတော့ ဘွားအုန်းဆိုတာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ထိုစဉ် ကျောင်းဝတ်စုံဝတ်ထားသည့် ကလေးလေးတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ ခါးနားကိုသွားကာ ဘာတွေပြောနေမှန်း မသိ။ ဒါ . . . ခါးရဲ့သားဆိုတာလား။ တစ်ခါတုန်းက လမ်းပေါ်ရန်ဖြစ်နေသည့် ကလေးဆိုတာ သူ ချက်ချင်းမှတ်မိလိုက်သည်။

အချိန်က တရွေ့ရွေ့နှင့် ကုန်ဆုံးသွားခြင်းနှင့်အတူ အကြော်ဆိုင်လေးထဲ ဝယ်သူလည်း တစ်စပေါးလျားသွားသည်။

နေ့သစ် ကားတံခါး ဖွင့်ဆင်းလိုက်သည်။
 သူ့ခြေဖျားများ၏ ဦးတည်ရာက အကြော်ဆိုင်လေးဆီသို့။
 တစ်ကြိမ်လောက်ပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းနဲ့ငါ ဆုံကြတာပေါ့ ခါး။
 ငါ့ကို ရင်ဆိုင်ကြည့်ရဲတဲ့ သတ္တိ မင်းမှာ ရှိနိုင်ပါ့မလား။
 မင်းလက်နဲ့ ချေပွဖျက်ဆီးခဲ့တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။
 အဖိုးထဲ သူဝင်လိုက်တာနှင့် သိန်းကျော်တန် သူ၏အဝတ်
 အစားတွေအောက်မှာ ဝပ်ပွဲခွဲအကြော်ဆိုင်လေးမှာ ပို၍ စုတ်ချာ
 သွားသယောင်ထင်ရသည်။
 သူ့ကိုမြင်တာနှင့် ကမ္ဘာပျက်မတတ် ဖြစ်သွားသော
 ခါးအား သူ တည်တည်စူးစူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။
 သေစမ်း . . . ခါး . . . ငါ့ကိုမြင်ရုံနဲ့ အသက်ပျောက်စေ
 နိုင်တဲ့အစွမ်းမျိုးရှိရင် မင်းကို ခေါက်ခနဲ သေသွားစေချင်ခဲ့တာ။
 စုဖွဲ့အိုင်ထွန်းလာသော ခါးမျက်ရည်များ မြေပြင်သို့

ပန်းအကြွေမမြောက်ခင် စမ်းခရမ္မနောက်ခင် အလွမ်းတွေ့ချောက်ပါစေ ၂၃၁
 တတောက်တောက်ကျဆင်းသွားသည်။ နေ့သစ် အကြည့်လွှဲလိုက်
 ပြီး သွားအုန်းအား . . .

“ဒီပန်းထဲက အကြော်တွေအားလုံး ယူမယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်အား အကဲခတ်၍ ကြည့်နေသော သွား
 အုန်းက ပျာပျာသလဲဖြင့် အကြော်တွေကိုအိတ်ထဲ ထည့်ပေးသည်။

“ငါးထောင်ကျတယ်”

သူ ပိုက်ဆံပေးပြီး အကြော်ထည့်ထားသောအိတ်ကို ယူ
 ၍ လှည့်ထွက်လိုက်သည်။ ဆိုင်ဘေးကပ်လျက် မြေကွက်လပ်
 အရောက်တွင် သူ့ခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်သွားသည်။ သူ ခါးကို လှည့်
 ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အိတ်ထဲက အကြော်တွေအားလုံး သွန်ပစ်ချ
 လိုက်တော့သည်။ အကြော်တွေက မြေပြင်ပေါ်တွင် မြင်မကောင်း
 အောင် ပြန့်ကျဲသွားသည်။

JRJ

လဝန်းသာသာ

အနီးအနားတွင် ရွေးတွေပြေးလာကာ အကြော်ကို အလှ
အယက်စားကြသည်။

သူ နာကြည်းစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

ပွဲပြီးသွားပြီ ခါး။

ငါ့အပေါ်လုပ်ခဲ့တဲ့အဖြစ်တွေနဲ့ တန်အောင် မင်းကို
လောကဓံက ဒဏ်ခတ်ခဲ့ပြီပဲ။

နောက်ဆုံးတွေ့ဆုံခြင်းပါ။

ငါတို့နှစ်ယောက်ကြားက အတိတ်တွေကို ငါ မေ့ပစ်နိုင်ပြီ

ထင်တယ်။

ကောင်းကင်မှာ ဖြစ်တည်နေတဲ့ တိမ်တစ်စလို့ပေါ့။

နောက်တစ်နေ့ မိုးသောက်ရင် ဘယ်ဆီရှာရမှန်း မသိ

အောင် ပျောက်ကွယ်သွားတတ်တာ။

ငါတို့နှစ်ယောက်ကြားက အရာအားလုံးလည်း ဒီလိုပဲ

လဝန်းကုဋေစာပေ ၁၅

ပန်းအကြွေခွေခြောက်ခင် စမ်းခရုခေနှောက်ခင် အလွမ်းဒေတွပျောက်ပါစေ JRJ

ဖြစ်ပါစေတော့။

ယိုင်ခန့်ဖြစ်သွားသော ခါးအား ဘွားအုန်းက ဖေးမသည်။

ဘွားအုန်း၏ ပန်းကိုဖက်ကာ ခါး ရှိုက်ကြီးတင် ဝိုကြွေးမိသည်။

“ဒါ ကောင်းသစ်ရဲ့အဖေလား သမီး”

ခါး ခေါင်းညိတ်ပြတော့ ဘွားအုန်းက သက်ပြင်းချသည်။

ထို့နောက် ရှိုက်ငိုရင်း လှုပ်ခါနေသော ခါးကျောပြင်အား ကြင်နာစွာ

ပွတ်သပ်ပေးလေသည်။

လဝန်းကုဋေစာပေ ၁၆

သွပ်ပြားပေါ် အဆက်မပြတ်ကျဆင်းနေသော မိုးရေစက်
များ၏ အသံက ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဖုံးလွှမ်းထားသည်။

သည်းသည်းမဲမဲရွာသော မိုးကြောင့် ခါးတို့အိပ်ရှေ့ လမ်း
ကလေးမှာ ရေပြင်ဖွေးဖွေးဖြစ်နေသည်။

စာဆိုနေသော သား၏ဘေးတွင် ကပ်ထိုင်နေသည့်တိုင်
သား၏စာဆိုသံက ခါး နားထဲ မဝင်တစ်ချက် ဝင်တစ်ချက်။

မောင့်ပုံရိပ်ကိုသာ အခါခါမြင်ယောင်နေမိသည်။ ကျောင်း
တုန်းက မောင့်ပုံနှင့် အခုပုံသည် ခြားနားလွန်းနေသည်။ ပဲမများ

၂၃၄ ကလေးကလေး၏

ပန်းအဖြေခေါက်ခေါက် ခမ်းရေခနောက်ခင် အလွမ်းအော့ပျောက်ပါစေ ၂၃၅
တတ်သော၊ ရိုးရှင်းသောစိတ်အတိုင်း သူ၏ သဘောကောင်းမှုကို
မကွယ်မရှက် ပြတတ်သော၊ အားနာတတ်သော မောင် ဟုတ်ဟန်
မတူတော့။ မောင် ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီ။

ရှုတ်တရက် စိုဝဲလာသော မျက်ရည်များကို သူမ မျက်
တောင်ပုတ်ခတ်သိမ်းဆည်းလိုက်သည်။

ပြက်ခနဲ လက်လိုက်သော လျှပ်ရောင်အောက်တွင် လေ
နှင့်အတူ ယိမ်းထိုးညွတ်ခါနေသော သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များက မိစ္ဆာ
ပျိုတို့ ကမ္ဘာသဘင် ဆင်ယင်နေသည့်ပမာ။

“ဒိန်း . . . ဒလိန်း”

• မိုးခြိမ်းသံက နောက်ဆက်တွဲလိုက်ပါလာသည်။

သားအား ခါး ဝှဲကြည့်လိုက်သည်။ သားက စာဆို၍ပင်
မပျက်။ လျှပ်စီးလက်တာ၊ မိုးခြိမ်းတာတို့ကို သားက မကြောက်
တတ်ပါ။

၂၃၅ လဝန်းကုဋေစာပေ ၂၅

သား၏မျက်နှာနုနုငယ်ငယ်ကိုကြည့်ပြီး သူမ ပိုမိုဝမ်းနည်းလာမိသည်။ သားက သူမကို မော့ကြည့်လိုက်ကာ ...

“မေမေ”

ထူးသည့်သဘောဖြင့် ခါး မေးထိုးပြတော့ ...

“ညနေကလာတဲ့ ဦးဦးက ဘာလို့အကြော်တွေကို ပစ်ချလဲ မသိဘူးနော်။ သူက သားရဲ့ဖေဖေဆို ... ဟုတ်လားဟင်”

ခါး ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်သည်။

“ဘွားဘွားအုန်း မေးတုန်းကတော့ မေမေပဲ ခေါင်းညိတ်ပြပြီးတော့၊ တကယ် သားရဲ့ဖေဖေ မဟုတ်ဘူးလား”

ခါး ထပ်မံခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်သည်။ ခါးကိုကြည့်ပြီး သားမျက်နှာက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သွားသည်။ ခါး သားအားက ဆွဲယူပွေ့ဖက်လိုက်သည်။

ရင်ထဲမှာ နာလိုက်တာ။ ကျဆင်းလာသော မျက်ရည်များ

ကို သား မမြင်အောင် ခါး ကမန်းကတမ်း ပွတ်သုတ်လိုက်သည်။

မေမေမျက်ရည်တွေကို မမြင်စေချင်ဘူး သားရယ်။

အဖေမဲ့တဲ့သား။ အနေတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့သားအဖြစ်နဲ့ ကံဆိုး

နေတဲ့ သားလေး အားငယ်တတ်သွားမှာ စိုးမိတယ်။

အခန်း (၁၀)

“အမေရေ”

စင်ကျယ်ကျယ်အသံက ခြံဝကနေ လွင့်ပျံလာသည်။

အိမ်ရှေ့ရောက်မှ ခေါ်လည်း ရတာကို ဒီလိုခြံဝကတည်းက အသံပါ

ကြီးနှင့် အော်ခေါ်တတ်တာက ကိုဖိုးမောင်အကျင့်ပဲ ဖြစ်သည်။

ကိုယ်လက်မအိမ်သာဖြစ်တယ်ဆိုကာ နံရံဘေးကပ်၍

ဖျားခင်းလှဲနေသော ဘွားအုန်း၏ ဝေါက်ခနဲထလိုက်ပုံကလည်း အိမ်

လဝန်းကုဋေစာပေ ၂၂

ဝန်းအကြွေမခြောက်ခင် စမ်းရေမနောက်ခင် အလွမ်းအတွပျောက်ပါစေ ၂၃၉

ကလေးပင် အနည်းငယ် ခါဘွားသည်။

ပူးသီးတွေကို လှီးနေရင်း ခါး ပြူးမိသည်။ ဘွားအုန်းတို့

များ သူ့သားကို မျှော်နေမှန်း သိသာလွန်းသည်။

ကိုဖိုးမောင်က ချိုင့်ကလေးဆွဲကာ ဝင်လာသည်။

“ဒီမှာ အမေ့ရွေးမက အမေကြိုက်တဲ့ပုစွန်ထုပ်ဟင်း ပေး

စိုင်းလိုက်လို့ အမေရ”

“သာဓုကွယ် . . . သာဓု”

ဘွားအုန်း၏ သာဓုခေါ်သံက ပီတိတွေ အစိုအရွှံ။

“ဒါနဲ့ သားက ဒီနေ့ အလုပ်မသွားဘူးလား”

“အလုပ်ပိတ်တယ်။ ဒီနေ့ သူ့ဌေးရဲ့သား ဓမ္မစပ်ပွဲ ရှိ

လို့လေ”

ကိုဖိုးမောင်က သူ့အမေကို ပြောနေရာမှ ခါးဘက်လှည့်

ကာ . . .

လဝန်းကုဋေစာပေ ၂၃

“ခါး . . . အဲဒီသူဌေးရဲ့သားက နင်နဲ့အသိတွေဆို။

တစ်ခါတုန်းက နင့်အကြောင်း ပျံ့ကို မေးဖူးတယ်”

ခါး ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲဆောင်ရန်သွားသည်။

သွားအုန်းက တစ်ရုရုကို သဘောပေါက်သွားသလို

အလန့်တကြားပုံစံဖြင့် . . .

“ဟဲ့ . . . ကောင်လေးနာမည်က ဘာတဲ့လဲ”

“နေ့သစ်တဲ့ အမေရ”

သွားအုန်းက ခါးအား အဓိပ္ပာယ်ပြည့်နေသောအကြည့်

ဖြင့် ကြည့်သည်။ မောင်နာမည်ကို သွားအုန်း မေးသဖြင့် ခါး စာရေး
ပြောပြပြီးသားဖြစ်သည်။

ခါး မျက်လွှာချလိုက်ကာ လှီးလက်စ ဗူးသီးကို ဆက်လှီး
သည်။ အပိုင်းပိုင်းဖြစ်သွားသော ဒီဗူးသီးတွေလိုပဲ ခါးရင်လည်း
အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ပြိုကွဲနေရပြီ။

သွားအုန်းနှင့် ကိုဖိုးမောင်တို့ ဘာတွေဆက်ပြောနေကြ

လဲ။ အာရုံနှင့် နားက ချိတ်ဆက်မမိတော့သောအခါ မကြားတစ်
ချက် ကြားတစ်ချက်။

“ကဲ . . . အမေရေ . . . သား ပြန်လိုက်ဦးမယ်”

ပြောရင်း ထရပ်လိုက်သော ကိုဖိုးမောင်ကြောင့် အိမ်

ကလေး ခါသွားမှ ခါးအသိက အာရုံထဲ ပြေးဝင်ကပ်သည်။ အိမ်ပေါ်
မှ ဆင်းလိုက်သော ကိုဖိုးမောင်ကို ခါး ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုဖိုး
မောင်က ဖိနပ်စီးနေရာမှ . . .

“ဪ . . . မေ့တော့မလို့။ ခါးရေ နှင့်သား အခုတလော

ဆိုဒ်ထဲ ခဏ ခဏ လာနေတယ်။ ဟိုနား ရစ်သီရစ်သီ ဒီနား ရစ်သီ
ရစ်သီနဲ့ ဘာလာလုပ်နေမှန်းကို မသိဘူး။ ငါနဲ့တွေ့ရင်တော့ ငါ ပြန်
ခိုင်းတာပဲ။ မလာခိုင်းနဲ့ သိလား။ လုပ်ငန်းခွင် အန္တရာယ်ဆိုတာ
ပြောလို့ရတာ မဟုတ်ဘူး”

ခါး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ဒုက္ခပါပဲဟု စိတ်ထဲ ညည်း
 လိုက်မိသည်။ မောင့်အား သူ့အဖေ မဟုတ်ဘူးဟု ပြောတာ သား
 က သိပ်ယုံကြည်ပုံမရပေ။ ဒါကြောင့်ပဲ ဆိုဒ်ထဲသွားပြီး မောင့်အား
 သွားကြည့်နေတာများလား။ ကစားမယ်ဟု ပြောပြီး ထွက်သွားရင်
 အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ ခါးက လိုက်မကြည့်နိုင်တာကြောင့် သွားကစား
 နေတယ်လို့ပဲ ထင်တာ။ ဆိုဒ်ထဲ သွားသွားနေတာကိုး။

ခါး စိတ်မောသွားရသည်။ မောင်က မိန်းကလေးတစ်
 ယောက်နှင့် ဓမ္မစပ်လိုက်ပြီတဲ့။ ဆိုဒ်ထဲမသွားဖို့ သားအား တင်း
 တင်းကျပ်ကျပ် တားမြစ်ရမည်။

“ဒေါက် . . . ဒေါက် . . . ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံကြောင့် အိပ်ရာပေါ် လှဲနေရာမှ နေ့သစ်
 ထဖွင့်လိုက်တော့ မေမေ့ကို တွေ့ရသည်။

“ဖုန်းလာနေတယ်။ သားနဲ့ တွေ့ချင်လို့တဲ့”

နေ့သစ်ဖုန်းထားရာ စားပွဲသို့လာကာ ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်
 လိုက်သည်။

“ဟယ်လို”

“ဟေ့ကောင် . . . ငါပါကွ”

ထွက်လာသောအသံကို နေ့သစ် ချက်ချင်း ကျက်မိသွား
သည်။

“ဟာ . . . အောင်မြင် . . . မင်းကို ကုမ္ပဏီက နယ်လွှတ်
ထားတယ်ဆို။ ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်တာလဲ”

“မကြာသေးဘူးကွ။ မင်း ထွက်လာခဲ့ပါလား။ ငါတို့ ဆိုင်
တစ်ဆိုင်မှာ ဆုံရအောင်”

“အေး . . . ထွက်ခဲ့မယ်လေ။ ဘယ်ဆိုင်မှာ ဆုံမလဲ”

“Mr. Guiter မှာပဲ ဆုံရအောင်”

“အေး . . . ငါ အဝတ်အစားလဲပြီး ထွက်လာခဲ့မယ်။

ဒါပဲနော်”

နေ့သစ် Mr. Guiter ရောက်တော့ အောင်မြင်သာမက

လဝန်းကုဋေစာပေ

ထွန်းဦးကိုပါ တွေ့ရသည်။ မတွေ့ရတာကြာပြီမို့ သူငယ်ချင်းတွေ
ဖက်လှဲတာကင်း နှုတ်ဆက်မိကြသည်။

သူတို့သုံးယောက်ထဲတွင် အောင်မြင်တစ်ယောက်သာ
ထူးထူးခြားခြား ဝလာသည်။ ဗိုက်ကလည်း ပူလို့။

“မင်းဗိုက် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွ”

“ကလေးနှစ်ယောက်အဖေ ဖြစ်နေပြီလေကွာ။ ဒီလောက်
တော့ ရှိမှာပေါ့”

ထွန်းဦးက . . .

“ဘီယာဗိုက်ဆို ဘီယာဗိုက်လို့ ပြောလိုက်ပါကွာ။ ကလေး
နှစ်ယောက်ရှိလို့ ဗိုက်ပူတာ မင်းမဟုတ်ဘူးကွ။ မင်းမိန်းမ ပူရမှာ”

“ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ”

စားပွဲထိုးလေး ရောက်လာတာနှင့် သူတို့စကားစပြတ်သွား
သည်။ အစားအသောက်တွေ မှာပြီး၍ စားပွဲထိုးလေး ပြန်ထွက်

လဝန်းကုဋေစာပေ

သွားတာနှင့် ထွန်းဦးက နေ့သစ်အား . . .

“မင်း ဧရာဝတီသတင်း ဖတ်လိုက်ရတယ်ကွ”

“အေး”

“ငါတို့က မင်းကို မိန်းမမယူတော့ဘူးထင်နေတာ။

ဘယ်လိုက ဘယ်လိုတွေကြတာလဲ”

“မိဘချင်းသဘောတူကြတာပါ။ ငါ့ထက် ၅ နှစ်လောက် ငယ်တယ်”

“ကောင်းပါတယ်ကွာ။ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တော့လည်း အခြေကျသွားတာပေါ့”

ထိုစဉ် အစားတွေမရောက်လာခင် အသောက်တွေ အရင် လာချတာမို့ အောင်မြင်က ဘိယာဘူးကို တန်းဖောက်သည်။ သိပ် မကြာ မှာထားသော အစားအစာတွေ ရောက်လာသည်။

အရည်တွေရော အဖတ်တွေရော စိုက်ထဲ အတော်များ

များ ရောက်ကုန်သောအခါ သုံးယောက်သား မပြောဘဲ ကွင်းရှောင် ထားသော အကြောင်းအရာက ပါးစပ်ထဲ အလိုလိုရောက်လာတော့ သည်း အောင်မြင်က . . .

“ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က ဆူးလေနားမှာကွာ တိုက်တိုက်ဆိုင် ဆိုင် ချိုလက်ဖြူတို့နဲ့ ဆုံတယ်။ မင်း ဧရာဝတီသတင်းကို သူတို့ ဖတ် ရတယ်တဲ့။ ဝမ်းသာတဲ့အကြောင်း ပြောပေးပါတဲ့။ ပြီးတော့ကွာ ငါ့ ကို မေးတယ်။ ခါးပန်းတမာသတင်းရော တစ်စွန်းတစ်စ ကြားသေး လားဆိုပဲ”

နေ့သစ်၏ ရီဝေဝေမျက်လုံးများ ရှက်တရက် ကျယ်သွား သယောင်ရှိသည်။ အောင်မြင်က အာလေးလျှာလေးနှင့် ဆက်ပြော သည်။

“ငါလည်း ပိတ်ဟောက်ပစ်လိုက်တယ်။ ဒီနာမည် ငါ့ရှေ့မှာ လာမပြောနဲ့လို့။ သူတို့နှစ်ယောက်လည်း အေးပါ . . . အေးပါ ဆို

ပြီး ပါးစပ်ပိတ်သွားတယ်ကွ။ သိလား... နေ့သစ်”

အောင်မြင်က စကားဆုံးလျှင် နေ့သစ်၏ ပခုံးစွန်းကို တဖပ်ဖပ်ရိုက်သည်။ ထွန်းဦးကလည်း အားကျမခံ ပြောတော့သည်။

“ခါးပန်းတမာဆိုမှကွ ငါ သတိရတယ်၊ မင်း ထောင်ကျပြီး သိပ်မကြာဘူး။ သူလည်း ကျောင်းက ပျောက်သွားတယ်ကွ။ ကြည့်ရတာ မင်းတို့နှစ်ယောက်အကြောင်းကလည်း တစ်ကျောင်းလုံး ဟိုလေးတကြော်ဆိုတော့ ဒဏ်မခံနိုင်တော့လို့ ထွက်ပြေးတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ငါနဲ့အောင်မြင်ကလည်း ဒီမိန်းမ မင်းကို ဘယ်လို ထောင်ကျအောင်လုပ်ခဲ့တဲ့အကြောင်း သိတဲ့လူမှန်သမျှ လိုက်ပြောတယ်ကွ။ တစ်ကျောင်းလုံးကို ပတ်ပြီး ပြောတာ ဝီလိန်ဆိုတော့လည်းကွာ ကျောင်းပုရဂုဏ်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ကြာအောင် နေနိုင်မှာလဲ ထွက်ပြေးရတာပဲကွ”

ပြောပြီး ထွန်းဦးက တစ်ခွက်မော့ပြန်သည်။

၉ လဝန်းကုဋေစာပေ ၂

နေ့သစ် သူတို့ပြောသမျှ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်ရင်း ဘီယာကိုသာ တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် မော့သောက်နေပိတော့သည်။

နေ့သစ် ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ မည်းမှောင်နေသော ကောင်းကင်က သိပ်မကြာခင် မိုးရွာတော့မည် နိမိတ်ကို ပြနေသည်။ ညနေချိန်သည် မှောင်သော ကောင်းကင်ကြောင့် ညနှင့်မခြား အလင်းရောင်ပျောက်နေသည်။

အလုပ်သိမ်းချိန်မို့ အလုပ်သမားအချို့ ပြန်သွားပြီ။ နေ့သစ် လက်ဆွဲအိတ်ကိုယူ၍ ကားပေါ် တက်လိုက်သည်။ လမ်းမှာ မိုးမမိလျှင် ကောင်းမည်။ လမ်းကြားဖြစ်၍ ချိုင့်ခွက်တွေများတာကြောင့် နေ့သစ် ကားကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း မောင်းခဲ့သည်။

ရှေ့မှာ မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် နေ့သစ် မျက်မှောက်ကြိုက်လိုက်မိသည်။ ခါးနှင့် လူတစ်ယောက်။ ခါးက

၉ လဝန်းကုဋေစာပေ ၂

ခပ်သွက်သွက်လှမ်းနေပြီး နံဘေးမှ လူမှာ ခါးနားကပ်၍ ဘာတွေ ပြောနေမှန်းမသိ။ ရုတ်တရက် ခါး ခြေလှမ်းက ဖြုတ်ဆို ရပ်သွားပြီး ထိုသူ၏ပါးကို ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

နေ့သစ် ယောင်ယောင်ကန်းကန်းနှင့် ဘရိတ်ကို ဆောင့် နင်းလိုက်မိသည်။

ထိုသူက ဒေါသတကြီးဖြစ်သွားလျက် ခါး လက်မောင်းကို ခွဲသည်။ ခါးကလည်း အတင်းရုန်း၍ ထိုသူကို ဆောင့်တွန်းသည်။

ထိုသူက ခါးကို အတင်းဖက်လေသည်။

နေ့သစ်စိတ်ထဲ ထောင်းခနဲဖြစ်သွားကာ ကားမီးကို စုံဖွင့်

လိုက်ပြီး ကားကို သူတို့ရှေ့သို့ မောင်းဝင်လိုက်သည်။

နေ့သစ် ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး . . .

“ဟေ့ကောင် . . . မင်း ဘာလုပ်တာလဲ”

ထိုသူက သတ္တိတော့ သိပ်ရှိပုံမရပေ။ နေ့သစ်ကို

ပေစောင်းစောင်းကြည့်ကာ လှည့်ထွက်သွားသည်။

နေ့သစ် ခါးကိုကြည့်လိုက်သည်။ ကြောက်လန့်ရိန် မပြယ်

သေးသလို ခါး ခန္ဓာကိုယ်က တုန်ယင်နေသည်။ သူ့အား မျက်ရည်

ဖုံးသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေလေသည်။

“မင်း . . . မသွားသေးဘူးလား”

ရုတ်တရက် ခါးက လက်အုပ်ချီလိုက်သောကြောင့်

နေ့သစ်စိတ်ထဲ တစ်ချိုးဖြစ်သွားသည်။ ကျေးဇူးတင်စကား မပြော

နိုင်လို့ အမူအရာနှင့် ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြတာပဲဆိုတာ သဘော

ပေါက်လိုက်သည်။

ထိုနောက် ခါးလှည့်ထွက်သွားသည်။ နေ့သစ် ကားထဲ

ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ခါး နောက်ကျောက်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

လမ်းချိုးထဲ ခါး ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားမှ သူ မျက်လုံးစုံမှိတ်

လိုက်မိသည်။

သူရင်ထဲ မကောင်းပါ။

ဒေါ်နီလာ၏ စေခိုင်းချက်အတိုင်း သူမက သူ့အား

ချစ်ဟန်ဆောင်ခဲ့သည်။ သူ့အချစ်တွေကို လိမ်ညာယူသည်။

ပြီးတော့ သူ့ကို ထောင်ထဲအရောက်ပို့သည်။ မိန်းမတစ်ယောက်၏

လိမ်လည်လှည့်ဖြားအသုံးချတာ ခံလိုက်ရခြင်း။ သူမကို ယုံကြည်ခဲ့

သည့်အတွက် အသည်းနှင့်အောင် ချစ်ခဲ့သည့်အတွက် သူ့ကိုယ်သူ

ပင် ပြန်မှန်းမိသည်။

အချစ်မရှိတဲ့မိန်းမပဲ။ အေးစက်ပြီး အနှစ်မရှိတဲ့ နှလုံးသား

ကို ရင်ထဲ ထည့်သိမ်းထားတဲ့ မိန်းမ။

ဒီမိန်းမကို သူ မျက်နှာလွှဲခဲပစ် မလုပ်နိုင်သေးပါလား။

မဟုတ်ဘူး။ လူမဆန်တဲ့မြင်ကွင်းတစ်ခုကို မျက်နှာမလွှဲ

နိုင်တာသာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ သူ့ကိုယ်သူ အယူခံပြန်ဝင်လိုက်မှ

အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။

နေ့သစ် သက်မောတစ်ခုချလိုက်မိရင်း ကားမောင်းထွက်

ခဲ့တော့သည်။

ဒီနေ့ ကောင်းသစ်၏ (၇)နပ်ပြည့်မွှေးနေ့။

ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ဆွမ်းချိုင့်ပို့တာကလွဲလျှင် ထွေထွေ ထူးထူးတော့ မလုပ်ဖြစ်ပါ။

စူပါမင်းအင်္ကျီဝယ်ပေးဟု သားက ပူဆာတာကြောင့် စူပါမင်းဝတ်စုံလေး ဝယ်၍ ပေးဝတ်ထားရသည်။ ကောင်းသစ်မှာ မှန်ရှေ့ရုပ်ကြည့်ရတာ အမော။

“မေမေ . . . ဒီမှာကြည့် . . . ဖိုက်လား”

ဘယ်လက်ကို ခါးထောက်၊ ညာလက်ကို လက်သီးဆုပ် ၍

လဝန်းကုဇေစာပေ ၂၅၄

ပန်းအကြွေခေါက်ခင် ခမ်းစေ့မနှော့ခင် အလွမ်းတွေပျောက်ပါစေ ၂၅၅
မိုးပေါ်ထောင်ကာ သားက စူပါမင်းကားထဲကလို မိုးပေါ်ပျံတက်
တော့မည့်ဟန် လုပ်ပြသည်။

ခါးက လက်မထောင်ပြတော့ သားက သိပ်ကျေနပ်သွား
သလို ပါးချိုင့်တွေပေါ်အောင် ပြုံးသည်။ ထို့နောက် ခါးကို ပြေးဖက်
လေသည်။

သား၏ ပါးနှစ်ဖက်ကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် မွှေးပစ်လိုက်
တော့ သားက နှာခေါင်းရှုံ့သည်။ သူ့ပါးကို မွှေးတာ မကြိုက်၍ ဖြစ်
သည်။

“မေမေ သား သွားကစားလိုက်ဦးမယ်”

ခါး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ သူ့စူပါမင်းအင်္ကျီကို
သူငယ်ချင်းတွေအား ကြားချင်နေမှန်း ခါး သိတာမို့ သားအား ချစ်
စနိုးဖြင့် ပြုံးမိသည်။

ပြေးထွက်သွားသော သား၏ကျောပြင်သေးသေးလေးကို

လဝန်းကုဇေစာပေ ၂၅၅

ငေးကြည့်ရင်း မောင်၏မျက်နှာအား မြင်ယောင်လာသည်။

မောင့်သားလေး ၇ နှစ်ပြည့်ပြီ မောင်။

၁ နဲ့ ၁ ပေါင်းရင် ၂ ရမှာပဲလို့ တရားသေတွက်လို့ ရတဲ့

ပုစ္ဆာတွေထဲမှာ နှလုံးသားပုစ္ဆာ မပါဘူး မောင်ရယ်။

မောင့်ဘဝကို ဖျက်ဆီးဖို့အတွက် အမုန်းအဆိပ်တွေ ပက်

ထားတဲ့ ခါး နှလုံးသားကွင်းပြင်မှာ အချစ်သစ်ပင်မပေါက်ရဘူးလို့

ဘယ်သူတားနိုင်မှာလဲ။

ခါးလည်း အချစ်ရှိတဲ့လူသားတစ်ယောက်လေ။

ခါးရင်ထဲက အချစ်တွေကို အပြစ်ထင်နေတဲ့ မောင့်

မျက်လုံးတွေက ဘယ်တော့မှ မြင်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ရင်ထဲကအချစ်တွေကို ထာဝရသိမ်းထားလိုက်တော့မယ်

မောင်ရယ်။

ခါး သက်ပြင်းရမိသည်။ စိတ်ထဲ၌ မောင့်အား အရမ်း

တွေချင်လာမိသည်။ ဦးနှောက်က ချီတံ့ချီတံ့ ဝေခဲမရဖြစ်နေဆဲ

နှလုံးသားက အလေးသာသွားသောအခါ သူမ ခြေလှမ်းများ မောင်

ရှိရာ ဆိုဒ်ဆီသို့ ဦးတည်ပြီးသားဖြစ်နေသည်။

ကြီးမားသော ကုတ္တီပင်ကြီး၏ ပင်စည်သည် ခါးတစ်ကိုယ်

လုံးကို လုံခြုံအောင် ကာကွယ်ထားပေးသည်။

ခါး မောင့်အား မျှော်ကြည့်နေမိသည်။ ဆောက်လက်စ

အဆောက်အအုံ၏ ဒုတိယထပ်တွင် အလုပ်သမားတွေအား ညွှန်

ကြားနေသော မောင့်ကို တွေ့ရသည်။ ရှင်းသန့်တည်ကြည်နေသော

မောင့်၏ပုံက ခါးအမြင်မှာ ခံခံ့ညားညား ရှိလှသည်။

မြင်ကွင်းက ရုတ်တရက် ဝါးသွားသည်။

မျက်ရည်တွေက နှလုံးသား၏ သွေးစက်တွေအနေနှင့်

မျက်ဝန်းအိမ်ထဲ ပြည့်အိုင်လာပါပေါ့လား။

မောင့်ဆီမှ အကြည့်လွှဲကာ ပင်စည်ကြီးအား ကျောက်

မိုးလိုက်တော့ မျက်ရည်တွေက တပေါက်ပေါက်ကျဆင်းသွားသည်။

နောက်ဆုံးပဲ မောင် ဘယ်တော့မှမတွေ့ကြစို့နဲ့။ ဒါ ခါး

ဘဝရဲ့ နောက်ဆုံးမျက်ရည်တွေပဲ ဖြစ်ပါစေတော့။

ကောင်းကင်ပြင်၌ တိမ်မည်းညိုတွေက ကြောက်မက်ဖွယ်
ကောင်းအောင် အုပ်စိုင်းလာသည်။ ခပ်ကြမ်းကြမ်းတိုက်ခတ်လိုက်
သော လေပြင်းတွေက မိုး၏အတိတ်နိမိတ်ကို သယ်ဆောင်လာ
သည်။

နောက်ဆုံးအနေနှင့် ခါး မောင့်မျက်နှာကို လှမ်းမမျှော်
ကြည့်လိုက်သည်။ အရင် ရပ်နေသောနေရာတွင် မောင့်ကို မတွေ့
တော့။ ခါးရင်ထဲ ဟာခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဟိုဒီဝေ့ဝဲရှာကြည့်လိုက်
သည်။ ထိုစဉ် ခါးမြင်ကွင်းထဲ ဝင်လာတာက စုပါမင်းတက်စုံလေးနှင့်
သားလေး။

သားသည် အလုပ်သမားတွေ မရှိသော အဆောက်အအုံ

၏ ထောင့်ချိုးလေးမှ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးထွက်လာကာ ဟိုဒီ ကြည့်
နေသည်။

မိုး၏ရှေ့ပြေးအဖြစ် လေတွေက ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်
လာသည်။ ဆင်ထားသောငြိမ်းသည် တလှုပ်လှုပ်နှင့် တုန်ခါသွား
သည်။

သားကိုကြည့်ရင်း ခါး၏ စိုးရိမ်မှုက ငယ်ထိပ်သို့ ပြေး
တက်ဆောင့်သည်။ အပေါ်မှနေ၍ တစ်စုစုဖြုတ်ကျလာမှဖြင့် . . .

အတွေးမဆုံးလိုက်ရ။ ခါး ခေါင်းထဲ ဘာမှမမြင်တော့ သား
ဆီ အပြေးတစ်ပိုင်း ထွက်လာပြီးသား ဖြစ်သည်။

သား . . . လာခဲ့ ဟု အော်ခေါ်လိုက်ချင်စိတ်က သူမစိတ်
ထဲ အလှအယက် ထိုးထွက်လာသည်။ အလောတကြီး လျှောက်
နေရင်းနဲ့ကို သားဆီ ချက်ချင်းကြီး ရောက်မသွားခြင်းအပေါ်
အလိုမကျ။

လောက ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်လိက်ခြင်းနှင့်အတူ ငြိမ်း
တွေ့ကာ တလှုပ်လှုပ် တုန်ခါသွားပြန်သည်။ ငြိမ်းပေါ်မှ၍ ဖောင်ထား
သော တိုင်ပုံစံလောင်းသည့်သစ်သားပြားကြီးများက သား၏ ခေါင်း
ပေါ်သို့ တည့်တည့် . . .

“သား”

ခါးဆီမှ လွင့်ထွက်လာသော အသံနှင့်အတူ သားအား
အုပ်မိုးဖက်တွယ်လိုက်သည်။ ခါး၏ကိုယ်ပေါ်သို့ ကျဆင်းလာသည့်
အရာတွေ့။ ပြင်းထန်သော နာကျင်မှုနှင့်အတူ အသိတရားသည်
ဦးနှောက်ထဲမှ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

နေ့သစ် ဆေးရုံ၏ ကော်ရိတာလက်ရန်းမှနေ၍ သည်း
ထန်စွာ ရွာနေသော မိုးရေပြင်ကြီးထဲ ဝေးကြည့်နေမိသည်။ ကြက်မ
ကြီးက ကြက်သားငယ်ကို အုပ်၍ကာကွယ်သလို သူမ၏သားကို
ကာကွယ်သွားသော ခါး၏ပုံစံက သူ့မျက်လုံးထဲမှ မထွက်နိုင်အောင်
ရှိသည်။

အခု ခါးက အရေးပေါ်ခန်းထဲမှာ။

သူ့ဆိုဒ်ထဲ မတော်တဆဖြစ်သွားတာမို့ တာဝန်အရှိဆုံး
လူအနေဖြင့် သူ လိုက်ပါလာရသည်။

အရေးပေါ်ခန်းထဲမှ ဘယ်လိုအဖြေမျိုး ထွက်လာမလဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားသမီးအား အသက်စွန့် ကာကွယ်လိုက်

သော မိခင်တစ်ယောက်အနေဖြင့် ခါးအား လေးစားမိပါသည်။

သူ အရေးပေါ်ခန်းရှေ့သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ဘွားအုန်းက တုရားစာ တကွတ်တွတ် ရွတ်နေသည်။ ကိုဖိုးမောင်၏ ပေါင်ပေါ်တွင် ကောင်းသစ်က ထိုင်နေသည်။

ကောင်းသစ်မှာလည်း ပွန်းပဲ့ဒဏ်ရာအချို့ရှိသည်မို့ သူနာပြုဆရာမလေးက ဆေးထည့်ပေးထားသည်။ ပလပ်စတစ်ကပ်ထားသည့်နေရာအချို့နှင့် ကောင်းသစ်ပုံစံလေးက သနားစရာ ဖြစ်နေသည်။

နေ့သစ် နံရံကို ကျောခိုရပ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် ထွက်ပေါ်လာသော ဒေါက်ဖိနပ်သံကြောင့် သူ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဒေါ်နီလာ(အန်တီလေး)ကို တွေ့ရသည်။

ဒေါ်နီလာက ဘွားအုန်းရှေ့ရပ်ကာ . . .

“ကျွန်မက ခါးရဲ့ အရင်အုပ်ထိန်းသူပါ”

“ဪ”

“ခါး ကျွန်မဆိုက ထွက်သွားပြီး အန်တီတို့အိမ်မှာနေကတည်းက ကျွန်မ အဝေးကနေ စောင့်ရှောက်နေခဲ့တာ။ အန်တီဆိုမှာ သူ ပျော်နေတာမြင်တာကြောင့် ကျွန်မ လူလုံးထွက်မပြန်တာပါ။ အရေးကြီးကိစ္စတစ်စုံတစ်ရာရှိရင် ကျွန်မကို ဆက်သွယ်ပေးပါ။ ကျွန်မ အစေအရာရာ ကူညီပါ့မယ်။ ဒီမှာ လိပ်စာကတ်ပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

“ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“ဒေကောင်းပါပြီကွယ်”

ဒေါ်နီလာ၏ ခြေလှမ်းများသည် နေ့သစ်ရှေ့သို့အရောက်တွင် ရပ်တန့်သွားလေသည်။

သူ့ကိုကြည့်လာသော ဒေါ်နီလာအား နေ့သစ် ခပ်တည်တည် ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

“သွေးဆိုတာ မခေါ်လို့ရတယ်၊ မတော်လို့ မရဘူးတဲ့။ ဒီကောင်းကို မင်း လက်ခံလား”

သူ မေးတာအား ပြန်မဖြေဘဲ ဒီမိန်းမကြီး ဘာတွေ လာပြောနေပါလိမ့်။ ရူးများရှူးသွားပြီလားဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်မျိုး ပေါ်အောင် နေ့သစ် ကြည့်လိုက်သည်။

ဒေါ်နီလာကလည်း သဘောပေါက်ပုံပါ။ နေ့သစ်အား သူငယ်နှစ်စားတစ်ယောက်ကို ကြည့်သလို ပြုံး၍ ပြန်ကြည့်သည်။

“မင်းမသိသေးတဲ့ အမှန်တရားတစ်ခုကို ငါက ပြောပြချင်ရုံသက်သက်ပါ။ ဟိုမှာတွေ့လား”

ဒေါ်နီလာလက်ညှိုးညွှန်ပြရာ သူ ကြည့်လိုက်တော့ ကောင်းသစ်ကို တွေ့ရသည်။

“အဲဒါ မင်းရဲ့သားပဲ”

နေ့သစ်နားထဲ အုန်းခနဲ ပွင့်ထွက်သွားသလို ရှိသည်။

“ဘာ . . . ခင်ဗျား မဟုတ်တာတွေ ပြောဖို့ မကြိုးစားနဲ့”

“ယုံတာ မယုံတာ မင်းအပိုင်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါအမှန်တရားပဲ”

အံ့ဩထိတ်လန့်ဟန် နေ့သစ်၏မျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ဒေါ်နီလာက လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

ကောင်းသစ်မျက်နှာအား နေ့သစ် မယုံနိုင်စွာကြည့်လိုက်မိသည်။ ဒါဟာ . . . ဒါဟာ . . . တကယ်သာ အမှန်ဆိုရင် . . .

“ဟုတ်တယ် . . . မောင်နေ့သစ်။ ကောင်းသစ်က မင်းရဲ့ သားပါ။ ဘွားအုန်းကို ခါးကိုယ်တိုင် ပြောပြထားတာ”

သူ့ရင်ထဲ ဆို့တက်လာသည်။ သူ့မှာ သားတစ်ယောက် ရှိနေခဲ့တာလား။ သူ့ရဲ့သားကို ဒီလောက်ထိ ကြီးပြင်းလာအောင်။

တစ်ယောက်တည်း မွေးမြူစောင့်ရှောက်ခဲ့ရတာလား။

ကောင်းသစ်က မျက်လုံးပျိုးလေးနှင့် သူ့အား ကြည့်နေ
သည်။ နေ့သစ် ကလေးရှေ့တွင် မုဆိုးဒူးထောက်ထိုင်ပြီး ပန်း ကျည်း
ကျည်းလေးအား ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။

“တကယ်ပဲ မင်းဟာ ငိုခဲ့သားလားကွာ”

မိုးရွာပြီးစ ညနေခင်းသည် အရောင်စိုစိုတွေ့ချည်း သုံး
ထားသော ပန်းချီကားတစ်ချပ်လို လှပသစ်လွင်နေသည်။

“သား . . . ချော်လဲမယ်လေ မပြေးနဲ့”

“ပြေးပါစေ ခါးရာ၊ တစ်ခါချော်လဲဖူးသွားမှ နောက်တစ်ခါ
ဒီလိုပြေးရင် ဒီလိုချော်လဲတတ်ပါလား သိသွားမှာ”

“ဟင့်အင်း . . . သားနာသွားမှာပေါ့ မောင်ကလည်း”

မောင်က ခါးကိုကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။ ဘာမှတော့ ဆက်
မပြောပေ။ မိုးရွာပြီးစဉ်ထင်၊ အင်းလျားကန်ဘောင်ပေါ်၌ လှည့်ပတ်

နေသည်။ တသုန်သုန်တိုက်လာသော လေအေးကြောင့် ခါး အနွေး ထည်အင်္ကျီကို ဆွဲစိလိုက်သည်။

“အေးလိုလား ခါး”

“နည်းနည်းပါ”

မောင်က ခါး ပခုံးအား သိုင်းဖက်လိုက်ကာ သူ့ဘက်ကို ဆွဲကပ်လိုက်ရင်း . . .

“နွေးသွားလား”

ခါး ခေါင်းညိတ်ပြတော့ မောင်က ကျေနပ်ပြုံးပြုံးသည်။ မောင်ပခုံးပေါ် ခေါင်းကို ဖေးတင်လိုက်ရင်း ခါးလည်း ပြုံးမိသည်။

သား၏ကိုယ်ပေါ် သစ်သားပြားကြီးတွေ ပြုတ်ကျချိန်း စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် သားဟု အော်ခေါ်လိုက်စဉ်တွင် ခါး အသံ ပွင့်ထွက် သွားခဲ့သည်။ အခုတော့ ခါး စကားပြန်ပြောနိုင်ခဲ့ပြီ။

“မောင် . . . ခါးကို တကယ်ခွင့်လွှတ်နိုင်ခဲ့လား”

“ဪ . . . ဒီမေးခွန်းကို မေးပြန်ပါပြီ ခါးရယ်။ မောင် ခွင့်လွှတ်နိုင်တဲ့အကြောင်း ဘယ်နှကြိမ်ပြောပြရမှာလဲ။ မောင့်ရဲ့ သားလေးကို မွေးဖွားနိုင်ဖို့ ခါး ဝဒါနီလာဆီက ထွက်ပြေးခဲ့တာတွေ၊ ပြီးတော့ ဒီလို ဆင်းဆင်းရဲရဲဘဝနဲ့ သားကို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက် ခဲ့တာတွေ၊ ဒါတွေနဲ့တင် အပြစ်တွေအားလုံး သင်ပုန်းချေနိုင်ပါ တယ်။ ပြီးတော့ မောင်တို့နှစ်ယောက်လုံးဟာ ကိုယ်နှင့် မဆိုင် တဲ့ အညှိုးအတေးတွေကြောင့် စတေးခံခဲ့ရတာပဲလေ။ မကောင်းတဲ့ အတိတ်တွေအားလုံးကို မေ့ပစ်လိုက်တာ ကောင်းတယ်။ နောက် တစ်ခါ ဒီမေးခွန်းကို ဘယ်တော့မှ မမေးတော့ဘူးလို့ မောင်ကို ကတိပေး။ မောင် ဖြေရတာ မောတယ်”

ခါး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိသည်။

“ခါးလေ . . . မောင်ကို သိပ်ချစ်တယ်။ မောင်နဲ့ခါးဟာ ဘယ်တော့မှ မဆုံနိုင်တော့မယ့်သူတွေလို့ ယုံကြည်ခဲ့တော့ ခါး”

အချစ်တွေအားလုံးကို သားဆီ ပုံခဲ့ရတယ်။ သားက မောင့်ရဲ့ကိုယ်
 ဖွား၊ ပြီးတော့ လောကကြီးထဲမှာ ဆွေမျိုးရယ်လို့ လက်ညှိုးထိုးပြ
 စရာမရှိတဲ့ ခါးရဲ့တစ်ဦးတည်းသော သားလေး။ ဘဝမှာ အလှည့်
 အပြောင်းတွေ သိပ်များခဲ့တော့ ဘယ်အရာကိုမှ တရားဝေ
 မယုံကြည်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ခါး သိပ်ကြောက်တယ်။ အခု ခါးဘေးမှာ
 မောင်ရှိတယ်။ နောက်တော့ ဘယ်အချိန် မောင် ပျောက်
 သွားမှာလဲ”

ခါး၏မျက်နှာအား နေ့သစ် သနားကြင်နာစွာ ကြည့်လိုက်
 သည်။ လောကခံ၏အထူးအထောင်းများစွာက ခါးစိတ်အား အမာ
 ရွတ်တွေထင်ကျန်စေခဲ့ပုံပင်။

“မဟုတ်တာ ခါးရဲ့။ ခါးဘေးကနေ မောင် ဘယ်တော့မှ
 ထွက်ခွာသွားမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခါးရယ်၊ မောင်ရယ်၊ သားလေးရယ်
 ဒီမိသားစုဘဝလေး မပြိုကွဲအောင် မောင် တည်ဆောက်မှာ။

❧ လဝန်းကုဋေစာပေ ❧

ပန်းအကြွေမမြောက်ခင် စမ်းရေမနှောက်ခင် အလွမ်းတွေပျောက်ပါစေ ၂၇၁
 ဒီတော့ ခါး သိထားရမှာက ခါးဘဝရဲ့ နောက်ထပ်အလှည့်အပြောင်း
 တွေက ပျော်စရာချည်းဖြစ်လာတော့မှာ ... ဟုတ်ပြီလား”

ခါး ကြည်ကြည်နူးနူး ပြုံးလိုက်မိသည်။ ထိုစဉ် ...

“မေမေရေ ... ဟိုမှာကြည့်ပါဦး လှလိုက်တာ”

အမောတကော ပြေးလာကာ ပြောသော သားကြောင့်
 ခါးတို့လည်း သားညွန့်ပြရာ ကြည့်လိုက်သည်။

ကောင်းကင်တွင် ပေါ်ထွန်းနေသော သက်တံကြီး။

ခါးရင်ထဲ အေးချမ်းသွားမိသည်။ ကံကောင်းခြင်းနိမိတ်
 လေလား။ ခါးဘဝလည်း သက်တံရောင်စဉ်တွေ ဖြာကျနေပြီ
 မဟုတ်လား။

လဝန်းသာသာ

15.May.2012

9:00PM

❧ လဝန်းကုဋေစာပေ ❧